

REPUBLIKA HRVATSKA
ŽUPANIJSKO DRŽAVNO ODVJETNIŠTVO
U VUKOVARU

Broj: DO-K-41/99.

Vukovar, 24. prosinca 2002.

EM/BD

ŽUPANIJSKOM SUDU U V U K O V A R U

V U K O V A R

Temeljem čl.41. st.2. toč.3. ZKP/93. u svezi čl.165. st.2. ZKP/93., podižem:

OPTUŽNICU

protiv:

I-okr. **VELJKA KADIJEVIĆA**, sina Dušana i Janje, rođ. Patrļj, rođen 21. studenoga 1925. u Glavini Donjoj, općina Imotski, RH, s prebivalištem u Beogradu, general armije tzv. JNA, ostali podaci nepoznati, nalazi se u bijegu,

II-okr. **BLAGOJE ADŽIĆA**, rođen 1932. godine, stanuje u Beogradu, SRJ, Radačka br.5 (naselje "Cvećara" - Dedinje), general-pukovnik tzv. JNA, načelnik Generalštaba tzv. JNA, ostali podaci nepoznati, nalazi se u bijegu,

III-okr. **ZVONKA JURJEVIĆA**, JMBG 0103947730104 (određen u SRJ), sin Bože i Janje, rođ. Miletić, rođen 01.03.1947. godine u Slavonskom Brodu,

oficir tzv. JNA, VSS, s prebivalištem u Zadru, M. Krleže br.12, ostali podaci nepoznati, nalazi se u bijegu,

IV-okr. **BOŽIDARA STEVANOVIĆA**, zv. "Mikula Šprajs", sin Milana i Stanije, rođ. Živadinović, rođen 21.09.1933. godine u Nečkovcu, općina Kragujevac, SRJ, Srbin, državljanin SRJ, prebiva u SRJ na nepoznatoj adresi, do umirovljenja 1995. godine bio je oficir tzv. JNA i VJ, tijekom 1991. godine obnašao je dužnost zamjenika komandanta RV i PVO tzv. JNA, a nakon suspenzije okr. Zvonimira Jurjevića 1991. godine preuzeo dužnost komandanta RV i PVO, ostali podaci nepoznati, nalazi se u bijegu,

V-okr. **ŽIVOTE PANIĆA**, general-potpukovnik tzv. JNA, ostali podaci nepoznati, nalazi se u bijegu,

VI-okr. **MILETA MRKŠIĆA**, sin Dragana i Eve, rođ. Mraović, rođen 20.06.1947. godine u Kozarcu, općina Gvozd, Srbin, oficir tzv. JNA, oženjen, otac troje djece, s prebivalištem u Beogradu na nepoznatoj adresi, ostali podaci nepoznati, nalazi se u bijegu,

VII-okr. **VESELINA ŠLJIVANČANINA**, zv. "Šljivo", "Vitez Vukovara" i "Durmitorac", rođen 01.01.1953. u Žabljaku, Crna Gora, Srbin, oficir tzv. JNA, ostali podaci nepoznati, nalazi se u bijegu,

VIII-okr. **MIROSLAVA RADIĆA**, rođen 01.01.1960. godine, Srbin, oficir tzv. JNA, državljanin SRJ, ostali podaci nepoznati, nalazi se u bijegu,

IX-okr. **VOJISLAVA ŠEŠELJA**, sin Nikole i Danice, rođ. Misita, rođen 11.10.1954. u Orahovom dolu, BiH, Srbin, partijski funkcionar, predsjednik Srpske radikalne stranke, s prebivalištem u Zemunu, ul. Posavskog odredba br.36, SRJ, ostali podaci nepoznati, nalazi se u bijegu,

X-okr. **GORANA HADŽIĆA**, sin Branka i Milene, rođ. Mirković, rođen 07.09.1958. godine u Vinkovcima, s prebivalištem u Pačetinu, Jocićeva br.38, Srbin, oženjen, otac dvoje djece, ref. oficir tzv. JNA, skladištar, ostali podaci nepoznati, nalazi se u bijegu,

da su:

u razdoblju od mjeseca kolovoza do 18. studenoga 1991. godine na području općine Vukovar, prilikom oružane agresije bivše tzv. JNA i pridruženih paravojskih četničkih postrojbi na Republiku Hrvatsku, a s ciljem protjerivanja i ubijanja svog nesrpskog pučanstva u gradu Vukovaru, te uništavanja svih kulturnih i povijesnih obilježja hrvatskog naroda i okupacije toga teritorija radi stvaranja tzv. "Velike Srbije", I-okr. Veljko Kadivić, kao general armije i savezni sekretar za narodnu obranu bivše SFRJ, II-okr. Blagoja Adžić, kao general-pukovnik i načelnik Glavnog stožera bivše tzv. JNA, III-okr. Zvonko Jurjević, kao general-potpukovnik i zapovjednik Ratnog zrakoplovstva i protuzračne obrane tzv. JNA, IV-okr. Božidar Stevanović, kao načelnik stožera ratnog zrakoplovstva i protuzračne obrane tzv. JNA, V-okr. Života Panić, kao general-potpukovnik i zapovjednik I vojne oblasti tzv. JNA, VI-okr. Mile Mrkšić, kao pukovnik i zapovjednik I gardijske motorizirane tenkovske brigade tzv. JNA, VII-okr. Veselin Šljivančanin, kao major i načelnik sigurnosti I gardijske motorizirane brigade tzv. JNA, VIII-okr. Miroslav Radić, kao kapetan i zapovjednik protuoklopne čete pri I gardijskoj motoriziranoj brigadi tzv. JNA, IX-okr. Vojislav Šešelj, kao zapovjednik paravojskih četničkih postrojbi "Beli orlovi", koje su bile pridružene i podređene zapovjedništvu navedenih postrojbi bivše tzv. JNA i X-okr. Goran Hadžić, kao rezervni oficir tzv. JNA i predsjednik tzv. Srpskog nacionalnog vijeća za Slavoniju, Baranju i zapadni Srijem, koji je sudjelovao u planiranju i izvođenju borbenih akcija na grad Vukovar od početka agresije na grad Vukovar do njegove okupacije, sa sada pokojnim Željkom Ražnjatovićem "Arkanom", kao zapovjednikom paravojskih četničkih postrojbi "Tigrovi", te pokojnim Slavkom Dokmanovićem, kao predsjednikom tadašnje općine Vukovar, provodeći politiku stvaranja etnički čistog srpskog prostora, iako svjesni da se u gradu nalazi oko 50.000 civilnih osoba, protivno odredbi čl.2., 3., 13., 16., 18., 31. i 32. Ženevske konvencije o zaštiti građanskih osoba u vrijeme rata od 12. kolovoza 1949. godine, protivno odredbi čl.51., 52. i 53. Dopunskog protokola uz Ženevske konvencije od 12. kolovoza 1949. godine o zaštiti žrtava međunarodnih oružanih sukoba (Protokol I), protivno odredbi čl.2. i 3. Ženevske konvencije o postupanju s ratnim zarobljenicima od 12. kolovoza 1949. godine, protivno odredbi čl.2. i 3. Ženevske konvencije za poboljšanja položaja ranjenika i bolesnika u oružanim snagama u ratu od 12. kolovoza 1949. godine, protivno odredbi čl.1., 3. i 4. Konvencije za zaštitu kulturnih dobara u slučaju oružanog sukoba iz 1954., izravno zapovijedali i izvršavali zapovijedi o borbenom djelovanju prema Vukovaru koji su branili malobrojni pripadnici Zbora narodne garde i Ministarstva unutarnjih poslova Republike Hrvatske, u namjeri da se branitelji pokore, grad uništi i osvoji, na grad je djelovano masovno

i bez izbora ciljeva iz svih vrsta raspoloživog streljačkog oružja, iz minobacača, topova, haubica i višecjevnih bacača raketa svih vrsta i kalibara, pri čemu je ispaljeno više stotina tisuća projektila, svakodnevno je vršeno neselektivno bombardiranje iz zrakoplova Ratnog zrakoplovstva tzv. JNA, a također je borbeno djelovano i s brodova Riječne ratne flotile iz sastava tzv. JNA, što je imalo za posljedicu smrtno stradavanje velikog broja civilnih osoba,

a) kojom prilikom su tako poginule slijedeće civilne osobe - Milan Aćimović, Pero Adamović, Anđa Akik, Emil Aleksander, Matej Aleksander, Vlasta Aleksander, Milka Amštadt, Vlatko Andabak, Ivica Antolović, Ivo Antunović, Saša Antunović, Ekrem Arnautović, Ljubica Arsenić, Simo Arsić, Zlata Asanović, Vendelin Astaloš, Tomislav Babel, Antun Babić, Milorad Babić, Vlado Babić, Antun Babijaš, Stjepan Babijaš, Radovan Bačić, Petar Ajac, Rihard Bajer, Jelisava Bajić, Josip Bajić, Olga Bajić, Kristi Bakoš-Karačić, Franjo Blaž, Milica Balić, Vlado Balog, Marko Barač, Andrija Barišić, Ruža Barišić, Radomir Batinić, Ivan Beleš, Ljubica Belin, Stjepan Biki, Vera Biluškić, Katica Biljen, Antun Birger, Marijan Bodrožić, Mihajlo Bodža, Stevo Bogdanović, Luka Bogojević, Božo Bogunović, Djuja Bogunović, Ana Baroš, Veljko Borota, Branko Bošnjaković, Milja Bošnjaković, Mara Božančić, Djuro Božo, Franka Brešić, Željka Brešić, Petar Brkić, Evica Brnčić, Eugen Bučko, Marijan Bunac, Aleksandar Bungin, Vesna Burek, Stjepan Busić, Katica Bularević, Josip Buzgo, Janko Celik, Dušan Ciganović, Branko Cijanović, Ivica Cijanović, Josip Cirba, Ratomir Cirba, Stevo Crnomat, Milisav Čadenović, Ratko Čagljević, Milan Čakić, Paraskeva Čalić, Ivan Čaljkušić, Nikola Čančarević, Nada Čavka, Josip Čepurin, Nikola Čavar, Jusuf Čehajić, Dalibor Černok, Josip Čolak-Barić, Jezdimir Čolakov, Gojko Čolić, Lovro Čošić, Milan Ćuk, Vladimir Ćuk, Marko Čuljak, Milica Ćupić, Pajo Ćirić, Boško Dabić, Zlatko Dakić, Edviga Degić, Josip Dobrošek, Rade Dokmanović, Borislav Dorohazi, Luka Došen, Mirjana Došen, Vlado Dolišni, Vojin Drača, Marko Dragičević, Zorka Dragičević, Antun Dragičević, Mladen Dragić, Josip Dragosavac, Jovan Dudaković, Ante Dujić, Amalija Djaković, Miroslav Djapić, Zlatko Djapić, Djorđe Djorđević, Jovan Djorđević, Magdalena Djuđar, Melanija Djuđar, Josip Djuran, Djorđe Djurić, Zvonko Ećimović, Leona Edelinski, Petar Edelinski, Aleksandra Egl, Goran Edvard, Vlado Elhar, Marija Erdeg, Tihomir Eremija, Eugen Fabac, Milan Fabijanić, Miroslav Fabri, Bartol Falamić, Katarina Feldencher, Marija Felder, Zoran Feldeždi, Belka Feratović, Kata Filipović, Nikola Filipović, Zlatko Gakić, Živka Garbac, Ivan Gerber, Jovan Gligorijević, Jadranko Globan, Ivan Glodić, Zvonko Gotal, Ilija Draljug, Drago Grbac, Božo Grbac, Josip Grdić, Sabahudin Gršić, Tanja Hadžić, Ruža Handžer, Franjo Handža, Ruža Handža, Mile Hećimović, Franjo Hegeduš, Antun Hrnault, Alfred Hill, Nikola Hincak, Katarina Hop, Veselinka Ivanić, Gracvela Jelić, Ivan Jelić, Dušica Jerenić, Natalija Jerenić, Stojan Jokić, Mihajlo Joković, Alojz Jovnović, Milan Jukić, Andrija Jularić, Damir Jung, Katarina Jung, Miljenko Jurić, Petar Jurić, Ljubica Jurišić, Ivan Krčmar, Josip Kalinger, Nikola Katić, Mirko Kelava, Ingrid Kett, Jelka Kiš, Milica Kiti, Ivan Kalajić, Seifo Kljujić, Borislav Knežević, Ivan Koh, Janja Koh, Stjepan Koh, Ivan Kojić, Branko Kolarić, Mario Kolarić, Filip Kom, Dragutin Koporčec, Stanko Končar, Ana Konstantinović, Božidar Košidar, Stjepan Kovač-Koloman, Ivica Kraljević, Franjo Krajić, Josip Krepo, Djurđa Kresić, Djurđica Kristić, Ibrahim Krešić, Štef Krnač, Stipo Krnač, Mara Krš, Marko Kukuljica, Stanislav Kuzmić, Tomislava Label, Djuro Lacković, Ivica Lada, Jozo Lapić, Latinac (ž), Josip Ledenko, Damir

Lehkec, Dragutin Lehkec, Zdravko Leko, Darko Levanić, Milan Likić, Marko Lisičar, Dragica Liščuk, Ivan Lozančić, Mara Lozančić, Ivica Lucić, Stipan Lucić, Ivan Lukić, Milan Lukinić, Kata Macan, Vojo Macura, Janko Majcan, Mihajlo Malančuk, Siniša Malančuk, Zlatko Malčić, Siniša Malecki, Miljenko Malić, Tomislav Maljak, Božo Mandarić, Nevenka Mandić, Danka Manojlović, Milica Marčetić, Miljenko Marić, Mićo Marin, Ante Markanović, Šima Markota, Nevenka Martić, Josip Mažar, Ibrahim Mehić, Vlado Mihaljević, Marica Mikloš, Tomislav Mikloš, Tomo Mikloš, Kata Milanković, Gordana Miličević, Nedeljko Miličević, Stevan Milovanović, Stojan Miljanović, Dragutin Mišić, Vinko Mladen, Željko Mlinarić, Djuro Mocunja, Grujo Mocunja, Dragutin Molnar, Dobrila Moskaj, Boris Marović, Matija Mučalov, Julka Mudri, Ivan Nakić, Ljubica Nakić, Ljubica Obradović, Josip Olaj, Siniša Opačić, Mitar Oroš, Vlado Ostojić, Jelica Padežanin, Ana Pajc, Nikola Papac, Vlatko Papac, Djuro Pardon, Josip Pardon, Dario Pejić, Anđelka Pejić, Ljudevit Pelikan, Goran Perković, Branislav Perković, Zorka Perković, Divna Petrović, Djuro Petrović, Lucija Piplica, Katarina Pirtošek, Janja Pothorski, Danko Popadić, Branko Poznanović, Milena Račić, Dano Radić, Radovan Radić, Mijo Radošević, Mile Radoš, Mile Radišević, Ivan Raguž, Siniša Rajković, Djuro Ramač, Vlado Ramač, Milena Rašić, Ivan Raulić, Danica Ređić, Ivan Reveš, Vladimir Rojko, Romoda (ž), Ana Rončević, Mihajlo Rožek, Martin Rožman, Stjepan Rukavina, Ivan Rušak, Tomo Sabljak, Samko (m), Julka Savić, Gordana Seneš, Ivan Sever, Ana Skoko, Nada Sladojević, Zlatko Slijepčević, Golub Snavčeta, Milan Stanković, Kata Stara, Borislav Stefanović, Miroslav Stefanjuk, Pavo Stefanjuk, Medugija Stojanović, Konstantin Stojanović, Mihajlo Striben, Mirko Subašić, Slavka Sučić, Borislav Surla, Dragutin Szabo, Tadija Šarek, Jelena Šarić, Antun Šegalac, Nikola Šević, Stjepan Šimunić, Antun Šimunović, Marija Šimunović, Bojana Škrget, Marija Šoš, Vlado Štefanac, Marija Štefančić, Stjepan Šter, Mirka Šubašić, Antun Šuger, Tomislav Šulentić, Vukašin Šumljanac, Mile Šusto, Viktor Švarc, Ivo Tabaček, Anka Tadić, Josip Tadić, Mato Terek, Juriša Tolić, Katica Tomić, Zlatko Tomšić, Darko Turkalj, Vid Turkalj, Djuro Tvorek, Marija Ulaković, Marko Validžić, Lovro Vančura, Slavko Vaselek, Ljubomir Vejić, Damir Vendo, Siniša Vendo, Gospava Verčević, Djorđe Vidaković, Djuro Vidović, Anica Vismek, Mirko Visušić, Marko Vladić, Marija Vogrin, Pavao Vrančić, Milka Vranešić, Marijan Vučak, Zdravko Vukojević, Mirko Vusušić, Rozalija Zalubil, Danko Zeljko, Vojin Zundanović, Zlatko Žapić, Gordana Živković, Jela Živković, Tuna Žuljević, Anica Žužić, Ivan Adamović, Tanja Adžić, Vinko Ajhler, Josip Ajnviler, Franjo Alandžak, Mladen Armstrong, Mirjana Antić, Delfa Antolović, Ilija Antolović, Jozo Antolović, Željko Augustinović, Ante Babijaš, Zoran Bajan, Evica Baković, Mato Baković, Franjo Balaž, Ivan Balaži, Vlatko Balog, Franjo Bandić, Josip Bandić, Stjepan Banković, Josip Baranjek, Krunoslav Barišić, Majan Barišić, Stipica Barišić, Božo Barković, Ivan Barta, Josip Bartolović, Marija Bartolović, Sofija Bartolović, Božo Bazina, Milorad Beg, Ivica Bekavac, Slavko Belavić, Vinko Berendi, Stjepan Bergman, Mato Berišić, Mile Beronja, Zdravko Bezuk, Filip Bijelić, Marko Bilić, Stjepan Blazinić, Marko Blažević, Roman Blotnej, Josip Bognar, Djuro Bogojević, Marija Boroš, Zoran Bošković, Ivica Božić, Ivan Božić, Marija Bradić, Ivan Brdar, Bruno Brešić, Franka Brešić, Milka Budimčević, Josip Budimir, Željko Budimir, Zora Buković, Ilinka Bulajić, Milosav Bulajić, Tomislav Buljan, Ivanka Cvrtilo, Mato Cvitković, Veselko Crnjac, Vjekoslav Cerovečki, Helena Cerančević, Karlo Burger, Žarko Čagljević, Želimir Čakan, Katarina Čančar, Stjepan Čičak, Zoran Čikotić, Mijo Čegrlj, Josip Černok, Marija Černok,

Tuna Čibarić, Ljerka Čolak, Zvonko Čondić, Dragan Čorić, Zvonko Čutura, Ivan Čuljak, Franjo Čertan, Ljubica Delić, Željko Delić, Anica Diberto, Dragutin Dikan, Štefan Dolišni, Josip Dragosavac, Ante Dreić, Petar Dreić, Branko Drinovac, Anka Dugan, Stjepan Dugan, Goran Duraj, Goran Džanko, Vojislav Djekić, Marija Djoja, Josip Djuzel, Aleksandar Edel, Zvonko Edelinški, Milka Egić, Josip Erdeg, Ivan Farkaš, Stjepan Ferinac, Helena Filipović, Ištvan Fituš, Dragutin Fočić, Milko Foro, Petar Foro, Mijo Franjić, Stjepan Friščić, Vladimir Galić, Eduard Gavran, Stevo Gegić, Josip Gelo, Emil Glavaš, Jordan Gligorijević, Dragutin Godinić, Milan Gojak, Djuro Gojković, Nada Gombović, Sanko Govda, Mirko Grabušić, Stjepan Grabečak, Zvonko Grafina, Tihomir Gredelj, Veselko Grizelj, Manuel Grgurić, Barbara Gršić, Marija Gršić, Augustin Grubešić, Ljubo Grubišić, Karlo Heđi, Sekula Heđi, Goran Heimburger, Anka Herbut, Vladimir Hincak, Ivan Hižman, Mirko Hlebec, Ivan Hluško, Antun Horvat, Zlatko Horvat, Zvonko Horvatić, Franjo Hrvojević, Jelena Hrvojević, Eugen Ivan, Irinej Ivan, Leona Ivan, Zvonko Ivan, Zdravko Ivanović, Ivan Ivišić, Ivica Jakovljević, Angela Jakumetović, Rašid Jakupović, Marijan Josić, Mato Josić, Stipan Jožičić, Vjekoslav Jugec, Tadija Jukić, Mijo Jurčić, Zoran Jurčević, Darko Jurela, Ivan Jurić, Ranka Jurišić, Ivica Jurkić, Tomo Jurković, Petar Kačić, Andrija Kamerla, Josip Kanižaj, Joakim Kanjuh, Kaja Karačić, Josip Kasalo, Vjekoslav Katić, Zlatko Kel, Mato Kelić, Smilja Kereši, r. Tomić, Zvonimir Keteleš, Tomislav Kežić, Vladimir Kiralj, Djuro Kiš, Dražen Klarić, Dalibor Kobe, Siniša Koch, Damir Koh, Elza Jazić Koh, Zlatko Kohanjski, Nikola Kolar, Febronije Kovač, Ivan Konjević, Dragan Konstantinović, Nikola Konstantinović, Zlatko Kopic, Darko Kordić, Slavko Kordić, Mato Kostenac, Franjo Kovačević, Marko Kovačević, Tomo Kraljević, Franjo Krasić, Djuro Krbavac, Marica Kreatović, Marija Kreko, Marko Krizmanić, Mara Križan, Stipo Krnjac, Damir Krsnik, Vladimir Kršić, Goran Krznarić, Anđelko Kuća, Ivan Kuprešak, Pavao Kušić, Nada Kušnjer, Ana Lampert, Pavao Lampert, Joso Lapić, Vladimir Lehrmajer, Tomislav Lenđel, Zlatko Lenđel, Filip Lerotić, Željko Lijović, Milan Linić, Bekim Lojdl, Željko Lončarić, Leopold Lorenc, Petar Lorenc, Ivan Lovaković, Mladen Lovreković, Ivan Lovrić, Ivan Lozančić, Marko Lučić, Matija Lučić, Josip Luketić, Štefica Lukšić, Josip Ivan Mačević, Antonija Madunić, Jozo Madžar, Tvrtko Majić, Mato Malčić, Margita Malčić, Stjepan Malecki, Gosto Malinović, Božo Mandarić, Ante Marendić, Antun Marenković, Ivan Maretić, Željko Marić, Zvonko Marijanović, Marijan Marinović, Zlatko Marjančić, Ante Markanović, Jovan Markov, Antun Markuš, Nevenka Markuš, Ivan Mašić, Davor Mataruga, Mijo Matić, Nevenka Matić, Dimitrije Menjuk, Želimir Merc, Angelina Mijatović, Željko Mijatović, Jakim Mikloš, Elizabeta Mikulesko, Stjepan Milić, Marinko Miličević, Šimun Miličević, Antun Milorad, Ivan Milošević, Mladen Miroslavljević, Jelena Mišir, Matej Mišir, Božo Mlinarić, Zvonko Mlinarić, Grujo Moconja, Mirjana Moconja, Dobrislav Moskaj, Antun Mravunac, Matija Mučalov, Stjepan Mudrovčić, Tomo Mudrovčić, Josip Nagy, Uroš Nedučić, Alojz Nikodem, Ante Nikolić, Josip Nikolić, Karlo Nikolić, Djuro Novak, Jelka Novak, Marinko Okun, Petar Opravić, Mirko Oreščanin, Mladen Pajić, Anđelko Palac, Ivan Palijan, Ivica Pančić, Stevan Parčetić, Stjepan Paulić, Josip Paun, Dragan Pažin, Vlajko Petković, Djura Petričević, Mario Petričević, Nikola Petroczy, Marica Petrović, Marijan Petrović, Željko Petrović, Adolf Pilauer, Ferdinand Pinter, Robert Pinjuh, Tomislav Pištelek, Manda Plazibat, Ivica Pobran, Dragutin Pokupić, Ivan Poljak, Pavo Poljuha, Danilo Popadić, Damir Posanović, Slavko Posenjak, Katica Potočić, Dubravko Pranjic, Mandica Predić, Vasilj Prokop, Željko Pršlja,

Zdenko Purda, Zdenko Purgar, Ivan Račimorski, Stjepan Radić, Goran Radivojević, Milan Radivojević, Djuro Ragač, Stjepan Rajković, Zlatko Ravlić, Tomo Rebekić, Dragan Repček, Marija Romoda, Marko Rubčić, Dubravko Rusek, Martin Ružman, Drago Sabo, Mijo Samardžija, Viktor Schwartz, Ivica Sekić, Drago Semberac, Janja Senaši, Josip Senaši, Ivan Sever, Zvonimir Simić, Simo Sireta, Radmila Skiba, Ivan Skoko, Hasan Slamnjaković, Juro Sluganović, Damir Smek, Branko Soldo, Ivanka Soldo, Zvonko Sorić, Željko Srebrović, Josip Stipić, Tomislav Stipić, Željko Stojanović, Zvonimir Stsrnad, Darko Sučević, Nikola Sučić, Josip Suljada, Ljubica Suljada, Stjepan Szathari, Ivka Šafarik, Sead Šaškin, Damir Šatorović, Dragutin Šavorić, Branko Šego, Ivica Šego, Milan Ševerdija, Robert Šilić, Damir Šindilj, Petar Šinković, Željko Škondro, Vladimir Šmorhaj, Miroslav Špehar, Damir Šper, Kata Štaba, Ivica Štalmajer, Bernardica Štefančić, Martina Štefančić, Kata Šterc, Bežika Tadić, Smiljan Tadić, Zorka Tadić, Antonija Tadijanović, Stjepan Takač, Antun Tandarić, Leomir Teodorović, Marija Teodorović, Tomislav Teodorović, Stjepan Terzić, Branko Tivanovac, Danijel Tošić, Djorđe Tošić, Matej Tot, Zdenko Tot, Velimir Trajković, Ljuba Travaš, Milan Travaš, Stevo Tribuljak, Stjepan Turkalj, Julka Vago, Zdenko Valečić, Adam Valentić, Ivan Varenica, Ivica Vasiljević, Željko Velagić, Damir Verčević, Antonio Vidaković, Jula Vidaković, Karla Vidaković, Petar Vidaković, Marija Vidić, Zvonimir Vilner, Mladen Vinko, Dragan Vinković, Zdravko Vladislavljević, Branislav Voloder, Krunoslav Vrančić, Ivica Vučić, Marko Vučković, Jelka Vuić, Tomislav Vukas, Andrija Vukov, Mladen Vuković, Zdravko Vuković, Matija Vukušić, Mato Vukušić, Antun Žanić, Kata Živković, Zoran Žuljević, Nedeljko Žunić, Županović, Jerko Županović, Tomislav Županović, Mate Žurić, Janja Vuletić, Stjepan Vusić, Blago Zadro, Mirjana Zajačko, Ivica Zrnić, Ivka Žagar, Genjo Žak, Ana Aleksander, Andrija Aličić, Danica Andrić, Mladen Andrić, Andrija Balaš, Josip Baran, Nikola Barković, Katarina Bartol, Ruža Bušić, Miroslav Čečavac, Marko Čuljak, Rade Dokmanović, Svetislav Dokmanović, Luka Došen, Dragoljub Drobac, Savo Ernjaković, Jozija Ferinac, Anto Gašić, Jozo Gelo, Anica Geušić, Marica Hodak, Mira Hodak, Mirko Inđić, Miroslava Jakovljević, Petar Jurić, Stana Jurić, Franjo Kaloci, Ivan Kereši, Tomislav Kisak, Ivan Kolar, Mate Kostelac, Luca Krajnović, Štefan Krmač, Vlatko Lončarić, Marija Ljubišić, Ružica Malla, Nikola Martić, Davor Matasović, Mara Miličević, Zdenka Miličević, Božo Musa, Stjepan Nujić, Adela Panza, Djuro Pardon, Anđelka Peić, Jelena Pereterski, Josip Petrović, Luka Plečković, Krunoslav Pleša, Anđa Pondeljak, Zlatko Radić, Stana Radošinović, Djuro Ramač, Janika Roman, Danilo Sivić, Marija Štefančić, Tomislav Šulentić, Ljerka Švarc, Zoran Tadić, Ana Težak, Josip Trik, Branko Vejić, Cecilija Vucinac, Ivan Vuletić, Janja Vuletić, Vojin Zundanović, Ivan Žebeni, Mato Babić, Marija Bandov, Marija Bekavac, Djuro Biki, Zoran Biško, Mihovil Boroš, Marko Brač, Ana Brkić, Kata Buvarović, Eugen Čakan, Ika Čorak, Adam Čupina, Mario Domitrović, Josip Držaljević, Petar Džajić, Marija Frančić, Jure Grbavac, Marija Hovanček, Nedjeljko Husnik, Veselinka Ivanić, Mihajlo Jaković, Graciela Jelić, Stojan Jokić, Ivan Jelić, Stjepan Kaposta, Ivan Kljaić, Stipo Komšić, Goran Kovačević, Živko Karajinović, Ivan Kunac, Adam Luketić, Ruža Luketić, Milan Lukinić, Petar Ljuština, Milan Magić, Mara Marković, Aleksandar Matej, Aleksandar Mihajlović, Mirjana Milaković, Nikola Miščević, Ana Mor, Rozalija Mores, Katica Obleščuk, Stjepan Pankas, Vlatko Papac, Stjepan Paun, Vaso Poljuha, Marija Potvorski, Mile Radaš, Marija Smital, Marija Stanković, Mihajlo Striber, Marko Šabalj, Almaza Šiljdedić, Antun Šindilj, Marin Šmaholc, Mitar Šmorhaj, Zvonimir Tarle, Marijan Tomić, Miljko Vaselek,

Elizabeta Velc, Ana Vicković, Leopold Vidoš, Štefica Voloder, Milka Vrban, Janja Vuletić, Stjepan Vusić, Marijan Zajačko, Petar Zović, Vlatko Žanić,

b) zatim je takvim djelovanjem u potpunosti razoren i uništen grad Vukovar sa svim kulturnim, povijesnim, vjerskim i gospodarskim objektima, te stambenim zgradama, a među njima i dvorac Eltz iz 1749. godine, Radnički dom iz 1897. godine, Gradski magistrat iz 1818. godine, zgrada Županije srijemske iz 1777. godine, katolička crkva Sv. Filipa i Jakoba iz 1730. godine sa samostanom, te kapela Sv. Ivana Nepomuka, crkva Sv. Roka iz 1740. godine, zgrada suda iz 1900. godine, rodna kuća nobelovca Lavoslava Ružičke, jednokatna kuća Zbirke Bauer i Galerija umjetnina, Kapela s kriptom obitelji Paunović, Parohijska crkva Sv. Nikole u Vukovaru, "Mali dvor", sada zgrada bolnice, Kapela Eltz na Novovukovarskom groblju, Kapela Sv. Petke, Zgrada stare općine u Vukovaru, jednokatnica Pojić (Ćirić), kao i neposredna okolina svih navedenih spomenika kulture, uža gradska jezgra koja je zaštićena kao povijesna cjelina, te muzejski predmeti Zbirke radničkog pokreta i NOB-e Gradskog muzeja Vukovar sa 4053 eksponata, umjetnički predmeti Zbirke Bauer Galerije umjetnina Gradskog muzeja Vukovar s ukupno 697 predmeta od čega 525 inventiranih u knjizi inventara, muzejski predmeti Numizmatičke zbirke Gradskog muzeja Vukovar, umjetnički predmeti Etnografske zbirke Gradskog muzeja Vukovar, s ukupno 1417 predmeta, od čega 305 inventiranih u knjizi inventara, muzejski predmeti arheološke zbirke Gradskog muzeja Vukovar s ukupno 3617 predmeta, od čega 2117 inventiranih u knjizi inventara, umjetnički predmeti Kulturno historijske zbirke Gradskog muzeja s ukupno 3220 predmeta od čega 3175 inventiranih u knjizi inventara, pokretni predmeti u Pravoslavnoj crkvi Sv. Nikole u Vukovaru sveukupno 58, te knjižni fond knjiga Gradskog muzeja u Vukovaru - biblioteka rariteta s 515 bibliotečnih jedinica koji imaju svojstvo spomenika kulture, kao i obiteljske kuće, bolnica, škole, dječiji vrtići, te kompletna infrastruktura,

c) pa kada je 18. studenoga 1991. godine grad od strane okupacionih snaga osvojen, veći dio zarobljenih pripadnika Zbora narodne garde, Ministarstva unutarnjih poslova Republike Hrvatske, te ranjenika koji su se nalazili u Općoj bolnici Vukovar, masovno su zlostavljani i usmrćeni, dok su ostali iz vukovarske bolnice odvedeni na poljoprivrednu ekonomiju "Ovčara", te usmrćeni slijedeći ranjenici i bolesnici:

- Dominik Žeravica, Goran Živković, Ivica Alvir, Jadranko Anić-Antić, Dražen Babić, Josip Babić, Dragutin Balog, Josip Balog, Zvonimir Balog, Djuro Balvanac, Boris Banožić, Branko Barbarić, Anđelko Barta, Željko Batarelo, Josip Batarelo, Željko Begov, Besingen von Harlan, Stjepan Bestrecan, Stjepan Bingula, Ringo Bjelanović, Zlatko Blažević, Ante Bodrožić, Tomislav Bosanac, Josip Bošnjakov, Josip Bradarić, Zvonko Bračić, Zvonko Bušić, Ivan Crnac, Petar Ivica-Dolišni, Ivan Došen, Martin Došen, Tadija Došen, Josip Dragun, Stanko Duvnjak, Vinko-Djuka Ebner, Goran Edelinski, Ivan-Djuro Firi, Karlo Fituš, Dragutin Friščić, Robert Gajda, Milenko Galić, Vedran Galić, Borislav Gavranović, Zoran Gašpar, Siniša Glavašević, Dragan Granić, Milan Grejza, Zoran Gruber, Luka Grujić, Drago Gudelj, Siniša Gudelj, Zdravko Gudelj, Marija Guzić, Ana Gvozdanović, Mario Hegeđušić, Ivo Herman, Stjepan Herman, Zvonimir Hincak, Nedjeljko Hlebnjak, Nikica Holjevac, Nedjeljko Husnjak, Ivica Imbrišić, Zlatko Ivan, Ivan Ivanika, Aleksandar

Ivezić, Marko Jajalo, Martin Jakubovski, Ljubomir Jalšovec, Tomo Jambor, Mihajlo Janić, Borislav Janjić, Boris Jantol, Tomislav Jergović, Ivica Jezidžić, Janja Josić, Zvonimir Jovan, Branko Jovanović, Oliver Jovanović, Damir Jurela, Drago Jurendić, Marko Jurišić, Josip Kapustić, Igor Kačić, Krešimir Kelava, Damir Kiralj, Damir Kiralj, Goran Kitić, Anka Knežević, Antun Kobaš, Tomislav Kolak, Vladimir Kolak, Duško Kologranić, Tomislav Konjevod, Borislav Kostović, Mladen Kovač, Zoran Kovačević, Damir Kovačić, Božidar Košir, Ivan Krajninić, Ivan Krasić, Ivica Krezo, Ivan Križak, Kazimir Krstičević, Branimir Kruneš, Zvonimir Lerotić, Tomislav Lesić, Slobodan Letica, Dragutin Lili, Hrvoje Ljubac, Robert Lončarević, Joko Lovrić, Jozo Lovrić, Marko Lucić, Mile Magdić, Predrag Magoč, Robert Majić, Petar Malović, Martin Marjanović, Goran Menges, Orhan Merić, Zoran Međeši, Zdravko Mikulić, Zvonko Mikulić, Zvonimir Miljak, Ivan Mišić, Mile Mlinarić, Andrija Mokoš, Aleksandar Molnar, Borislav Mudri, Antun Mutvar, Darko Nađ, Jean Michel Nicolier, Goran Nirjak, Mersad Omerović, Mufat Omerović, Ivan Oreški, Tihomir Pajić, Slobodan Pavić, Mato Perak, Aleksandar Perko, Damir Perković, Josip Perković, Tihomir Perković, Željko Pintarić, Ivan Plavšić, Stanko Posavec, Janja Pothorski, DMITAR PUCAR, Josip Ražić, Zvonko Radić, Ivica Raguž, Krešimir Ratković, Milan Rašić, Ivan Redžić, Marko Ribičić, Salvador Rimac, Domijan Samardžić, Tihomir Savanović, Ivan Senčić, Stjepan Sotinac, Pavao Spudić, Željko Stanić, Marko Stanić, Zlatko Stevanović, Ivan Stojanović, Ljubomir Stubičar, Tadija Tadić, Dujo Tarle, Ivica Tivanovac, Darko Tišljarić, Tihomir Tomašić, Željko Todinac, Tomislav Tot, Tihomir Traljić, Miroslav Turk, Petar Turk, Željko Turkalj, Dane Tustonjić, Dražen Tuškan, Dragica Tuškan, Mirko Vagenhofer, Vladimir Varga, Siniša Veber, Žarko Vilenica, Antun Virges, Slaven Vukojević, Vladimir Vuković, Zdravko Vuković, Ivan Vulić, Vid Vulić, Sead Šaškin, Dražen Štefulj, Perica Djukić, Vladimir Djukić, Saša Djuđar, Ivica Čolak, Mladen Čupić,

- zatim usmrćeni pripadnici medicinskog osoblja Opće bolnice Vukovar
 - Ilija Asađanin, Ivan Bainrauch, Ivan Baranjek, Ivan Božak, Ivica Buovac, Dragan Gavrić, Zlatko Jarabek, Djuro Knežić, Zlatko Krajninić, Marko Mandić, Tomislav Mihović, Tomo Pravdić, Zvonko Varenica, Mate Vlaho, Miroslav Vlaho, Mihajlo Zera, Stjepan Šarik, Djuro Šrenk,

- zatim usmrćene civilne osobe zatečene u Općoj bolnici u Vukovaru -
 Damir Živković, Ismet Ahmetović, Vladimir Antolović, Krešimir Arnold, Stjepan Balaš, Pero Baranjaj, Lovro Barbir, Djuro Begović, Marko Begčević, Marko Bosak, Dragutin Bosanac, Josip Brajdić, Petar Furundžija, Jozo Gojani, Krunoslav Golac, Branislav Graf, Viktor Horvat, Zvonko Ileš, Bartol Ivić, Goran Jularić, Željko Jurašić, Josip Kožul, Ivan Komorski, Boro Kostenac, Mihajlo Let, Tihomir Lončarić, Ivan Mažar, Marija Malančuk, Svetislav Malović, Ružica Markobašić, Andrija Međeši, Greta Milić, Slavko Milić, Ivan Nejašmić, Zlatko Pavlović, Stjepan Petrović, Branimir Polovina, Željko Rahaček, Karlo Rahaček, Čeman Saiti, Antun Terek, Zlatan Voloder, Zlatko Vujević, Ivan Vulić, Martin Šajtović, Vjekoslav Šindilj, Petar Štefanko,

dok su preostali zarobljeni civili, pripadnici Zbora narodne garde, Ministarstva unutarnjih poslova Republike Hrvatske i drugi branitelji Vukovara odvedeni u

dio grada zv. "Sajmište" u skladišta poduzeća "Velepromet" gdje su izdvajani i odmah ubijani, a ostali mučeni i zlostavljani, da bi potom bili odvedeni u logore diljem Srbije, gdje je nastavljeno s njihovim mučenjem i zlostavljanjem i gdje se nekima gubi svaki trag, dok se preko tisuću civila, pripadnika Zbora narodne garde i Ministarstva unutarnjih poslova Republike Hrvatske još vode kao nestale osobe,

dakle, kršeći pravila međunarodnog prava za vrijeme oružanog sukoba naredili da se izvrši napad na civilno stanovništvo i naselje, kojeg je posljedica smrt i teško narušavanje zdravlja ljudi, napad bez obzira na ciljeve kojim se pogađa civilno stanovništvo, naredili da se civilno stanovništvo ubija, muči i nečovječno postupa prema njemu, kršeći pravila međunarodnog prava za vrijeme oružanog sukoba naredili da se ranjenici, bolesnici i sanitetsko osoblje ubija, muči i prema njemu da se nečovječno postupa, kršeći pravila međunarodnog prava naredili da se ratni zarobljenici ubijaju i muče, te kršeći pravila međunarodnog prava za vrijeme oružanog sukoba uništavali kulturne i povijesne spomenike, građevine, te ustanove namijenjene znanosti, umjetnosti, odgoju i humanitarnim svrhama,

pa da su time počinili krivična djela protiv čovječnosti i međunarodnog prava i to -

- a) ratnim zločinom protiv civilnog stanovništva, opisano i kažnjivo u čl.120. st.1. OKZ RH,
- b) ratnim zločinom protiv ranjenika i bolesnika, opisano i kažnjivo u čl.121. OKZ RH,
- c) ratnim zločinom protiv ratnih zarobljenika, opisano i kažnjivo u čl.122. st.1. OKZ RH,
- d) uništavanjem kulturnih i povijesnih spomenika, opisano i kažnjivo u čl.130. st.1. OKZ RH,
uz primjenu čl.43. OKZ RH.

Stoga predlažem:

- 1) da se pred kaznenim vijećem Županijskog suda u Vukovaru zakaže i održi glavna rasprava,
- 2) da se na glavnu raspravu predvedu: I-okr. Veljko Kadijević, II-okr. Blagoja Adžić, III-okr. Zvonko Jurjević, IV-okr. Božidar Stevanović, V-okr. Života Panić, VI-okr. Mile Mrkšić, VII-okr. Veselin Šljivančanin, VIII-okr. Miroslav Radić, IX-okr. Vojislav Šešelj, X-okr. Goran Hadžić,
- 3) da se na glavnu raspravu pozovu svjedoci: Ivan Šakić (1251), Miro Ermenić (1253), Mira Šarik (1255), Dario Rajter (1256), Kostadin Rakić (1258), Alen Debelić (1260), Marinko Bašić (1261), Hrvoje Bašić (1263), Goran Kovačević (1265), Momir Biber (1266), Djuro Despotović (1267), Josip Crnjac (1269), Vladimir Foriš (1271), Josip Djaja (1273), Zlatko Horvat (1274), Predrag Plečković (1276), Rafo Alandžak (1278), Antun Miličević (1291), Franjo Neferanović (1292), Davor Horvat (1293), Zlatko Dimić (1295), Mile Dedaković (1298), Vesna Bosanac (1302), Jure Njavro (1309), Neda Striber (1311), Ljiljana Mandić (1313), Stjepan Borić

(1315), Verica Graf (1317), Ljubica Lovrinić (1319), Dragutin Berghofer (1322), Marija Bilobrk (1324), Tomislav Jurčić (1326), Marija Kolak (1327), Marija Kovač (1328), Pero Marić (1329), Stjepan Molnar (1330), Barbara Šrenk (1332), Stjepan Vitovski (1334), Vladimir Oblesčuk (1337), Ivan Berdi (1339), Josip Gnezda (1341), Ivica Šušlje (1354), Ivica Vuletić (1355), Željko Gulić (1357), Ivan Bilen (1360), Ivan Krznarić (1362), Drago Knežević (1364), Mariofil Andrijanić (1366), Dragutin Kolak (1368), Marijan Karaula (1369), Mile Krizmanić (1371), Marija Kolak (1373), Stevan Truban (1374), Zvonko Valentin (1376), Tomislav Valentin (1377), Damir Živković (1379), Slavko Živković (1380), Željko Naglić (1382), Leona Dodig (1389), Slavica Mudri (1390), Zlatko Selak (1391), Mile Balen (1393), Jakob Djura (1395), Emil Pudelko (1396), Andrija Sebeledi (1397), Josip Bezjak (1398), Lucija Drenovski (1400), Zdenko Novak (1401), Krešimir Bušić (1405), Srećko Bačun (1407), Marija Černok (1409), Julijana Djitko (1410), Vladimir Djitko (1411), Gordan Gere (1412), Zdravko Komšić (1415), Marija Koch (1417), Pilip Karaula (1419), Žarko Kojić (1421), Velimir Molnar (1423), Damir Jašarević (1424), Josip Jugec (1426), Petar Mlinarić (1428), Josip Mađarević (1430), Saveta Maltašić (1432), Goran Mevlja (1434), Antun Petrić (1435), Nenad Kuljić (1436), Biserka Novak (1438), Pero Marić (1439), Željko Damjanović (1442), Veselko Blagaj (1443), Željko Frantal (1444), Hajdar Dodaj (1445), Djuro Pečkovski (1448), Renato Perković (1449), Želimir Radašević (1451), Milena Raspudić (1453), Pavo Sabljak (1454), Agan Subašić (1457), Zoran Šipoš (1459), Ivan Šutić (1461), Darko Škorić (1462), Matej Šimunić (1463), Ivica Špehar (1464), Adorjan Toth (1465), Arpad Toth (1466), Eugen Tot (1467), Robert Matoušek (1471), Anto Djapić (1472), Petar Ravlić (1473), Marija Giljanović (1475), Antun Jožičić (1479), Mato Alagić (1481), Mauricio Nežić (1483), Željko Obradović (1484), Tomislav Pandurović (1486), Slavko Radojčić (1488), Tomislav Raut (1490), Ivica Radić (1492), Željko Tomić (1494), Ilija Držaljević (1495), Damir Prokop (1497), Mara Vidoš (1499), Željko Lebar (1501), Ignac Pančić (1502), Goran Tenčić (1504), Radomir Petrović (1505), Maksimilijan Škalec (1510), Juro Prpić (1512), Ivica Vlaho (1514), Tihomir Nikolić (1515), Petar Rac (1516), Ante Trogrlić (1517), Emil Čakalić (1536), Josip Drnić (1541), Ana Horvatinec (1544), Branko Borković (1659), Srđan Falkoni (1664), Moreno Zakinja (1672), Roberto Zakinja (1673), Damir Božičković (1676), Davor Kuzmanović (1678), Davor Kiralj (1680), Ivan Bunić (1685), Branko Grabar (1687), Damir Golubić (1689), Zdravko Jeđud (1690), Zvonko Kolačko (1692), Zvonko Horvatić (1693), Vlado Horvatić (1695), Darko Bregović (1696), Vlado Delimar (1697), Franjo Benček (1698), Zlatko Štefičar (1699), Dragutin Prekupec (1700), Ivan Hranj (1701), Ivan Šumiga (1702), Zdravko Pečevski (1703), Stjepan Martinčević (1704), Mirko Pavlović (1705), Stjepan Svržnjak (1706), Mirko Sambol (1707), Josip Vuglač

(1708), Siniša Antolašić (1709), Ljubomir Bistrović (1710), Srećko Bratković (1711), Nikola Bermanec (1712), Josip Oreški (1713), Danijel Škorak (1714), Damir Bedić (1715), Marijan Lajtman (1716), Željko Kodba (1718), Ivica Vugrinec (1719), Josip Čuček (1721), Boris Drozdek (1724), Robert Gotal (1727), Saša Drašković (1729), Ivan Branović (1730), Milodrag Levatić (1731), Darko Djurin (1732), Josip Kolarek (1733), Mirko Droždek (1734), Marijan Juren (1735), Emil Novak (1736), Antun Novak (1737), Miroslav Radmanović (1738), Miljenko Krušelj (1739), Ivan Puklavec (1740), Tihomir Krušelj (1742), Zlatko Mavrić (1743), Ivica Husnjak (1744), Željko Sršan (1745), Zlatko Markovec (1746), Slobodan Čovran (1747), Stanko Kos (1748), Darko Posavec (1749), Marinko Turković (1751), Josip Vitez (1752), Predrag Jaružanin (1762), Zvonko Mrša (1763), Damir Špehar (1768), Jasmina Bilandžija (1770), Vladislav Nadaš (1771), Veronika Martić (1775), Slavko Živić (1778), Slavica Marušić Emedi (1782), Blanka Vagenhofer (1783), Renato Šumski (1784), Ana Matoš (1785), Jozo Tomić (1787), Ivanka Mihajlović (1789), Branka Šipek (1790), Goranka Muharemagić-Njegić (1792), Vladimir Horvatić (1794), Biljana Bunjevac-Horvatić (1796), Borislav Spajić (1797), Vladimir Emedi (1799), Sadika Biluš (1801), Karmela Husar (1803), Marija Spajić (1804), Mate Alilović (1805), Ljerka Šumski (1810), Binazija Kolesar (1812), Dubravka Kuljiš (1815), Siniša Maslovara (1816), Mato Mandić (1829), Ivan Kovačić (1834), Karlo Gorinšek (1837), Marin Vidić (1839),

- 4) da se na glavnoj raspravi pročitaju, te izvrši uvid u: rješenja Regionalnog zavoda za zaštitu spomenika kulture u Osijeku (1066-1068, 1069, 1070-1071, 1072-1073, 1074-1075, 1076-1077, 1078-1079, 1080-1081, 1082, 1083-1084, 1085-1086, 1087, 1088-1089, 1090-1091, 1092-1093, 1094-1095, 1096-1097, 1098-1099, 1100-1101, 1102-1104, 1105-1106), rješenje (1128-1146, 1147-1159, 1177-1178, 1290, 1297, 1301, 1387, 1404, 1414, 1447, 1456, 1469, 1519, 1530-1531, 1532-1533,), naredbu (1160-1172, 1534-1535), popis djelatnika Ministarstva unutarnjih poslova koji su sudjelovali u borbama za obranu Vukovara (1202-1249), popis imena djelatnika MC Vukovar - sada Opća bolnica Vukovar i Doma zdravlja Vukovar (1281-1289), račun (1509), otpusno pismo Instituta za medicinska istraživanja i medicinu rada Sveučilišta u Zagrebu (1547-1550), podatke Ministarstva zdravstva: za osobe ranjene u Vukovaru tijekom agresije na grad (1552), osobe poginule u Vukovaru tijekom agresije na grad (1553), djeca poginula u Vukovaru (1554), civili (odrasli) poginuli u Vukovaru (1555-1563), svećenik i medicinsko osoblje poginulo u Vukovaru (1564), pripadnici MUP-a poginuli u Vukovaru (1565-1566), pripadnici ZNG-a poginuli u Vukovaru (1567-1576), podatke Komisije za zatočene i nestale Vlade Republike Hrvatske, struktura zatočenih, nestalih i nasilno odvedenih osoba iz Županije Vukovarsko-srijemske: s obzirom na dob (1578), s obzirom na status (1579), s obzirom na spol (1580), popis

osoba prisilno odvedenih iz vukovarske bolnice (1581-1588), popis nestalih, zatočenih i nasilno odvedenih osoba u Županiji Vukovarsko-srijemskoj (1589-1611), uvjerenje Ureda za žrtve rata Vlade Republike Hrvatske (1723), popis djelatnika PU Varaždinske privremeno raspoređenih u PU Vukovar (1753-1758), spis djelatnika PU Međimurske koji su upućeni u rujnu 1991. godine u Vukovar (1759-1760), potvrdu Glavnog stožera OS RH Ministarstva obrane RH (1808), poziv za službu u oružanim snagama Ministarstva obrane RH (1809), te protokole pronađenih i ekshumiranih osoba na području grada Vukovara (1-744).

O b r a z l o ž e n j e

Na temelju krivične prijave PU Vukovarsko-srijemske, Odjel kriminalističke policije broj 511-15-04/11-KU-15/95. od 21. rujna 1995. godine kojom je prijavljena 231 osoba, zbog krivičnog djela iz čl.119., čl.120., čl.121., čl.122. i čl.130. OKZ RH, te je protiv 198 osoba, zbog navedenih krivičnih djela provedene istrage.

Nakon dovršene istrage donijeto je rješenje o obustavi krivičnog postupka protiv 188 osoba, a temeljem Zakona o općem oprost, dok je u odnosu na 10 optuženika utvrđeno činjenično stanje iz dispozitiva optužnice.

U tijeku istrage nije ispitan niti jedan od 10 okrivljenika jer se isti nalaze u bijegu i nisu dostupni sudbenim tijelima Republike Hrvatske.

Tijekom istrage ispitan su svjedoci: Ivan Šakić (1251), Miro Ermenić (1253), Mira Šarik (1255), Dario Rajter (1256), Kostadin Rakić (1258), Alen Debelić (1260), Marinko Bašić (1261), Hrvoje Bašić (1263), Goran Kovačević (1265), Momir Biber (1266), Djuro Despotović (1267), Josip Crnjac (1269), Vladimir Foriš (1271), Josip Djaja (1273), Zlatko Horvat (1274), Predrag Plečković (1276), Rafo Alandžak (1278), Antun Miličević (1291), Franjo Neferanović (1292), Davor Horvat (1293), Zlatko Dimić (1295), Mile Dedaković (1298), Vesna Bosanac (1302), Jure Njavro (1309), Neda Striber (1311), Ljiljana Mandić (1313), Stjepan Borić (1315), Verica Graf (1317), Ljubica Lovrinić (1319), Dragutin Berghofer (1322), Marija Bilobrk (1324), Tomislav Jurčić (1326), Marija Kolak (1327), Marija Kovač (1328), Pero Marić (1329), Stjepan Molnar (1330), Barbara Šrenk (1332), Stjepan Vitovski (1334), Vladimir Obleščuk (1337), Ivan Berdi (1339), Josip Gnezda (1341), Ivica Šušlje (1354), Ivica Vuletić (1355), Željko Gulić (1357), Ivan Bilen (1360), Ivan Krznarić (1362), Drago Knežević (1364), Mariofil Andrijanić (1366), Dragutin Kolak (1368), Marijan Karaula (1369), Mile Krizmanić (1371), Marija Kolak (1373), Stevan Truban (1374), Zvonko Valentin (1376), Tomislav Valentin (1377), Damir Živković (1379), Slavko Živković (1380), Željko Naglič (1382), Leona Dodig (1389), Slavica Mudri (1390), Zlatko Selak (1391), Mile Balen (1393), Jakob Djura (1395), Emil Pudelko (1396), Andrija Sebeledi (1397), Josip Bezjak (1398), Lucija Drenovski (1400), Zdenko Novak (1401), Krešimir Bušić

(1405), Srećko Bačun (1407), Marija Černok (1409), Julijana Djitko (1410), Vladimir Djitko (1411), Gordan Gere (1412), Zdravko Komšić (1415), Marija Koch (1417), Pilip Karaula (1419), Žarko Kojić (1421), Velimir Molnar (1423), Damir Jašarević (1424), Josip Jugec (1426), Petar Mlinarić (1428), Josip Mađarević (1430), Saveta Maltašić (1432), Goran Mevlja (1434), Antun Petrić (1435), Nenad Kuljić (1436), Biserka Novak (1438), Pero Marić (1439), Željko Damjanović (1442), Veselko Blagaj (1443), Željko Frantal (1444), Hajdar Dodaj (1445), Djuro Pećkovski (1448), Renato Perković (1449), Želimir Radašević (1451), Milena Raspudić (1453), Pavo Sabljak (1454), Agan Subašić (1457), Zoran Šipoš (1459), Ivan Šutić (1461), Darko Škorić (1462), Matej Šimunić (1463), Ivica Špehar (1464), Adorjan Toth (1465), Arpad Toth (1466), Eugen Tot (1467), Robert Matoušek (1471), Anto Djapić (1472), Petar Ravlić (1473), Marija Giljanović (1475), Antun Jožičić (1479), Mato Alagić (1481), Mauricio Nežić (1483), Željko Obradović (1484), Tomislav Pandurović (1486), Slavko Radojčić (1488), Tomislav Raut (1490), Ivica Radić (1492), Željko Tomić (1494), Ilija Držaljević (1495), Damir Prokop (1497), Mara Vidoš (1499), Željko Lebar (1501), Ignac Pančić (1502), Goran Tenčić (1504), Radomir Petrović (1505), Maksimilijan Škalec (1510), Juro Prpić (1512), Ivica Vlaho (1514), Tihomir Nikolić (1515), Petar Rac (1516), Ante Trogrlić (1517), Emil Čakalić (1536), Josip Drnić (1541), Ana Horvatinec (1544), Branko Borković (1659), Srđan Falkoni (1664), Moreno Zakinja (1672), Roberto Zakinja (1673), Damir Božičković (1676), Davor Kuzmanović (1678), Davor Kiralj (1680), Ivan Bunić (1685), Branko Grabar (1687), Damir Golubić (1689), Zdravko Jeđud (1690), Zvonko Kolačko (1692), Zvonko Horvatić (1693), Vlado Horvatić (1695), Darko Bregović (1696), Vlado Delimar (1697), Franjo Benček (1698), Zlatko Štefičar (1699), Dragutin Prekupec (1700), Ivan Hranj (1701), Ivan Šumiga (1702), Zdravko Pečevski (1703), Stjepan Martinčević (1704), Mirko Pavlović (1705), Stjepan Svržnjak (1706), Mirko Sambol (1707), Josip Vuglač (1708), Siniša Antolašić (1709), Ljubomir Bistrović (1710), Srećko Bratković (1711), Nikola Bermanec (1712), Josip Oreški (1713), Danijel Škorak (1714), Damir Bedić (1715), Marijan Lajtman (1716), Željko Kodba (1718), Ivica Vugrinec (1719), Josip Čuček (1721), Boris Drozdek (1724), Robert Gotal (1727), Saša Drašković (1729), Ivan Branović (1730), Milodrag Levatić (1731), Darko Djurin (1732), Josip Kolarek (1733), Mirko Droždek (1734), Marijan Juren (1735), Emil Novak (1736), Antun Novak (1737), Miroslav Radmanović (1738), Miljenko Krušelj (1739), Ivan Puklavec (1740), Tihomir Krušelj (1742), Zlatko Mavrić (1743), Ivica Husnjak (1744), Željko Sršan (1745), Zlatko Markovec (1746), Slobodan Čovran (1747), Stanko Kos (1748), Darko Posavec (1749), Marinko Turković (1751), Josip Vitez (1752), Predrag Jaružanin (1762), Zvonko Mrša (1763), Damir Špehar (1768), Jasmina Bilandžija (1770), Vladislav Nadaš (1771), Veronika Martić (1775), Slavko Živić (1778), Slavica Marušić Emedi (1782), Blanka Vagenhofer (1783), Renato Šumski (1784), Ana Matoš (1785), Jozo Tomić (1787), Ivanka Mihajlović (1789), Branka Šipek (1790), Goranka Muharemagić-Njegić (1792), Vladimir Horvatić (1794), Biljana Bunjevac-Horvatić (1796), Borislav Spajić (1797), Vladimir Emedi (1799), Sadika Biluš (1801), Karmela Husar (1803), Marija Spajić (1804), Mate Alilović (1805), Ljerka Šumski (1810), Binazija Kolesar (1812), Dubravka Kuljiš (1815), Siniša Maslovara (1816), Mato Mandić (1829), Ivan Kovačić (1834), Karlo Gorinšek (1837), Marin Vidić (1839).

Svj. Josip Bezjak (1398-1399) u svome iskazu tijekom istrage naveo je kako je 15.12.1990. godine dobio poziv od tzv. JNA za odsluženje vojnog roka i to u Beograd, u vojarnu zv. "Rakovica", koja je bila u šumi nadomak Beograda.

Tada je počeo rat u Republici Hrvatskoj i prvi napadi na Republiku Hrvatsku od strane tzv. JNA i drugih paravojnih četničkih formacija, te nije mogao pobjeći iz tzv. JNA. Početkom listopada 1991. godine dobili su zapovjed za vojnu vježbu, pa su krenuli iz te vojarne kao i mnogi drugi vojnici iz drugih vojarni iz Beograda u kolonama prema Republici Hrvatskoj, u kojoj koloni je bilo negdje oko 2000 vojnika. Osim tih redovnih vojnika bilo je i tzv. rezervista. Tako su u koloni došli do sela Negoslavci gdje su se jedinice i rasporedile. Tu je ostao sve do pada Vukovara.

Te jedinice koje su došle početkom listopada iz Beograda imale su razno naoružanje i oruđe, pa su tako imali raketne sustave "Strela 1", "Strela 2", borbena okolopna vozila, tenkove, samohotke, razne vrste topova, a bilo je tu i raznog naoružanja i sve je to oružje i oruđe korišteno od početka listopada 1991. pa sve do pada Vukovara. Te jedinice su se rasporedile oko sela i izvan sela, te su stalno granatirali iz tih haubica, tenkova, topova, minobacača, grad Vukovar i to svakodnevno.

Kroz selo Negoslavce prošle su Šešeljeve paravojne formacije, te Ražnjatovićeve formacije, ali oni su otišli dublje prema Vukovaru i bili su u pješadiji. Te dvije kolone "Šešeljevaca" i "Arkanovaca" osobno je vidio kada su prošli kroz selo Negoslavce, i oni su bili na tim linijama sve do pada Vukovara.

Posebno ističe činjenicu da je negdje krajem listopada 1991. godine, u Negoslavcima vidio osobno generala Veljka Kadijevića koji je došao iz Beograda, a koliko se zadržao u selu Negoslavci ne zna. Za to vrijeme bio je na protuavionskom topu 20/3 mm i stalno je bio oko Negoslavaca, i nakon pada Vukovara nije ulazio u isti tako da ne zna što se dešavalo u gradu nakon njegovog pada, ali zna da su mnoge pješadijske jedinice ušle u isti.

Nakon pada Vukovara ostali su u Negoslavcima negdje oko 7 dana, a potom su se vratili u vojarnu u Beograd i nakon dva dana uspio je pobjeći iz tzv. JNA.

Svj. Željko Frantal (1444) u svom iskazu tijekom istrage naveo je kako je 1991. godine bio na odsluženju vojnog roka u vojarni u Nišu. 19. rujna 1991. godine došla je zapovjed da se krene prema Vukovaru i toga dana iskrcali su se kod Bogojevskog mosta. Kada su ušli u Hrvatsku stacionirali su se u Aljmašu gdje su jedno vrijeme proveli na posebnoj obuci. Odatle su nakon toga krenuli prema Vukovaru. Tom prilikom prolazili su kroz Bobotu, Mirkovce, Pačetin, Negoslavce, Bogdanovce, Petrovce i ostala mjesta, i na taj način su zapravo došli pred sam grad.

Bio je u oklopno-mehaniziranoj jedinici kao pješadinac. Zapovjednik mu je bio Martin Hernaus, kapetan, a njemu nadređen bio je major Rodoljub Djorđević.

Nekoliko dana prije samog pada Vukovara ranjen je u mjestu Bogdanovci, točnije bio je ranjen još u 10. mjesecu 1991. godine, ali je u bolnicu otišao tek 19. studenoga 1991. godine. Njemu je zapravo od detonacije granate puknuo bubnjić.

Njegova jedinica je vojno djelovala prema gradu Vukovaru, pucalo se po gradu, a tu zapovjed je izdavao Martin Hernaus. Pretpostavlja da su te zapovjedi dolazile od majora Djorđevića. Osim što se pucalo iz pješadijskog naoružanja, po gradu se pucalo i iz artiljerije. Artiljerija je gađala ne samo vojne nego i civilne objekte. Bio je svjedokom kada je

pogođena plinara, a to nije vojni cilj, kao što je bio svjedokom i kada je pogođeno postrojenje Borova. Njegova jedinica je išla u čišćenje grada nakon djelovanja artiljerije i nakon djelovanja avijacije. Sa svojom jedinicom nije sudjelovao u ubijanju civila i ranjenika, no sasvim sigurno je da su pripadnici ostalih jedinica, osobito pripadnici Arkanovih jedinica sudjelovali u ubijanju i masakriranju civilnog stanovništva, a to su radili i pripadnici Šešeljevih jedinica.

Zna da je u Vukovar dolazio Blagoje Adžić, a osobno ga je vidio u Borovu naselju, gdje je osobno vidio i Šljivančanina. Točnije, potonjeg je vidio i na Trpinjskoj cesti.

Svj. Miro Ermenić (1253) u svom iskazu tijekom istrage naveo je da je 17. ožujka 1991. godine otišao na odsluženje vojnog roka u tzv. JNA u Valjevo u oklopno-mehaniziranu jedinicu. Nakon što je njegova četa krajem mjeseca lipnja 1991. godine upućena u Šabac gdje su se zadržali oko mjesec dana, za koje vrijeme je trajala daljnja obuka, te provedenih oko 15-ak dana na jednoj ekonomiji između Sremske Mitrovce i Šida, upućeni su na ekonomiju "Mala Dubrava" koja se nalazi nedaleko Vukovara i na toj ekonomiji su se stacionirali. Tu je bilo pripadnika tzv. JNA i tzv. "rezervista". S njima je došlo i 13 transportera, te 20 tenkova T-55, a koji su pripadali njegovoj jedinici. Nakon 10-ak dana provedenih na navedenoj ekonomiji jedan dio njegove jedinice krenuo je između Bogdanovaca i Vukovara i s tog mjesta mogli su vidjeti Vukovar. Tu su ostali 15-ak dana i za to vrijeme iz teškog naoružanja nije djelovano, već se djelovalo povremeno iz pješadijskog naoružanja tijekom noći, te iz PAM-ova, dok je druga polovica jedinice bila nešto dalje stacionirana od njih.

Prije napada na Vukovar kompletna jedinica s označenih mjesta vraćena je na ekonomiju "Mala Dubrava", gdje su imali "uzbunu", nakon čega je cijela njegova jedinica krenula u smjeru Vukovara. Zna da su prošli "Sajmište", a potom došli do tvornice "VUTEKS", gdje su stali i zauzeli borbene položaje. Ispred njih se kretao tenkovski dio jedinice i koliko zna oni su i borbeno djelovali povremeno. Na tom borbenom položaju ostali su mjesec dana, sve do početka listopada 1991. godine.

U trenutku ulaska u navedeno područje Vukovara isto je bilo prazno, ali je vidio određeni broj civila, za koje se ne može brojčano izjasniti. Zna da su odmah po njihovom ulasku u taj predio Vukovara došle neke druge vojne jedinice tzv. JNA i te su civile odvezli, ali ne zna gdje su s njima. Vidio je na početku ulice u koju su ulazili dva ubijena civila koja nisu bila pokrivena. Ističe da su se ispred njegove jedinice, ispred tenkova, koji su bili na čelu, kretali domaći Srbi u civilu s naoružanjem, a kretali su se kao pješadija, i pretpostavlja da su oni ubili to dvoje civila na početku ulice u koju su ušli. Jedan dio tih civila s vojnim naoružanjem koji je išao ispred tenkova krenuli su s njima na ekonomiju "Mala Dubrava", a dok se drugi dio priključivao i priključio na području zv. "Petrova gora". Ti koji su krenuli s njima na ekonomiju "Mala Dubrava" su mještani sela Negoslavci i drugih okolnih sela.

Na tom mjestu su ostali sve do početka mjeseca listopada 1991. godine kada su se transporterima povukli s tog položaja u selo Negoslavci, kao i sve posade tenkova, ali su tenkovi ostali na mjestu, pa su nakon toga došle druge posade na tenkove i drugi transporteri, ali ne zna iz kojih jedinica. U selu Negoslavci zadržali su se 3-4 dana, a potom je njegova

jedinica krenula u smjeru Sremske Mitrovice, te su došli u jednu vojarnu no ne zna kako se zove, da bi tada s Jakobom Dedićem i Tomislavom Pavićem uspio pobjeći.

Dodaje, da kada su se povukli u selo Negoslavce, zna da je u smjeru Vukovara prošao "Novosadski korpus", a to je bila oklopno-mehanizirana brigada, a imali su tenkove T-84. Radilo se o ogromnoj koloni tih tenkova i transportnih vozila, ali se ne može izjasniti brojčano.

Svj. Dario Rajter (1256) u svome iskazu naveo je kako je 16.12.1990. godine otišao na odsluženje vojnog roka u tzv. JNA, u Beograd i to u vojarnu "Topčider" zv. "Maršal Tito", gdje se nalazio u II četi I bataljuna, koja brigada je imala takva dva bataljuna pješaštva. Komandant te brigade bio je tadašnji pukovnik Mile Mrkšić. Ne sjeća se tko je bio komandant I bataljuna u kojem se nalazio, ali zna da je komandant II bataljuna bio Borivoje Tešić, major tzv. JNA, dok je komandir njegove II čete bio Cvijko Popović, a komandir voda poručnik Borivoje Novaković.

U trenutku dok se nalazio na obuci, dana 19. listopada 1991. godine, tijekom noći, data je cijeloj brigadi uzbuna, nakon čega su ih potrpali u kamione i odvezli u selo Negoslavce nedaleko Vukovara. Po dolasku u to selo bili su raspoređeni po nekom kukuruzu gdje su se ukopali i svatko je sebi iskopao ležeći rov. Tu su se zadržali dan-dva, nakon čega su krenuli u napad na Vukovar, da bi za kratko vrijeme ušli u neko naselje gdje su se zadržali kratko, ali su svi pobjegli obzirom da su po tom terenu gdje su se nalazili padale granate, pa su se svi vratili u Negoslavce. Vratila se cijela njegova četa. U Negoslavce je došao pukovnik Mile Mrkšić i naredio da ponovno moraju ići u osvajanje Vukovara. Koliko se sjeća bilo je to 24. listopada 1991. godine, vodile su se borbe između njih i hrvatske vojske i ušli su u jedan predio Vukovara. Bile su to pješadijske borbe s pješadijskim naoružanjem, i tom prilikom je ranjen u predjelu desnog ramena, nakon čega je prebačen u selo Negoslavce, a potom je bio u nesvijesti, da bi k svijesti došao negdje nadomak Beograda budući su ga iz Negoslavaca u Beograd na VMA prebacili helikopterom. Liječenje u Beogradu trajalo je negdje oko 6 dana, a potom je dobio 30 dana kućne njege, kojom prilikom je u Beograd došla njegova majka Marija i odvela ga u smjeru Zenice i nakon 10-ak dana zadržavanja uspio je otići u Munchen, a potom se u mjesecu siječnju 1992. godine vratio u Novu Gradišku, kada je pristupio Hrvatskoj vojsci.

Ne može reći koliko je njegova brigada brojila vojnika, ali zna da je bilo dva bataljuna pješaštva i dva bataljuna vojne policije, a osim toga bila je i jedna oklopna bojna. Kompletно svi su išli na osvajanje Vukovara.

Ističe da je po dolasku u Vukovar vidio i paravojne četničke formacije na tim prvim borbenim linijama, ali ne zna da li su to bili "Beli orlovi" Šešeljevi ili "Tigrovi" Arkanovi.

Naprijed navedeni "komandiri" svi su bili nazočni u napadu na Vukovar.

Napominje i činjenicu da su po dolasku u Vukovar na prve crte bojišnice bili raspoređeni odmah nadomak vojarne u Vukovaru.

U Negoslavcima i Vukovaru bio je sveukupno 8 dana, sve dok nije ranjen.

Svjedoci ispitani tijekom istrage: Ivan Šakić (1251-1252), Kostadin Rakić (1258-1259), Alen Debelić (1260), Marinko Bašić (1261-1262), Hrvoje Bašić (1263-1264),

Goran Kovačević (1265), Momir Biber (1266), Djuro Despotović (1267-1268), Ivica Šušlje (1354), Ivica Vuletić (1355), Željko Culić (1357-1358), Ivan Balen (1360), Željko Naglič (1382-1386), Leon Dodig (1389), Djura Jakob (1395), Goran Mevlja (1434), Željko Damjanović (1442), Veselko Blagaj (1443), Hajdar Dodaj (1445-1446), Ivica Špehar (1464), Mauricio Nežić (1483), Goran Tenčić (1504), Maksimilijan Škalec (1510-1511), Josip Drnić (1541-1543), Srđan Falkoni (1664-1665), Moreno Zakinja (1672), Roberto Zakinja (1673), Damir Božičković (1676-1677), Davor Kuzmanović (1678-1679), Stanko Kos (1748-1749), Damir Špehar (1768) suglasno u svojim iskazima potvrđuju navode optužnice pri tom navodeći kako su sticajem okolnosti u vrijeme 1990/1991. godinu bili na redovitom odsluženju vojnog roka u tzv. JNA, a neki i u službi tzv. JNA, te su bili raspoređeni u vojarne diljem Srbije. U vrijeme inkriminacija, dakle u vrijeme napada i osvajanja grada Vukovara sve te njihove jedinice bile su upućene u napad i osvajanje Vukovara skupa s naoružanjem i cjelokupnom ratnom tehnikom. Sve te njihove jedinice bile su prije pada Vukovara stacionirane u selima i poljima nadomak Vukovara odakle su bojno djelovali prema Vukovaru, a nakon toga i ušle u sam grad. Svi ti napadi tzv. JNA bili su koordinirani s paravojnim četničkim formacijama koje su također aktivno sudjelovale u napadima i osvajanju grada Vukovara. Većina navedenih svjedoka osobno je vidjela okrivljenike pri tom navodeći njihovu ulogu i funkcije, a kako je to i naprijed navedeno. Isto tako mnogi od navedenih ispitanih svjedoka suglasno navode kako su ulaskom u grad Vukovar vidjeli mnogo leševa civila i pripadnika hrvatske vojske. Gotovo svi naprijed navedeni svjedoci navode kako su svaki prema svojoj mogućnosti i stjecaju okolnosti uspjeli pobjeći iz tzv. JNA.

Ispitan tijekom istrage svj. Mile Dedaković, zv. "Jasreb" (1298-1300) u svome iskazu naveo je kako je dana 29. kolovoza 1991. godine dobio zapovjed od generala Imre Agotića da ode u Vukovar, gdje je postavljen za zapovjednika obrane Općine Vukovar. U Vukovaru je ostao sve do 13. listopada 1991. godine.

Grad Vukovar sa cijelom svojom okolicom pao je u okruženje tzv. JNA i drugih paravojnih četničkih formacija dana 25. kolovoza 1991. godine. Ujedno je tada grad Vukovar i granatiran iz teškog topništva i avijacije tzv. JNA, pretežno iz tenkova i riječne ratne flotile tzv. JNA. Posebno ističe da su prilikom tog bombardiranja pretežno bombardirani civilni ciljevi, a ovo tim više što u kritično vrijeme nije bilo nikakvih vojnih objekata ili nekih drugih objekata koji bi služili u označene svrhe. Bombardirane su obiteljske kuće, bolnica, dječiji vrtići, starački domovi, industrijski objekti, te škole. Ti objekti su pretežno bombardirani avijacijom i teškim topništvom iz svih vrsta oruđa.

Posebno ističe da je plan napada na Vukovar organiziran od strane generala tzv. JNA Veljka Kadrijevića i generala Blagoja Adžića, koji je bio načelnik Generalštaba tzv. JNA. Prema tom planu oni su Vukovar trebali osvojiti za jedan dan, no međutim to se nije dogodilo.

Prema drugom planu koji su također oni sačinili, Vukovar je trebao pasti za 7 dana. Taj drugi napad koji su prethodno organizirali počeo je 14. rujna 1991. godine uz prethodno dovlačenje svih mogućih snaga iz Srbije, Makedonije, Crne Gore i Bosne, a te su snage gardijsko-mehanizirana divizija iz sastava III mehanizirane brigade i jedna artiljerijska brigada, a zapovjednik te divizije bio je general Arandelović. U konkretnom slučaju posebno

je za istaći da je taj isti general “komandirao” s operacijom iseljenja nesrpskog pučanstva iz Iloka i istočnog dijela općine Vukovar, a u tome je sudjelovala i njegova jedinica.

U napadu na Vukovar sudjelovale su još i gardijsko-mehanizirana brigada pod zapovjedništvom Mile Mrkšića, a za sigurnost je bio zadužen u toj brigadi major Šljivančanin.

Nadalje, sudjelovala je i 252. oklopna brigada iz Kraljeva, kojom je zapovjedao Jovo Vučković koji je navodno poginuo, zatim 12. mehanizirana brigada iz Osijeka, kojom je zapovijedao Boro Ivanović. Osim toga sudjelovala je i 4. mehanizirana brigada, ali ne zna odakle je i tko je njen zapovjednik, artiljerijske postrojbe iz Rume, Vinkovaca, Djakova, Čuprije, Smederevske Palanke, Požarevca i Brčkog. Radi se o artiljerijskim pukovnijama i brigadama. Svaka pukovnija ili brigada ima 54 topa, a razlika je samo u tome što pukovnije imaju manji kalibar topništva, a brigade veći. Isto tako u napadu na Vukovar učestvovala su Somborska, Subotička, Zrenjaninska, Obrenovačka, Šabačka, Valjevska, Pančevska i Smederevska brigada, te brigada iz Danilovgrada. Ne sjeća se imena tih zapovjednika, no međutim, u to kritično vrijeme znao je imena i prezimena tih oficira tzv. JNA koji su zapovjedali tim postrojbama. O navedenom ima i pismene dokumente, jer je vodio osobni dnevnik za te postrojbe i za te zapovjednike.

Osim navedenih jedinica, u napadu na Vukovar učestvovala su i inženjerske jedinice tzv. JNA i to zna za četiri puka koja su sudjelovala u napadu na Vukovar. Jedan puk je bio iz Pančeva, drugi iz Obrenovca, a ova druga dva ne zna, ali najvjerojatnije iz Niške vojne oblasti.

Ističe da su osim navedenih brigada u napadu na Vukovar sudjelovale još i motorizirana brigada, brigade TO i dragovoljci, paravojne četničke formacije pod zapovjedništvom Željka Ražnjatovića Arkana, Vojislava Šešelja, te pod zapovjedništvom kapetana Dragana za kojeg se sjeća da je bio teško ranjen između Borova naselje i Borova sela, tako da je isti napustio to ratište.

Od četničkih paravojskih formacija u napadu na Vukovar sudjelovao je i vojvoda Mišić iz Valjeva sa svojim dobrovoljačkim odredom, koji je bio zadužen za “čišćenje” terena.

U napadu na Vukovar sudjelovale su i tzv. “knindže” Mile Martića iz Knina. Napad na Vukovar vršen je i od strane avijacije tzv. JNA pod zapovjedništvom Zvonka Jurjevića, a koliko se sjeća isti je bio general-pukovnik tzv. JNA, a zapovjednik korpusa zrakoplovstva bio je Božidar Stevanović.

Nadalje ističe da je zrakoplovstvo tzv. JNA djelovalo s aerodroma Batajnica u Beogradu i s aerodroma Dubrava pored Tuzle. Posebno ističe da je navedeno zrakoplovstvo djelovalo bez odabira određenog cilja, pa su tako pretežno bombardirali i uništavali civilne objekte i civilno pučanstvo.

U Beogradu je bila stacionirana I vojna oblast pod zapovjedništvom generala Živote Panića i pod njegovom komandom i komandom Generalštaba izvršen je napad na Vukovar i blokiranje istog sa svih strana.

U svezi navedenog, za napomenuti je da su se snage tzv. JNA i druge paravojne postrojbe podijelile u dvije grupe, tako da je jedna činila "jug" i kojom je zapovijedao Mile Mrkšić, a koje postrojbe su pripadale gardijsko-mehaniziranoj diviziji, 252. oklopne brigade, 211. oklopna brigada iz Niša, te topništvo iz Čuprije i Smedereva, dok je grupu "sjever" činio Novosadski korpus pod zapovjedništvom generala Bratića, koji je poginuo 16.10.1991. godine u trenutku napada s njegove strane na Lužac, koji je dio grada u Vukovaru. Poslije pogibije tog generala zapovjedništvo je preuzeo general Andrija Biorčević koji je jako dobro surađivao s Arkanom, a ta suradnja ogledavala se u tome što bi njegove postrojbe s oklopno-mehaniziranim jedinicama opkolile jedno selo kao što je Bapska, a nakon toga bi u selo ušle postrojbe Arkana koje bi ubijale civilno stanovništvo.

Ističe da je tijekom mjeseca listopada 1991. godine osobno na ratište u Vukovar dolazio general-pukovnik Blagoje Adžić koji je u to kritično vrijeme bio načelnik Generalštaba tzv. JNA kojom prilikom bi svojom prisutnošću podizao moral vojnicima tzv. JNA.

Kako je već istakao svim tim postrojbama zapovijedao je Života Panić, a isti je bio podređen generalu Veljku Kadijeviću.

Zapovjednik riječne flotile tzv. JNA koji su također teškim topništvom i to 120 mm s brodova topovima tukli i razarali poglavito Borovo naselje, bio je Midhat Čaušević, kapetan bojnog broda, a kapetan fregate i te flotile bio je Ratko Djukić.

Posebno ističe činjenicu da su od pukovnika Jove Vučkovića, zapovjednika 252. oklopne brigade, oduzeli njegove dokumente iz kojih je vidljivo tko je što radio na tom prostoru od strane tzv. JNA i tu su navedena (u tim dokumentima) imena vojnika i imena zapovjednika, te kako će se voditi borbene akcije.

Za vrijeme tih raketiranja, granatiranja i bombardiranja od strane tzv. JNA grada Vukovara, a do njegovog pada i osvajanja istog, poginulo je 573 osobe, a od toga 170 branitelja grada Vukovara. Odmah po privremenom osvajanju Vukovara od tzv. JNA i drugih paravojnih četničkih formacija u skladištu "Veleprometa" od strane navedenih postrojbi ubijeno je 960 osoba, što civila što vojnika, a po njegovom saznanju ukupan broj nestalih i ubijenih osoba iz općine Vukovar je negdje oko 5000.

Grad Vukovar je razrušen gotovo u cjelosti osim područja grada Vukovara gdje je pretežno živjelo srpsko pučanstvo gdje u tolikoj mjeri nije razrušeno. U gradu je bilo oštećeno svako drvo, stablo, a kamoli ne kuća ili neki kulturni ili sakralni spomenik. Po njegovim evidencijama na grad Vukovar je palo milijun i pol raznih projektila preko call. 100 mm i preko 2000 avio bombi tzv. "krmača".

Od avijacije tzv. JNA koja je bombardirala grad Vukovar, bombardirali su avioni “Migovi 29”, avioni zv. “Galebovi”, “Jastrebovi” i “Orao”.

Koliko zna, u bolnici u Vukovaru bilo je negdje oko 350 ranjenika, što civila što branitelja i pouzdano zna da je šest autobusa tih ranjenika odveženo na Ovčaru gdje su poubijani, nakon čega su zatrpani bagerima, a za čega je prethodno već bila iskopana zemljana i zajednička grobnica.

Koliko zna, nakon privremenog pada i osvajanja Vukovara od strane tzv. JNA i drugih paravojnih četničkih formacija, negdje oko 5000 ljudi je odvedeno u srpske logore.

Tijekom istrage svj. Branko Borković (1659-1661) u svome iskazu naveo je kako je nakon agresije tzv. JNA i drugih paravojnih četničkih formacija na Republiku Hrvatsku postao pripadnik tada Zbora narodne garde odnosno Hrvatske vojske 08. kolovoza 1991. godine, da bi u tom svojstvu došao u Vukovar dana 28. kolovoza 1991. godine skupa s Milom Dedakovićem, gdje su se prihvatili zapovijedanja Zbora narodne garde i svih hrvatskih snaga koje su sudjelovale u obrani Općine Vukovar.

Naime, već tada pripadnici tzv. JNA i drugih paravojnih četničkih formacija su opkolile grad Vukovar i to sa sjeverne strane od Borova sela, Trpinje, Lipovače i Bršadina, kao i sa zapadne strane gdje su presjekli komunikaciju Vukovar-Bogdanovci, koju cestu su kontrolirali, tako da su je konstantno granatirali i iz tih razloga nije bila prohodna, a osim toga njihove jedinice su bile nadležne na samoj komunikaciji. Iz tih razloga postojao je samo poljski put od Bogdanovaca prema Vukovaru koji im je služio za komunikaciju sa slobodnim teritorijem Republike Hrvatske.

Grad Vukovar od navedenih snaga bio je također opkoljen i sa južne strane, dakle bila je presječena komunikacija Vukovar-Petrovci kod mjesta Trešnja, te isto tako i od strane mjesta Negoslavci u kojem su bile stacionirane navedene snage kao i u šumi zvanoj “Mala Dubrava” i sa strane Vučedola. Iz tih razloga je bila prekinuta komunikacija Vukovar-Ilok.

Jednom rječju može se reći da je već u to vrijeme Vukovar od tih snaga bio blokiran sa svih strana s nakanom da se grad Vukovar okupira, a nesrpsko pučanstvo protjera iz grada, što se kasnije doista i dogodilo.

Posebno ističe činjenicu da je jedan dio snaga tzv. JNA i to tenkovske jedinice koje su uočili, bio stacioniran na lijevoj strani Dunava, a koje su iz teškog topništva i tenkova granatirali grad Vukovar, dok je borbeno djelovala i riječna ratna flotila tzv. JNA.

Sa sjeverne strane Vukovara borbeno je djelovala I gardijska, zapravo jedna oklopno-mehanizirana bojna iz sastava I gardijske brigade iz Beograda i njom je zapovijedao jedan makedonski oficir tzv. JNA iz Beograda, ali se ovog trenutka ne može sjetiti imena i prezimena, međutim o tome posjeduje izvješća.

Borbeno djelovanje na grad Vukovar vršila je jedna oklopno-mehanizirana brigada iz sastava Novosadskog korpusa. To su snage koje su granatirale grad Vukovar u trenutku njegovog dolaska u sam grad.

Ističe činjenicu da je dio tih snaga izvršio napad na selo Berak i to 02. rujna 1991. godine tako da su najprije izvršili tenkovski napad, a potom je uslijedio i pješački napad

na samo selo u kojem su sudjelovale četničke formacije iz sela Negoslavaca i Orolika, kao i dio mještana samog sela Berak koji su napustili selo priključivši se tako paravojnim četničkim formacijama i tzv. JNA.

Nakon što je izvršen pješački napad na pomenuto selo, nesrpski živalj je prisilno napuštao svoja ognjišta, nakon čega su ih u poljima dočekivale paravojne četničke formacije i ubijale, i prema njegovim saznanjima tada je ubijeno 10-12 osoba, dok je pak selo razrušeno granatiranjem prilikom samog napada. Trenutno se ne može sjetiti, a zna da su ubili jednog starijeg čovjeka čiji su sinovi bili pripadnici Zbora narodne garde i kao takvi sudjelovali u obrani grada Vukovara.

05. ili 06. rujna 1991. godine, s južne strane grada, izvršen je napad tzv. JNA i drugih četničkih i paravojnih formacija kojom prilikom su vršili artiljerijske napade iz teškog naoružanja i topništva kao što su to činili i ranije, konstantno, a pretežito prilikom noći međutim, taj pješački napad koji je uslijedio nakon što su prethodno granatirali, odbijen je.

Odmah po njegovom dolasku u Vukovar, a i već ranije, grad je napadan sa svih strana iz teškog oružja i oruđa, te zrakoplovstva tzv. JNA, na način da je zrakoplovstvo dolazilo iz Srbije i nakon granatiranja Vukovara vraćalo se u istom smjeru. Tako je raketiran i dvorac grofa Eltza i mnogi drugi kulturni i sakralni spomenici grada Vukovara i od tih silnih granatiranja i bombardiranja iz avijacije, te od strane riječne ratne flotile koja je borbena djelovala s Dunava, grad Vukovar je u cjelosti uništen. Uništeni su kulturni spomenici, sakralni spomenici, gospodarski objekti, stambene zgrade, obiteljske kuće. Uništena je u cjelosti sva infrastruktura grada Vukovara, vodovodna mreža, elektroinstalacije i ostalo.

Posebno ističe okolnost da je grad Vukovar branilo negdje oko 1200 branitelja koji su posjedovali lako pješačko naoružanje, dok je grad Vukovar napadalo 10-12000 vojnika tzv. JNA i drugih paravojnih četničkih formacija i kako je vrijeme odmicalo taj broj se povećavao, tako da je do trenutka pada grada Vukovara i osvajanja istog broj tih snaga iznosio negdje oko 70000 vojnika tzv. JNA koji su imali teško naoružanje, topništvo, haubice, tenkove, zrakoplovstvo, dok se nasuprot tome broj branitelja grada Vukovara povećao do 1800, koja brojka datira negdje do kraja rujna 1991. godine, a taj se broj branitelja počeo naglo smanjivati zbog pogibija i ranjavanja.

Ističe također i činjenicu da je za sve to vrijeme napada na grad Vukovar od tih silnih granatiranja i bombardiranja poginulo i ranjeno negdje oko 2500 civilnih osoba. Ovo ističe zbog toga što prilikom bombardiranja grada Vukovara nisu birani vojni ciljevi, već naprotiv bombardirani su i granatirani cijeli grad, pa su tako granatirali i bombardirali Medicinski centar Vukovar i to u više navrata, a u jednom navratu je zrakoplovstvo tzv. JNA bacilo bombu tešku oko 500 kg koja nije eksplodirala, ali je probila sve katove na zgradi i došla do samog podruma, unatoč toga što je isti bio obilježen oznakom Crvenog križa i to znakovlje bilo je sa svih strana, pa tako i s krovne strane.

Negdje, tijekom mjeseca listopada 1991. godine formirane su tzv. operativne grupe "Sjever" i "Jug". Te snage su vršile napad na grad Vukovar, isti držale u okruženju i postupale na opisani način. Operativnom grupom "Sjever" zapovijedao je poginuli general Bratić, dok je operativnom grupom "Jug" zapovijedao pukovnik tzv. JNA Mile Mrkšić. Napominje da je general Bratić bio komandant Novosadskog korpusa, a Mile Mrkšić je bio komandant I gardijske beogradske brigade. Te su formacije borbena djelovale od samih

početaka borbi oko Vukovara s tim da bi se tim snagama povremeno priključivale i druge borbene formacije iz Srbije kao što je 252. oklopna brigada iz Valjeva.

Za vrijeme tih borbenih djelovanja tzv. JNA i drugih četničkih i paravojskih formacija, u gradu Vukovaru je bilo negdje 12-15000 civila koji su nakon pada Vukovara protjerani i odvedeni u logore po Srbiji, a jedan dio ih je poubijan, kao što su poubijena ranjenici i bolesnici koji su se nalazili u Medicinskom centru Vukovar. Veliki broj civila se nalazio u skloništima u Borovu naselju u "Obučari" i u skloništima "Borovo commerca". U tim skloništima došlo je do razdvajanja muškaraca i žena sve do ubijanja muškaraca i drugih civilnih osoba, kako staraca, tako i onih osoba na koje se sumnjalo da su sudjelovali u obrani grada Vukovara.

Mnogi branitelji grada Vukovara su zarobljeni i odvedeni u logore u Srbiju, a jedan dio je ubijen u samom gradu, dok je jedan dio odveden npr. u selo Negoslavce, Borovo selo i druga sela gdje su ubijani, ili se ti branitelji smatraju nestalim.

Između 14. i 15. rujna 1991. godine izvršeni su strašni napadi na sam grad, a posebno na njegov južni dio, kada su s njihove strane osvojeni pojedini dijelovi toga grada, nakon čega su mnogi ljudi zarobljeni i odvedeni u vojarnu, pa su tako mnogi branitelji odvedeni i strijeljani i zaklani, a preživjele su držali kao taoce u vojarni.

Negdje početkom mjeseca studenoga 1991. godine od strane tzv. JNA i drugih paravojskih formacija izvršen je napad na prve linije u predjelu Lušca i veliki dio civila je ubijen i poklan, a u tim napadima sudjelovala je Arkanova paravojska četnička formacija, kojom prilikom je isti osobno sudjelovao u tim ubijanjima i klanjima civilnog pučanstva. Tada je po njegovoj procjeni poubijano i zaklano preko 20-ak civilnih osoba.

Između 17. i 18. studenoga 1991. godine jedna grupa branitelja na čijem je bio čelu kao i dio civila, uspjeli su izvršiti proboj i doći u Vinkovce na slobodni teritorij Republike Hrvatske, a prilikom tog proboja nestao je hrvatski časnik, potpukovnik Vladimir Urban iz Zagreba, koji mu je bio pomoćnik za topništvo, te ranjena jedna gospođa koju su uspjeli izvući u Vinkovce.

Svj. Zdravko Komšić (1415-1416) u svom iskazu tijekom istrage naveo je kako je sa suprugom i dvoje djece živio u Vukovaru u ul. B. Jedinstva br.28 s tim da je imao svoju privatnu vulkanizersku radnju, gdje je ostao sve do 18. studenoga 1991. godine, kada je s još 182 branitelja Mitnice zarobljen i 19. studenoga 1991. godine u jutarnjim satima odveden u logor u Sremsku Mitrovicu, u kojem logoru je proveo sve vrijeme do 14. kolovoza 1992. godine kada je razmijenjen u Nemetinu.

Prvi napadi na grad Vukovar od strane tzv. JNA i drugih paravojskih četničkih skupina počeli su već u srpnju 1991. godine kojom prilikom je grad Vukovar granatiran iz teškog topništva, a krajem kolovoza iste godine grad Vukovar je svakodnevno i konstantno granatiran, a odmah potom i od strane zrakoplovstva tzv. JNA uslijed čega je grad Vukovar u cjelosti razrušen, kako civilni objekti tako i gospodarski i stambeni objekti, te kulturni i sakralni spomenici. Vukovarska bolnica je konstantno granatirana iz teškog topništva, a u više navrata je bombardirana iz zraka od strane zrakoplovstva kao i mnogi drugi civilni objekti u gradu. Medicinski centar Vukovar imao je obilježje Međunarodnog crvenog križa.

Nije mu poznato koje su sve vrste postrojbi tzv. JNA napadale grad Vukovar, niti zna koje su paravojne četničke skupine napadale, a čuo je da su to bile Šešeljeve i Arkanove skupine.

Tijekom tih granatiranja i bombardiranja grada Vukovara na području Mitnice, gdje se nalazio kao branitelj grada Vukovara, poginulo je negdje po njegovoj procjeni oko 200 civila i to žena, djece i staraca.

Inače, bio je jedan od zapovjenika obrane Mitnice i u trenutku pada Vukovara koji je bio okupiran od navedenih snaga tzv. JNA i drugih paravojskih skupina, njih 182 branitelja predali su se u večernjim satima 18.11.1991. godine, kada su odveženi na Ovčaru u jedan hangar, a ujutro su odveženi u Sremsku Mitrovicu.

Na tom dijelu Mitnice bilo je između 5000 i 7000 civila odakle su žene, djeca i starci odveženi preko Srbije i BiH u Republiku Hrvatsku, dok su muškarci odvedeni u srpske logore. Sve je to učinjeno prisilno, drugim riječima sve nesrpsko pučanstvo je protjerano iz grada, na način da su branitelji grada odvedeni u logore, a žene, djeca i starci protjerani u Republiku Hrvatsku.

Zna da je s Mitnice tijekom tih trenutaka nestao jedan civil koji se preziva Mlakić, kojem ne zna ime, bio je ranjen, te mu je pozlilo, nakon čega je odvežen "picgauerom" od strane tzv. JNA i nakon toga mu se gubi svaki trag.

Dok su se nalazili u Mitrovici u logoru svi branitelji grada Vukovara i mnogi civili koji su dovedeni u te logore su udarani od vojske tzv. JNA i drugih paravojskih četničkih formacija, pa je tako Josip Boldiš, branitelj grada Vukovara, i to jedan od njih 182 podlegao tom batinanju u logoru u Sremskoj Mitrovici, te je preminuo negdje u mjesecu siječnju 1992. godine.

Tijekom istrage svj. Marin Vidić-Bili (list 1839-1840) u svom je iskazu naveo kako je u razdoblju od mjeseca kolovoza do studenoga 1991. godine bio povjerenik Vlade Republike Hrvatske u Vukovaru. Organizirali su civilni život u okviru neposredne ratne opasnosti, a u okviru naputaka izvršne vlasti Vlade Republike Hrvatske.

Od početka 1991. godine došlo je do poremećaja međunacionalnih odnosa na području grada Vukovara, te su ti odnosi bili opasno zategnuti, a očitovali su se na način da su se od početka Srbi ograđivali barikadama u selima s pretežito srpskim stanovništvom organiziravši straže. Sukobi su se sve više i više zakomplicirali, a dolazilo je i do fizičkih likvidacija i protjerivanja Hrvata iz dijelova gdje je bilo pretežito srpsko stanovništvo. Srbi su organizirali odlazak djece iz Vukovara i tih sela u Srbiju.

Tzv. JNA je najprije bila neopredjeljena, nije se odazivala na provokacije i događaje koji su se događali sve do događaja 02.05.1991. godine u Borovu selu, a nakon tih događaja otvoreno je stala na stranu Srba. To se očitovalo na način da su im pružali logistiku, dostavljali oružje, hranu i sve što je trebalo. Negdje, u mjesecu srpnju 1991. godine počeli su djelovati avioni, najprije su bombardirali predgrađe Vukovara, a sam uži centar grada počeli su bombardirati avionima i topovima u drugoj polovici mjeseca kolovoza 1991. godine. Najprije su bombardirali zgrade i područja za koja su procijenjena da bi mogli biti smješteni branitelji, logistika i tome slično, a kasnije su bombardirali sve i to sistematski, kuću po kuću. Bombardirali su i bolnicu iako je bila označena kao medicinska zgrada, a bile su označene i zgrade koje su imale urbanu vrijednost, skloništa. Napominje da je to sve bilo jasno označeno

s crvenim križem, oznaka da se radi o kulturnoj baštini i skloništu, no na to se nisu obazirali i bombardirali su sistematski.

Navodi da se na Vukovar pucalo minobacačima, topovima, haubicama, raketiralo se raznim topovima. Djelovalo se i avionima, helikopterima kao i s brodova riječne ratne flotile iz sastava tzv. JNA.

Prilikom okupacije Vukovara 18.11.1991. godine zarobljen je i odveden najprije u Negoslavce, i to dva dana, a zatim u Sremsku Mitrovicu i potom u Beograd. U mjesecu kolovozu 1992. godine razmijenjen je i vratio se u Hrvatsku.

Ističe da je skupa s njim zarobljeno, ranjeno i pred njim maltretirano dosta ljudi, ali sada ne može točno navesti imena. Iz bolnice u Vukovaru izvedeni su bolesnici i ranjenici, medicinsko osoblje i civilno osoblje zatečeno u bolnici.

18.11.1991. godine došao je u bolnicu i bio s dr. Vesnom Bosanac kada je došao Veselin Šljivančanin skupa s europskim promatračem kojem se ne sjeća imena, te su dogovarali predaju bolnice u prisutnosti europskih promatrača. Dogovaralo se usmeno, a ne pismeno. Razgovor je trajao otprilike pola sata, a nakon što se europski promatrač udaljio, negdje u popodnevnim satima počelo je izvođenje bolesnika i ranjenika iz bolnice, pa su ranjenici i bolesnici tražili od njega da reagira kod vojske. Pokušao je kontakt s dežurnim oficijom tzv. JNA, ali su ga udaljili iz bolnice i poslali u Negoslavce, tako da nije bio prisutan izvođenju ranjenika i bolesnika, medicinskog osoblja i civilnih osoba iz bolnice. Idućeg dana došao je s oficijom tzv. JNA u bolnicu i u dvorištu bolnice vidio poredano medicinsko osoblje i dijelom u holu bolnice, a nakon toga su ga ponovno odveli u Negoslavce. Po povratku iz bolnice lišili su ga slobode, zavezali mu oči i odveli ih najprije u Mitrovicu, a potom u Beograd. Dok je boravio u Negoslavcima bio je u podrumu neke kuće, te osim njega i vojnika tzv. JNA koji su ga zarobili, čini mu se da je čuo žagor od dvadesetak osoba, a možda čak i više, i dok je bio u tom podrumu nije nikog vidio jer je imao vezane oči i bio pod prismotrom, s nikim nije razgovarao jer mu nisu dali. Kada su ga odveli u Mitrovicu tamo su ga stavili u zatvor. Najprije je bio sam, a kasnije s jednom ili više osoba. Napominje da je to bio logor, a ljudi s kojima je bio kasnije u ćeliji zovu se Danijel Rehak, Mirko Nikolašević, dok se ostalih imena ne sjeća. Tu dvojicu je poznavao u vrijeme kada su organizirali obranu, kao i sve ostalo.

Svj. Ivan Berdi (1339-1340) tijekom istrage u svom iskazu naveo je kako je prije rata živio u Vukovaru u obiteljskoj kući sa svoje dvoje maloljetne djece. Bio je u radnom odnosu u poduzeću "Borovo", te je u istom ostao sve do njegovog pada i osvajanja istog od strane tzv. JNA i drugih paravojnih četničkih formacija.

Na grad Vukovar, od strane pomenutih neprijateljskih formacija napadi su počeli odmah negdje početkom srpnja 1991. godine kada su pojedini dijelovi Borova naselja granatirani iz teškog topništva tzv. JNA i drugih paravojnih formacija, a nakon toga povremeno su granate padale po cijelom gradu, da bi krajem kolovoza 1991. godine grad bombardirala i avijacija tzv. JNA, a nakon toga granate su padale na grad Vukovar svakodnevno. Borbeno je djelovalo i zrakoplovstvo tzv. JNA, te su na taj način porušili skoro cijeli grad, razorili stambene i gospodarske objekte, kulturne i sakralne spomenike, te obiteljske kuće.

Odmah u trenutku napada navedenih formacija na grad Vukovar bio je pripadnik Zbora narodne garde u pričuvnom sastavu i kao branitelj Vukovara nalazio se na prvim borbenim linijama na području Slavije. Tu ih je bilo negdje oko 25 branitelja i tu su bili sve do trenutka pada Vukovara i osvajanja istog od strane tzv. JNA i drugih paravojskih formacija. Nakon tog događaja ostalo ih je samo dvojica živih i to osoba po prezimenu Uklarik zv. Švabo, kojem se ne sjeća imena, dok su preostala 23 branitelja ubijena ili nestala nakon pada Vukovara odnosno ubijeni su od tzv. JNA i drugih neprijateljskih formacija. Ubijen je Horvat Viktor, Horvat Palika, Damjan zv. "Veliki bojler", a on je bio zapovjednik, te Balvanac Djuro iz Lovasa, a drugih imena se više i ne sjeća.

U trenutku pada Vukovara spavao je u jednom podrumu obzirom da je prethodnu noć bio na straži, kada su ga tzv. JNA i druge paravojske četničke formacije probudile negdje oko 13 sati, te je nakon toga odveden u "Velepromet" gdje je proveo sve do sljedećeg dana u 13 sati, da bi potom bio odveden u logor u Sremsku Mitrovicu. Dok se nalazio u "Veleprometu", cijelo vrijeme su ih tukli i maltretirali pripadnici tzv. JNA i drugih paravojskih četničkih formacija. Cijelu noć su ih izvodili van a potom strijeljali, i tko je ostao živ do sljedećeg dana do 13 sati taj je odvežen u Sremsku Mitrovicu. U tom hangaru gdje se nalazio bilo ih je 80, a 40 osoba je ubijeno, dok su preostalih 40, a kako je to naprijed naveo odvedeni u Sremsku Mitrovicu. U logoru Sremska Mitrovica proveo je sve do 27.03.1992. godine kada je razmijenjen u Nemetinu.

Dobro se sjeća da su Horvat Paliku koji je bio branitelj grada Vukovara na području Slavije, u trenutku kada su ga u "Veleprometu" odvodili iz tog hangara, odmah prilikom izlaza začuo se pucanj, te su znali da je isti ubijen. Isto tako u "Veleprometu" ubijen je i njegov najbolji prijatelj Damir Bračko kojeg su odveli iz tog hangara i više se nikada nije vratio. U trenutku kada su ga odvodili iz hangara uzeli su mu sve dokumente i znao je da će biti strijeljan, a njemu je rekao da će ostati živ jer ima dokumente, kao i da ga je spasila izvjesna Ljilja, kojoj ne zna prezime, a inače ista je bila pred samim ulazom u hangar i kome je ona dala takoreći "zeleno svjetlo", taj je ostao živ, pa je tako od njih 80 osoba, 40 ostalo živo.

Ne može se točno izjasniti koliko je civila tijekom obrane grada Vukovara poginulo od neprijateljskih granata i bombardiranja zrakoplovstva, ali u svakom slučaju radi se o velikom broju.

Dok su se nalazili u logoru u Mitrovici i dok su dolazili u logor strašno su ih udarali i tukli rukama, nogama i raznim predmetima i tko bi pao od tih batina više se ne bi ni dizao, pa je tako sam sebi stalno govorio da mora izdržati i da ne smije pasti. Sjeća se dobro da je jedan pored njega od tih silnih batina preminuo, no ne zna o kome se radi, jer ga nisu smjeli čak ni gledati odnosno stalno su morali gledati prema podu. Naknadno je čuo da su se strahovito izivljavali nad Viktorom Horvatom, kojem su odsjekli glavu, a nakon toga gulili su kožu s njegovog tijela.

Tijekom istrage svj. Zdenko Novak (1401-1403) u svome iskazu naveo je kako je sa suprugom i troje maloljetne djece živio u Vukovaru, bio je u radnom odnosu u "Špedicija transjug" Rijeka. U gradu Vukovaru ostao je sve do njegovog pada i osvajanja istog od strane tzv. JNA i drugih paravojskih četničkih formacija i u trenutku ulaska rečenih postrojbi u grad Vukovar, a bilo je to 18.11.1991. godine. Bio je u Medicinskom centru

Vukovar, nakon čega je odveden u vojarnu, a potom na Ovčaru. Voženi su autobusima.

Prvi napadi na grad Vukovar bili su 15. srpnja 1991. godine od strane tzv. JNA i drugih paravojnih četničkih formacija, kada je grad Vukovar prvi put granatiran iz teškog topništva, a nakon toga povremeno, da bi od 25. kolovoza 1991. godine to bilo svakodnevno. Osim što je Vukovar svakodnevno granatiran, bombardiran je i iz zraka od strane zrakoplovstva tzv. JNA, tako da je cijeli grad Vukovar razrušen i uništen. Uništene su sve obiteljske kuće, gospodarski i stambeni objekti, kulturni i sakralni spomenici.

Napominje da je bio pripadnik Hrvatske vojske od samih početaka rata i napada na Vukovar. Bio je u “minersko interventnoj grupi”, pod izravnim zapovjedništvom gospodina Dedakovića, a potom gospodina Borkovića.

Kada je došao u Medicinski centar, a koliko se sjeća bilo je to 18. studenoga 1991. godine u prijepodnevnim satima, odmah je ostao kod svojih prijatelja ranjenika koji su se nalazili u podrumskim prostorijama. Tu je proveo s njima jedno izvjesno vrijeme, da bi negdje oko 13, 14 ili 15 sati došao neki major tzv. JNA s jednim poručnikom i to transporterom pred sam ulaz medicinskog centra. Isti je ušao u bolnicu i organizirao osiguranje tako što je rasporedio vojnike tzv. JNA oko bolnice.

Predvečer je došao na kat bolnice gdje je prespavao sa svojim prijateljima i poznanicima. Ujutro su bili prozivani da izađu svi van koji mogu hodati, što su i učinili, kojom prilikom je izvršen pretres svakog civila ili ranjenika koji je mogao hodati, a potom su ulazili u autobuse koji su se nalazili u Gundulićevoj ulici. Teški ranjenici koji nisu mogli hodati ostali su u bolnici, a što je bilo s medicinskim osobljem ne zna. Nalazio se u grupi s oko 50-60 ljudi, koji su bili u jednom autobusu, a dvojica vojnika tzv. JNA bili su sa strojnicama u ruci u samom autobusu. Autobusi su jedan za drugim krenuli u smjeru centra grada, a potom preko dijela grada zv. Sajmište do vojarne. Tu su zastali u samom krugu vojarne pri čemu je napravljen tzv. polukrug s autobusima, a bilo je 3 ili 4 autobusa.

Ne može reći koliko je civila bilo u bolnici, ali bilo je jako puno, nalazili su se u prizemlju i na katu, može reći više stotina.

U vojarni su bili s autobusima oko 2-3 sata, a negdje oko 13 sati priključila su se još 2-3 autobusa, ali ne zna odakle su došla, da li iz bolnice, “Veleprometa” ili nekog drugog dijela grada, da bi nakon toga krenuli u smjeru Ovčare. Kada su došli do navedenog mjesta autobusi su stali, te su jedan po jedan počeli izlaziti iz autobusa. Odlagali su stvari koji je što imao, a nakon toga su opljačkani, obzirom da su im ti vojnici tzv. JNA i druge paravojne četničke formacije skidali predmete sa tijela, otimali vrijedne predmete koje su imali kod sebe, a potom su ulazili u hangare, gdje se nalazila druga skupina tih paravojnih četničkih formacija s drvenim i metalnim palicama, te ih tukli tim predmetima, a jedan dio njih imali su i puške, pa su ih tako udarali kundacima. Udarani su bili rukama, nogama, navedenim predmetima i svim i svačim po cijelom tijelu. Prolazili su kroz tzv. “špalir” između tih snaga, te su za to vrijeme udarani. U tom hangar u koji su ušli bilo ih je po njegovoj procjeni negdje oko 300, te su sačinili tzv. krug, a u sredini su bile te paravojne četničke snage, koji su imali naoružanje upereno prema njima. Neki od njih su pristupali pojedinim civilima i zarobljenicima, te su se posebno izživljavali na njima, tako da su ih tukli i maltretirali, a neke su izvodili van. To su radili i sa Sinišom Glavaševićem obzirom da je i on bio u toj grupi, a to su činili s još nekolicinom osoba. Sjeća se tako jednog mladića po nadimku “Kemo” i zna da je isti od silnih batina najvjerojatnije i preminuo obzirom da su ga

gazili nogama, udarali kundacima dok je ležao na zemlji. Te osobe koje su to činile i koje su se nalazile u hangaru ne poznaje. Sve je to trajalo do sumraka.

Kada je pao sumrak upalili su neka svjetla izvana prema hangaru, te su ih grupno počeli izvoditi van i to po 20-ak. Bio je na redu treće ili četvrte grupe, a razmak između jedne i druge grupe prilikom odvođenja bio je oko 20-ak minuta. Ukrcavali su ih u neki mali vojni kamion nosivosti 2 t i odvezili u smijeru sela Grabova i na tom putu, nakon jedne uvale je teretno vozilo skrenulo lijevo, a nakon 300-400 m uspio je iskočiti iz tog teretnog vozila i krenuo nazad prema Vukovaru. U toj kretnji prema Vukovaru nedugo potom začuo je 2-3 kratka rafala i nekoliko pojedinačnih. Bila je noć i bila je mjesečina, te je vidio da se to teretno vozilo kreće prema naprijed, a on se od njega udaljavao. Što se dalje događalo nije mu poznato.

Od tih 300 osoba koliko je bilo u tom hangaru poznaje Vladimira Djukića, zv. "Dado", Milana Grejzu, Sinišu Glavaševića, Stanka Duvnjaka, Zvonka Varenicu, osobu po nadimkom "Zambata", vozača iz medicinskog centra Damira, Matu Peraka, Željka Jurelu, mladića kojeg je ranije spomenuo po nadimku "Kemo", Damjana Samardžića, mnoge druge kojima ne zna imena, ali ih zna iz viđenja. Svi su oni nestali osim njega iz razloga jer se uspio spasiti na naprijed navedeni način, kao i još sedmorica ljudi iz te grupe odnosno tog hangara na Ovčari, a da su tih sedmorica ostali živi saznao je naknadno nakon dolaska u slobodni dio Hrvatske.

Sjeća se da je jedan čovjek ostao živ i izašao iz autobusa prije nego što su ušli u hangare, a misli da se zove Emil.

Prilikom odvoženja iz hangara prema naprijed navedenom mjestu, s pomenutim teretnim vozilom upravljao je vozač, a uz vozača bio je još i suvozač - stražar s naoružanjem.

Kada se vraćao prema Vukovaru išao je uz njegov rub i na taj način izbjegao mnoge straže tzv. JNA i paravojnih četničkih formacija, te krenuo u smjeru Vinkovaca pri čemu je uspio zaobići selo Bogdanovce i doći do Cerića, koje selo je također prošao, ali obzirom da je dehidrirao vratio se natrag i pokucao na jedna vrata. Točnije, ušao je u jedan podrum u kojem su se nalazili rezervisti tzv. JNA koje je probudio, a onda je jedan od njih uperio pušku prema njemu, te su ga ispitivali. Nakon toga odmah je odveden u neki njihov štab. Točnije, prethodno su ga držali u jednoj pušnici, a ujutro kada je svanulo odveden je u štab, gdje je udaran i ispitivan, a potom je odveden u Stare Jankovce, gdje je bio jedno izvjesno vrijeme. Tu je također maltretiran i udaran, a nakon toga, točnije slijedeći dan odveden je preko Šida u logor u Sremsku Mitrovicu, gdje je bio sve do 04. veljače 1992. godine kada je prebačen u Beograd u vojni zatvor, gdje je bilo suđenje pred Vojnim sudom u Beogradu. Razmijenjen je 14. kolovoza 1992. godine.

U navedeni hangar na Ovčari doveženi su bez nekog prethodnog popisa i prozivanja, jednostavno su izašli iz bolnice, ušli u autobuse i kretali se na naprijed navedeni način.

U trenutku kada je uspio izaći i pobjeći iz tog teretnog vozila, nakon što je odmakao negdje oko tisuću metara, začuo je prvi rafal, a nakon toga pojedinačne pucnje iz pješadijskog naoružanja, s tim da je prethodno čuo rad motora u tzv. "Ieru", može se reći da nije bio u pokretu. Nakon toga je začuo te hlice, a da nije prošla ni minuta.

Napominje i činjenicu da je među njih 300 koji su se nalazili u hangaru na Ovčari bilo negdje oko 150 ranjenika, koji su bili pokriveni, a mnogi od njih su imali štake sa sobom kao npr. Vladimir Djukić koji je bio ranjen u obje noge.

Također dodaje da su se među njih 300 nalazili i neki djelatnici medicinskog centra - bolnice kao što je Zvonko Varenica, a bili su tu još i neki vozači bolnice kao što je vozač Damir kojem ne zna prezime.

Svjedoci ispitani tijekom istrage i to: Dragutin Berghofer (1322-1323), Josip Gnezda (1341-1342), Ivan Krznarić (1362-1363), Drago Knežević (1364-1365), Mariofil Andrijanić (1366-1367), Stevan Truban (1374-1375), Damir Živković (1379), Slavko Živković (1380-1381), Emil Pudelko (1396), Andrija Sebeledi (1397), Krešimir Bušić (1405-1406), Filip Karaula (1419-1420), Žarko Kojić (1421-1422), Damir Jašarević (1424-1425), Josip Jugec (1426-1427), Petar Mlinarić (1428-1429), Antun Petrić (1435), Pero Marić (1439-1440), Djuro Pečkovski (1448), Renato Perković (1449-1450), Želimir Radašević (1451-1452), Pavo Sabljak (1454-1455), Zoran Šipoš (1459-1460), Ivan Šutić (1461), Darko Škorić (1462), Arpad Toth (1466), Eugen Tot (1467-1468), Robert Matoušek (1471), Marija Giljanović (1475-1476), Antun Jožičić (1479-1480), Ivica Radić (1492-1493), Damir Prokop (1497-1498), Željko Lebar (1501), Ignac Pančić (1502-1503), Radomir Petrović (1505-1506), Juro Prpić (1512-1513), Ante Trogljić (1517), Davor Kiralj (1680-1681), Mato Mandić (1829), Ivan Kovačić (1834-1836) i Karl Gorinšek (1838-1838) isto tako potvrđuju navode optužnice, pri tom navodeći da su bili pripadnici Zbora narodne garde odnosno Hrvatske vojske u vrijeme napada na grad Vukovar i okupacije istog od strane tzv. JNA i drugih paravojnih četničkih formacija i to svaki na svojim položajima u gradu Vukovaru i njegovom dijelu Borovu naselju. Suglasno također navode da je grad Vukovar sustavno bombardiran i gotovo u cjelosti srušen od strane naprijed navedenih neprijateljskih formacija, a pri svim tim napadima i bombardiranjima nisu birani ciljevi, dakle rušeni su i gađani civilni, gospodarski, kulturni i sakralni objekti i spomenici, uništena je kompletna infrastruktura, ubijani su i mučeni civili, pripadnici Zbora narodne garde i Ministarstva unutarnjih poslova kao i svi drugi branitelji grada Vukovara, a posebice nakon pada i okupacije grada kada je većina mučena i pogubljena već na "Veleprometu", dok su ostali odvedeni u logore diljem Srbije, gdje su također neki ubijeni, a ostali također mučeni i maltretirani.

Svj. Josip Crnjac (1269-1270) tijekom istrage u svom iskazu naveo je kako je 30. ožujka 1991. godine primljen u aktivnu službu u tadašnju PU Vinkovci, Policijsku postaju Vukovar, a inače je živio u Borovu naselju.

U Policijskoj postaji Vukovar obavljao je pozorničko-patrolnu djelatnost. Već 02. svibnja 1991. godine počele su borbene operacije oko Vukovara, a najintenzivnija se dogodila 04. srpnja 1991. godine kada je na Borovo naselje izvršen pješadijski napad od strane četničkih paravojnih formacija iz mjera Borova sela u smjeru Borova naselja. Tom prilikom su djelatnici PP Vukovar, te Zbor narodne garde iz Vukovara zaustavili taj napad u Staroj i Novoj Banijskoj ulici, pa je tako formirana borbena linija između hrvatskih snaga i tih paravojnih formacija. U to vrijeme u te sukobe nije se miješala tzv. JNA i tom prilikom nisu djelovali artiljerijom.

23. kolovoza 1991. godine, tri aviona "Galeb" tzv. JNA su raketirali civilne objekte u Vukovaru i Borovu naselju. Tom prilikom oborena su sva tri aviona i tada se moglo naslutiti da će se u te sukobe umiješati i tzv. JNA, ali na strani tih paravojnih četničkih formacija što se i dogodilo.

Tzv. JNA intenzivno se umiješala 25. kolovoza 1991. godine i tada je počela ratna operacija od strane tzv. JNA i drugih paravojnih četničkih formacija i napadi na grad Vukovar.

Od 25.08.1991. godine pa do 01.09. iste godine nalazio se kao djelatnik PP Vukovar u Borovu naselju u "Domu tehnike".

Kako se u tom vremenskom razdoblju tzv. JNA već intenzivno uključila u napad na Vukovar, iz Bačke, dakle iz Srbije, teškim je naoružanjem i topništvom tučen taj dio grada u kojem se nalazio, a tučen je pretežno civilni dio grada, stambeni objekti, Dom zdravlja, kulturni spomenici i sakralni objekti.

U tom vremenskom razdoblju izvršen je napad na taj dio Borova naselja kada su skupa paravojne formacije iz Borova sela s tzv. JNA krenuli u napad s dva tenka T-55 i dva transportera kojom prilikom su zauzeli taj "Dom tehnike" gdje su se nalazili djelatnici PP Vukovar, a pod zapovjedništvom Greza Milana i Stjepana Klasića. Tom prilikom nastradao je i poginuo jedan pripadnik Zbora narodne garde.

Nakon tih događaja Policijska postaja Vukovar je dobila status Policijske uprave Vukovar.

Isto tako nakon navedenih događaja prebačen je na Mitnicu i tu se nalazio sve do 18. studenoga 1991. godine kada je grad osvojen od strane tzv. JNA i drugih paravojnih četničkih formacija.

Napad na Vukovar vršen je od strane I gardijske brigade tzv. JNA s mehaniziranim oklopnim jedinicama, 63. zračno-desantne jedinice tzv. JNA iz Niša, pod zapovjedništvom Mile Mrkšića, tada pukovnika, a kasnije generala.

Osim navedenih postrojbi tzv. JNA, u napadu na Vukovar i uništavanju cijelog grada na naprijed opisani način sudjelovale su i četničke paravojne formacije i to: "Tigrovi" pod zapovjedništvom Željka Ražnjatovića "Arkana", Šešeljeve paravojne formacije.

Na samom početku borbenih djelovanja oko Vukovara, od strane naprijed navedenih formacija, isti su uspjeli osvojiti područje grada zv. Petrova gora i područje oko vukovarske vojarnje, kojom prilikom su te paravojne četničke formacije ubijale civilno nesrpsko stanovništvo koje se nalazilo po podrumima kuća i po kućama. Tom prilikom većina njih je ubijena na licu mjesta, jedan dio je zarobljen i odveden u vojarnu Vukovar, a potom u selo Negoslavce, da bi potom bili odvedeni u logore u Srbiji.

Prije samog pada Vukovara hrvatski predstavnici išli su na pregovore s tzv. JNA na "Vučedol", te je tamo dogovoreno da će se hrvatske postrojbe predati 18. studenoga 1991. godine u 16,30 sati na "Novom groblju" u Vukovaru zv. "Bugarsko groblje". Tom prilikom došli su svi pripadnici Zbora narodne garde, policije i civilnog pučanstva grada Vukovara i doista je u taj dio grada došla tada regularna tzv. JNA, sjeća se da su pripadali nekoj artiljerijskoj četi ili divizionu, a zapovjednik postrojbe bio je neki major kojem se ne sjeća imena ni prezimena.

Njih 180 pripadnika Zbora narodne garde i policije prebačeni su na "Ovčaru" - ekonomiju gdje su bili jednu noć, a potom su prebačeni u logor Sremska Mitrovica, dok je jedan dio civila prebačen u Hrvatsku, a jedan dio u logore po Srbiji.

Od granatiranja i avijacije tzv. JNA, na tom dijelu grada - Mitnici poginulo je negdje oko 500-600 civilnih osoba. Taj dio grada najviše je granatiran iz smijera Negoslavaca, iz Bačke, "Vučedola", ekonomije "Ovčara", ekonomije "Jakobovac", te iz same vojarne Vukovar. Osim što su granatirali iz teškog topništva često puta je i avijacija tzv. JNA bombardirala civilne ciljeve na Mitnici, za koje vrijeme je oboreno 38 zrakoplova na području cijelog Vukovara, a za vrijeme svih tih operacija.

Cijelo područje Mitnice bilo je totalno uništeno od granatiranja, obiteljske kuće kao i svi mogući civilni objekti, kulturni i sakralni spomenici.

U logoru Sremska Mitrovica bio je do 22. svibnja 1992. godine kada je razmijenjen kod Lipovca.

Svjedok Davor Horvat (1293-1294) tijekom istrage u svom iskazu naveo je kako je po zanimanju policajac, a na službu u policiju stupio je 15. siječnja 1991. godine i to u Policijsku upravu Vukovar kada je obavljao poslove pozorničko-patrolne djelatnosti.

O zbivanjima u pogledu okupacije Vukovara navodi slijedeće: dana 22.08.1991. godine prilikom prolaska vojnog kamiona kroz Ličku ulicu, nije točno siguran, isti je prilikom prolaska naišao na nagazne mine koje su bile pored ceste, a što je bio povod za napad na Borovo naselje i sam Vukovar. Osobno je pripadao grupi od 30 policajaca tzv. "interventnoj grupi" koja je bila razmještena na liniji od "Doma tehnike" do pošte u Borovu naselju.

Borovo naselje napadano je iz pravca Borova sela i "Koreje" i to tenkovskim granatama iz dva tenka T-55, pri čemu je granatirana pošta i internat u Borovu naselju. Napad je izvršila tzv. JNA i druge paravojne četničke formacije. Tom prilikom je poginuo jedan civil, a jedan je ranjen.

Nakon navedenog prebačen je na položaj kod Mitnice kojom prilikom su držali liniju kod "Bugarskog groblja" do "Vučedola".

Za to vrijeme vršeni su napadi s oklopno-mehaniziranim vozilima, te avijacijom kojom prilikom su uništavani civilni objekti, obiteljske kuće, kulturni spomenici i sakralni objekti. Dok se nalazio na tom području grada od tih granatiranja poginulo je negdje oko 600 civila, pretežito žena i djece. Dana 16.10.1991. godine, prilikom jednog napada od strane tzv. JNA, ranjen je u predjelu lijeve potkoljenice, lijeve podlaktice i lijeve strane prsnog koša nakon čega je prebačen u Medicinski centar Vukovar, gdje je ostao na liječenju sve do 20. studenoga 1991. godine, kada je kao ranjenik iznešen iz te bolnice od strane tzv. JNA. Tom prilikom u Medicinskom centru Vukovar bilo ih je 700 ranjenika i to civila, policajaca i vojnika Zbora narodne garde. Od navedenih 700 ranjenika živih je ostalo samo 63, a među kojima je bio.

Kako nije bio pokretan nalazio se u tzv. "Atomskom skloništu" u sklopu MC Vukovar, i svi koji su se nalazili u tom skloništu, a bilo ih je 35-40 bili su ranjenici. Svi koji su bili u mogućnosti kretati se, već dan ranije su po uputama tzv. JNA napustili bolnicu, te su otišli prema autobusima koji su se nalazili vani, nakon čega su odvezeni u nepoznatom pravcu, i za te se osobe ne zna, jednostavno su nestale. Sjeća se nekih osoba koje su bile s

njim u tom skloništu, a to su: Ivan Senčić, Boro Kostović, bratić Bore Kostovića kome ne zna ime i prezime, Has iz Vinkovaca, te Josip Perković. Nakon napuštanja navedenih osoba, u tom skloništu ostalo ih je pet nepokretnih ranjenika, da bi 20. studenoga 1991. godine bili iznešeni iz tog skloništa od strane vojnika tzv. JNA, a zatim su bili odveženi u jednu vojarnu u Sremsku Mitrovicu. 22. studenoga 1991. godine bio je razmijenjen u jednom selu u BiH, za koje ne zna kako se zove.

Po osvajanju Vukovara od strane tzv. JNA i drugih paravojnih četničkih formacija u Medicinski centar u Vukovaru ušlo je bezbroj civila, negdje oko 3500, koji su pretpostavili da će se na taj način spasiti, no međutim, većina njih je nestala, a jedan dio odvezen je u logore u Srbiju.

U konvoju u kojem se nalazio i koji je išao u smjeru Sremske Mitrovice, a potom prema Bosni, negdje oko osam osoba tj. medicinskog osoblja, nestalo je tijekom tog puta plus ranjenici. Jedan dio ranjenika je nestao i u Bosni.

Na području "Petrove gore", a to je jedan dio grada prema selu Bogdanovci, od civila, hrvatskih vojnika i policije, nakon pada Vukovara nitko nije ostao živ, sve te osobe su poubijane.

Najviše ljudi, civila i hrvatskih vojnika je poubijano nakon osvajanja Vukovara od strane tzv. JNA i drugih paravojnih četničkih formacija, a jedan dio je protjeran i odveden u logore u Srbiju.

Sjeća se početka rata u Vukovaru, kada je negdje u mjesecu rujnu 1991. godine i to 39 aviona vršilo napad na grad Vukovar, kojom prilikom su bombardirali cijeli grad, ne vodeći računa o samom cilju.

Manje više, cijeli grad Vukovar je uništen od avijacije tzv. JNA i granatiranja obzirom da je iz teškog topništva granatiran sa svih strana. Vukovar je također granatiran i iz Bačke haubicama.

Svi ostali ispitani svjedoci, pripadnici Ministarstva unutarnjih poslova Republike Hrvatske i to: Vladimir Foriš (1271-1272), Josip Djaja (1273), Zlatko Horvat (1274), Predrag Plečković (1276-1277), Rafo Alandžak (1278-1279), Antun Miličević (1291), Franjo Neferanović (1292), Anto Djapić (1472), Željko Obradović (1484-1485), Ivica Vlaho (1514), Ivan Bunić (1685-1686), Branko Grabar (1687-1688), Damir Golubić (1689), Zdravko Jeđud (1690-1691), Zvonko Kolačko (1692), Zvonko Horvatić (1693-1694), Vlado Horvatić (1695), Darko Bregović (1696), Vlado Delimir (1697), Franjo Benček (1698), Zlatko Štefanček (1699), Dragutin Prekupec (1700), Ivan Hranj (1701), Ivan Šumica (1702), Zdravko Pečevski (1703), Stjepan Martinčević (1704), Mirko Pavlović (1705), Stjepan Svržnjak (1706), Mirko Sambol (1707), Josip Vuglač (1708), Siniša Antolašić (1709), Ljubomir Bistrović (1710), Srećko Bratković (1711), Nikola Bermanec (1712), Josip Oreški (1713), Danijel Škorak (1714), Damir Bedić (1715), Marijan Gajtman (1716-1717), Željko Kodba (1718), Ivica Vugrinec (1719-1720), Josip Čuček (1721-1722), Boris Drožedek (1724-1726), Robert Gotal (1727-1728), Saša Drašković (1729), Ivan Branović (1730), Milodrag Levatić (1731), Darko Djurin (1732), Josip Kolak (1733), Mirko Droždek (1734), Marijan Juren (1735), Emil Novak (1736), Antun Novak (1737), Miroslav Radmanović (1738), Miljenko Krušelj (1739), Ivan Puklavec (1740-1741), Tihomir Krušelj (1742), Zlatko Mavrić (1743), Ivica Husnjak (1744), Željko Sršan (1745), Zlatko Markovec (1746), Slobodan

Čovran (1747), Darko Posavec (1749-1750), Marinko Turković (1751), Josip Vitez (1752), Predrag Jaružanin (1762) i Zvonko Mrša (1763) suglasno su potvrdili činjenične navode optužnice pri čemu su istakli činjenicu kako su bili pripadnici Ministarstva unutarnjih poslova Republike Hrvatske i kao takvi skupa s pripadnicima Zbora narodne garde, te preostalim civilima - braniteljima grada Vukovara sudjelovali u borbama za obranu Vukovara i to svako na svojim položajima u navedenom vremenskom razdoblju. Suglasno nadalje navode kako je Vukovar napadnut od strane tzv. JNA i drugih paravojnih četničkih formacija, te je nakon kratkog vremena pao u potpuno okruženje navedenih formacija. Grad je granatiran iz svog raspoloživog oružja i oruđa, iz zraka i sa brodova riječne ratne flotile tzv. JNA i to sa svih strana pri čemu nisu birani ciljevi, pa je uslijed takvog djelovanja grad u potpunosti uništen pri čemu je poginuo veliki broj civila, žena, djece i staraca, te branitelja grada Vukovara. Srušeni su u potpunosti civilni, gospodarski i kulturni objekti i spomenici kao i sakralni objekti. Također suglasno navode kako su nakon pada Vukovara mnogi civili, pripadnici MUP-a, te Zbora narodne garde odmah ubijeni, a preostali su otjerani odnosno odveženi u logore diljem Srbije gdje su mučeni i maltretirani.

Svj. dr. Vesna Bosanac (1302-1308) kao liječnik i v.d. ravnatelj Medicinskog centra Vukovar u vrijeme borbi za obranu grada Vukovara sve do njegovog pada, tijekom istrage navela je kako je živjela u Vukovaru sa svojom obitelji, te radila u Domu zdravlja Vukovar, tj. u Medicinskom centru Vukovar i to od 27.05.1974. godine.

U tom Medicinskom centru bilo je zaposleno negdje oko 1400 djelatnika.

Dana 25. srpnja 1991. godine postala je v.d. ravnateljica MC Vukovar po odluci ministra za zdravstvo dr. Andrije Hebranga, i u tom svojstvu ostala je sve do pada grada Vukovara 18/19. studenoga 1991. godine kada je u večernjim satima 19. studenoga 1991. godine bila uhićena u tom Medicinskom centru i odvedena u Negoslavce. Uhićena je bila od strane tzv. JNA i to od majora Veselina Šljivančanina.

Obzirom na političku situaciju koja se događala na ovim prostorima već u mjesecu kolovozu 1991. godine jedan dio radnika nije dolazio na posao, tako da ih je ostalo u radnom odnosu negdje oko 820, da bi kraj rata i pad Vukovara dočekalo njih negdje oko 340.

Već u tijeku 1990. godine djelatnici MC Vukovar i to srpske nacionalnosti, počeli su se separirati, a to je najviše osjetila kada je u Zagrebu 1990. godine organiziran Kongres pedijatarata obzirom da je u tom svojstvu i radila. Liječnici srpske nacionalnosti nisu došli na taj Kongres, a niti su došli liječnici iz Srbije. U međuvremenu, točnije u mjesecu travnju 1991. godine Jovan Rašković osnivao je u Vukovaru stranku SDS, na kojem skupu se okupilo dosta mještana Vukovara srpske nacionalnosti, a nedugo potom, točnije 02. svibnja 1991. godine dogodio se prvi pokolj hrvatskih redarstvenika u Borovu selu, koji je izvršen od strane tzv. JNA i drugih paravojnih četničkih formacija koje su se nalazile u Borovu selu. Glavni organizator u Borovu selu u to vrijeme bio je Šoškočanin, koji je bio povezan sa tzv. JNA i naoružavao je srpski živalj toga sela s naoružanjem kojeg je dobivao od tzv. JNA. Koliko se sjeća tada je poginulo 14 redarstvenika Policijske uprave Vinkovci. Čak je jedan dio ranjenika od tog događaja dovežen u MC Vukovar, koji su nakon toga preveženi u MC Zagreb, no u to vrijeme još nije bila ravnateljica MC Vukovar.

Sjeća se da je zapovjednik PP Vukovar bio Stipe Pole, dok je sekretar Ureda za narodnu obranu bio Tomislav Merčep i to od mjeseca lipnja 1991. godine.

Dobro se sjeća da su prve granate pale na Borovo naselje početkom mjeseca srpnja 1991. godine koje su ispaljivane iz raznog vrsta oruđa iz Borova sela, a možda i sa lijeve strane Dunava, dakle sa teritorija Srbije.

Zbog navedenih okolnosti u općini Vukovar formiran je Krizni štab na čelu s Marinom Vidićem - Bilim, ali se ne sjeća točno datuma, no zna da je to bilo u srpnju 1991. godine, te da je član tog štaba bio i dr. Ivica Matoš.

Nakon što je postala v.d. ravnateljica MC Vukovar poduzela je sve mjere glede organiziranja života i rada istog, a u svezi novonastalih ratnih okolnosti, pa su tako izvršili uređenje podrumskih prostorija i protuatomskog skloništa za potrebe evakuacije pacijenata u slučaju ratne opasnosti i razaranja samog medicinskog centra. Napominje da je na krovu i na dvorišnom dijelu centra postavljeno znakovlje "Crvenog križa", tako da se dobro moglo vidjeti i uočiti da se radi o medicinskom centru, no i bez obzira na tu činjenicu dana 24. kolovoza 1991. godine zrakoplovstvo tzv. JNA oko 18,00 sati je bombardiralo medicinski centar, tako da su većim dijelom uništili krov i jednu kiruršku salu na drugom katu. Bombardiranje je vršeno iz više zrakoplova tzv. JNA, a obično bi letjela po 3 zrakoplova. Nakon tog prvog bombardiranja nakon 3 dana ponovno je izvršeno bombardiranje medicinskog centra, a potom su bombardirali i cijeli grad. Izvršeno je bombardiranje kulturnih spomenika u gradu, pa je tako bombardiran i Muzej grada Vukovara, te dvorac Jakoba Eltza, a potom odmah od strane zrakoplovstva bombardirana je i katolička crkva, dakle sakralni objekti, bombardirana je zgrada Općine Grada Vukovara, industrijski objekti, obiteljske kuće, tako da je osim što je Vukovar bombardiran iz zraka na njega su svakodnevno padale granate sa svih strana iz raznog vrsta oruđa, tako da bi dnevno na grad palo između 7000 i 9000 granata raznog kalibra.

Zapovjednika obrane Vukovara u to vrijeme znala je po nadimku "Jastreb", no kasnije je saznala preko HTV-a da se zove Mile Dedaković. Isti je bio zapovjednik obrane grada sve do početka listopada 1991. godine, da bi ga kasnije na toj funkciji naslijedio "Mladi jastreb" - Branko Borković.

Od tog bombardiranja, pa sve do pada Vukovara i osvajanja istog od strane tzv. JNA i drugih paravojnih četničkih formacija po njenoj procjeni i saznanjima poginulo je negdje oko 1100 civila. Vodila je evidenciju o poginulim civilima koji bi bili dovedeni u medicinski centar, pa se tako dobro sjeća da je u svoju teku evidentirala 570 poginulih civila, no međutim, ta joj je dokumentacija oduzeta od strane tzv. JNA, točnije od strane majora Veselina Šljivančanina.

Ističe i činjenicu da je do samog pada Vukovara poginulo sveukupno civila, branitelja koji su bili pripadnici Zbora narodne garde i MUP-a negdje oko 1800 ljudi.

Dobro se sjeća da je grad Vukovar gotovo blokiran i bio u potpunom okruženju od strane tzv. JNA i drugih paravojnih četničkih formacija od 13. rujna 1991. godine, a potpuna blokada bila je 28. rujna 1991. godine, kada više nitko nije mogao ući niti pak izaći iz Vukovara. Do tada u Vukovar bi dolazio profesor Josip Husar iz Glavnog stožera Ministarstva zdravstva koji bi dovozio lijekove i druge potrepštine za medicinski centar, te dobrovoljne ekipe liječnika, a odvozio bi ranjenike iz medicinskog centra.

Grad Vukovar pao je 18. studenoga 1991. godine, kada je osvojen od strane tzv. JNA i drugih paravojnih četničkih formacija. Tada se u Medicinskom centru Vukovar nalazilo negdje oko 450 ranjenika, te negdje oko 300 ljudi, rodbina tih ranjenika, kao i oko

300 djelatnika Medicinskog centra i članova njihovih obitelji. Navedeni ranjenici su se nalazili u podrumima tj. u podrumskim prostorjima bolnice i u prizemlju, te u protuatomskom skloništu, gdje su bili najteži ranjenici.

U bolnicu su tada počeli dolaziti i drugi civili iz okolnih skloništa centra grada, pa se tako napunio prvi i drugi kat Medicinskog centra. Ne zna točan broj tih civila koji su došli, a po njenoj procjeni bilo ih je negdje oko 1000.

Toga dana, nastojala je stupiti u kontakt s Međunarodnim crvenim križem i s europskim promatračima. Uspjela je stupiti u kontakt s oficijom tzv. JNA Milom Mrkšićem i to putem telefona, kada joj je isti obećao da će biti izvršena evakuacija ranjenika iz bolnice što je i zahtijevala. Prema ranijem dogovoru evakuacija je trebala biti 18. studenoga 1991. godine ujutro i to posebice zbog nestanka vode, struje i sanitetskog materijala. Zamolila je tako jednog oficira tzv. JNA koji je bio ispred Medicinskog centra i koji se pojavio 19. studenoga 1991. godine u 12,00 sati da je odveze u Negoslavce obzirom da je od njega dobila informaciju da su međunarodni promatrači trenutno u selu Negoslavci. Prije odlaska zahtijevala je od njega da joj da garanciju za sigurnost ranjenika i osoblja bolnice što je isti i prihvatio, a nakon toga se uputila s prevoditeljem Zlatanom Voloderom i s tim oficijom tzv. JNA u selo Negoslavce. Po dolasku u to selo stupila je u kontakt s pukovnikom Milom Mrkšićem, dok u kontakt s međunarodnim promatračima i Međunarodnim crvenim križem nije mogla nikako stupiti. Mile Mrkšić obećao joj je da će odmah prvom prilikom te međunarodne promatrače uputiti u Medicinski centar, te da se može tamo vratiti, a da će evakuacija biti organizirana u srijedu 20. studenoga 1991. godine. Evakuacija ranjenika trebala je biti preko Nuštra i to putem Lužac-Bogdanovci-Marinci-Nuštar. Taj put evakuacije ranjenih je dogovoren i potpisan u Zagrebu između Vlade Republike Hrvatske, tzv. JNA, Europske misije, a organizaciju bolnice bi trebao preuzeti Međunarodni crveni križ. Ispred tzv. JNA taj ugovor je potpisao general Andrija Rašeta.

Kada se vratila iz Negoslavaca u Medicinski centar susrela je Bogdana Kuzmića, koji je tu nekada radio kao radnik sigurnosti, točnije radio je na porti, ali kada su počeli napadi na Vukovar pobjegao je iz Vukovara priključivši se paravojnim četničkim formacijama. Slijedeći dan saznala je da je za vrijeme njenog odsustva odveo trojicu ljudi i to Marka Mandića, Branka Lukendu i Tomislava Hegeduša. Nije joj znano gdje su isti odvedeni, ali se oni više nikada nisu pojavili niti zna što je s njima bilo.

Negdje između 15 i 16 sati tog istog dana, kada se vratila iz Negoslavaca, u Medicinski centar došao je major Veselin Šljivančanin s vojnicima tzv. JNA, te su s prvog i drugog kata, gdje su se nalazili civili, njih negdje oko 1000, odveženi u nepoznatom smjeru, najvjerojatnije na Sajmište u skladište "Veleprometa".

U večernjim satima, po nju je došao neki mlađi kapetan tzv. JNA, kojem ne zna ime ni prezime, koji joj je rekao da ima nalog da je odveze u Negoslavce. Obukla se i krenula s njim misleći da ide kod pukovnika Mile Mrkšića, koji se tamo ranije nalazio i s kojim je već ranije razgovarala o evakuaciji ranjenika, međutim, kada je došla tamo, u istu prostoriju, nije bilo Mile Mrkšića već major Veselin Šljivančanin, a s njim je bio još jedan kapetan, kojemu ne zna ime i prezime. Na razgovor je pozvana od Šljivančanina na okolnost koliko točno ima ranjenika u bolnici, koliko osoblja i gdje se nalaze branitelji grada Vukovara. Isto tako pitao ju je gdje je "Jastreb". U tom trenutku imala je popis ranjenika iz bolnice koji je ranije sačinila i koji je predala Međunarodnom crvenom križu.

Tu večer ostala je spavati u Negoslavcima po uputama Šljivančanina, mada je zahtijevala i tražila da ju se vrati natrag, no isti na to nije pristao, da bi tek ujutro bila prebačena ponovno u Medicinski centar i to negdje oko 06,00 sati skupa s Marinom Vidićem - Bilim obzirom da su i njega dovezli u Negoslavce, ali ne skupa s njom. Dovedli su je do njenog ureda, i tu je ostala do 07,30 sati, a čuvao ju je jedan mlađi oficir tzv. JNA, kada je u međuvremenu dobila upute od majora Šljivančanina da zakaže sastanak medicinskog osoblja u velikoj dvorani o čemu je obavijestila glavnu sestru da se sazove taj sastanak. U 07,30 sati, na sastanku na kojem su se nalazili liječnici, a također na koji je došao i major Veselin Šljivančanin, koji je sa sobom doveo još 6-7 liječnika u uniformama tzv. JNA, kojom prilikom joj je rekao da su te osobe liječnici sa VMA iz Beograda i da oni sada preuzimaju Medicinski centar Vukovar i da više s Medicinskim centrom nema nikakve veze, niti pak bilo kakve ingerencije. Ponovno je odvedena u svoj ured uz pratnju koju je već imala i ranije. Skupa s njom bio je i Marin Vidić - Bili, da bi negdje oko 08,30 sati ponovno došao neki vojnik tzv. JNA, te joj je rekao da ima nalog da ih oboje vodi na pregovore s Međunarodnim crvenim križem.

U trenutku kada su napuštali Medicinski centar i prolazili kroz dvorište na istom se nalazilo medicinsko osoblje centra, te ju je u tom trenutku jedna sestra pitala gdje će. Odgovorila joj je da idu na pregovore i da će se vratiti. Nije joj znano zbog čega se u tom trenutku i na tom mjestu nalazilo medicinsko osoblje. Navedeni vojnik odvezao ih je u vojarnu tzv. JNA u Vukovaru. Uvedeni su u jednu sobu i taj vojnik im je rekao da će za pola sata doći oficir, no međutim, da bi se pojavio tek negdje u večernjim satima i to oko 18,00 sati. Taj oficir rekao im je da će evakuacija biti izvršena i bez njih i da tu moraju prenoćiti. Potom su odvedeni u jednu drugu veću prostoriju. Bila je to spavaonica u kojoj su se nalazili kreveti i tu u toj sobi s njom je bio samo Marin Vidić - Bili i jedan stražar.

Naknadno je čula, da u trenutku dok su imali sastanak koji je započeo u 07,30 sati s majorom Šljivančaninom, iz podruma medicinskog centra izvedeno je negdje oko 300 ljudi, pokretnih ranjenika, medicinskog osoblja i civila, a radi se o civilnim osobama, koji su bili rodbina ranjenika. To je naredio Šljivančanin. Naredio je da izađu sve osobe koje mogu hodati i to muške osobe, obzirom da je u Gundulićevoj ulici već bilo parkirano šest autobusa i isti su ulazili u te autobuse, a prema njenim saznanjima oko 10,00 sati, isti su odveženi u vojarnu.

U tim trenucima, dakle nakon saznanja da su medicinskom osoblju i sestrama u to kritično vrijeme tim autobusima odveženi muševci, iste su izvršile pritisak i napad na majora Veselina Šljivančanina zahtijevajući i tražeći od njega da ih vrati, pa je tako sastavljen neki popis tih muškaraca po imenu i prezimenu. Nakon te intervencije i tog popisa, 15-ak osoba je vraćeno. Tako zna da je vraćen i Zdravko Djapić, koji je srećom imao kod sebe iskaznicu da je djelatnik Medicinskog centra Vukovar, te je i od njega čula da su odveženi iz bolnice oko 10,00 sati ujutro u vojarnu kada je 15-ak osoba prozvano, među kojima je bio i sam, a kojih 15-ak osoba je ponovno vraćeno u Medicinski centar, dok su preostali odveženi na "Ovčaru". Od osoba koje su odvežene na "Ovčaru", čula je da ih je živih 8. Među tih 8 osoba bili su: Stjepan Gunčević, koji je radio u bolnici kao ekonomista, Emil Čakalić, općinski sanitarni inspektor i aktivista Crvenog križa i zbog čega je i došao u bolnicu, Žarko Vidić, dečko koji je tada imao 16 godina (sada je student na Zagrebačkom sveučilištu), jedna žena koja je bila u pratnji svog supruga, koji je bio teški bolesnik, Zdenko Novak, od kojeg je također čula da su

te osobe dovezli na "Ovčaru", te su svi morali proći određeni "špalir", koji su činili pripadnici tzv. JNA i četničke paravojne formacije, kroz koji su ljude udarali svim i svačim, a potom bi ulazili u hangare. U hangarima su također ljude fizički i psihički maltretirali.

Čula je da je u tom "špaliru" bio i Milan Bulić, koji je radio kao mesar u Medicinskom centru Vukovar, te da je isti strahovito maltretirao medicinsko osoblje i civile koji su u tom trenutku doveženi na "Ovčaru".

U tim hangarima maltretiranje je trajalo do predveče, kada su ih počeli kamionima odvoziti, a nakon toga bi se začuli rafali i kamioni bi se ponovno vraćali po slijedeću "turu", da bi ponovno utovarali druge ljude, zatim ih ponovno odvozili i ponovno bi se začuli rafali. Iz te grupe prilikom odvoženja na strijeljanje pobjegao je Zdenko Novak, te je uspio doći do Bogdanovaca, gdje je uhićen od tzv. JNA, a potom odvežen u zarobljeništvo u Sremsku Mitrovicu ili u Beograd. Nakon toga je bio razmijenjen.

Također je naknadno saznala da je nakon odvoženja navedenih oko 300 ranjenika, civila i medicinskog osoblja, u podrumima je ostalo još negdje oko 120 teških ranjenika koji su odveženi iz bolnice tijekom dana i to 20. studenoga 1991. godine u Sremsku Mitrovicu gdje su prenoćili, dok je u bolnici ostalo još 54 ranjenika sa srijede na četvrtak s tri medicinske sestre i jednim tehničarom, a radi se o sestrama Ani Zdravčević, Jeli kojoj ne zna prezime i medicinskom tehničaru Smiljanu Berišiću. U četvrtak su svi izvedeni iz bolnice i odveženi u Mitrovicu, gdje su spojeni s prethodnom grupom od 120 ranjenika i medicinskog osoblja, nakon čega su upućeni preko Bosne za Republiku Hrvatsku.

Od medicinskog osoblja koji su odveženi autobusima u 10,00 sati iz medicinskog centra najprije u vojarnu, a potom na "Ovčaru", da bi tijekom te iste noći bili strijeljani nadomak "Ovčare" bili su: Ilija Asađanin, Ivica Buovac, Dragan Gavrić, Ivan Bainrauch, Zlatko Jarabek, Djuro Knežić, Zlatko Krajnović, Tomislav Mihović, Tomo Pravdić, Zvonko Varenica, Mate Vlaho, Miroslav Vlaho, Mihajlo Zera, Stjepan Šarik i Djuro Šrenk. Ranije je navela što se dogodilo s Markom Mandićem, koji je odveden po osobi kojoj je ranije naznačila ime, te je isti nestao i za kojeg se također ne zna, dok se je pak Ivan Baranjek nalazio u "Borovo commerce", gdje su se nalazili izliječeni ili zaliječeni ranjenici na oporavku i gdje su imali također organiziranu liječničku i medicinsku pomoć. Isti je tu bio u svojstvu medicinskog tehničara i s tog je mjesta odveden, te se također za istog ne zna gdje je.

U medicinskom centru: Ilija Asađanin je radio kao vozač, Ivan Bainrauch bio je dipl.ing. strojarstva i rukovoditelj tehničke službe MC Vukovar, Ivan Božak je bio portir i radnik sigurnosti, Ivica Buovac bio je vozač, Dragan Gavrić bio je vozač, Zlatko Jarabek bio je vozač, Djuro Knežić bio je brijač, Zlatko Krajnović bio je vozač, Marko Mandić bio je medicinski tehničar - gipser, Tomislav Mihović bio je fotoelaborant, Tomo Pravdić bio je majstor tehničkog održavanja, Zvonko Varenica, Djuro Šrenk i Stjepan Šarik su također bili u tehničkoj službi kao majstori, dok su kao vozači još bili Mato Vlaho i Miroslav Vlaho, te Mihajlo Cerak. Svi nabrojani su doista bili medicinsko osoblje medicinskog centra i djelatnici MC Vukovar koji uopće nisu učestvovali u bilo kakvim ratnim operacijama, niti su pak bili naoružani.

Od tih osoba: civila, ranjenika i pomenutog medicinskog osoblja i djelatnika medicinskog centra zna i posjeduje popis osoba koje su navedenim autobusima odveženi iz centra u vojarnu, a iz vojarne na "Ovčaru", gdje su u hangarima maltretirani i tučeni, a potom po kazivanju naprijed pomenutih, strijeljani.

Od tih navedenih i strijeljanih su: Jozo Adžaga (Ilija), rođen 21.05.1949., Vinko Andrijančić (Marko), rođ. 09.02.1953. (bio branitelj grada Vukovara i pripadnik ZNG), te ranjenik u MC Vukovar, Anić-Antić Jadranko (Ante), rođ. 19.04.1959. (dragovoljac Domovinskog rata iz Zagreba, bio je teški ranjenik koji je jedva ostao živ), Arnold Krešimir (Alojz), rođ. 18.04.1958., Dražen Babić (Josip), rođ. 01.10.1966., Tomislav Bainrauch (Franjo), rođ. 13.12.1948. (civil), Goran Baketa (Stojan), rođ. 28.06.1960. (pripadnik MUP-a, lakši ranjenik, a bio je zadužen od strane PP Vukovar za sigurnost bolnice), Stjepan Balaz (Andrija), rođ. 01.05.1966. (civil), Vesna Blaž (Jozo) (civil), Dragutin Balog (Josip), rođ. 19.06.1974. (civil), Josip Balog (Dragutin), rođ. 25.11.1928. (civil), Zvonko Balog (Ivan), rođ. 10.01.1968. (civil), Djuro Balvanac (Ilija), rođ. 17.07.1952. (civil), Boris Banožić (Drago), rođ. 02.02.1967. (civil), Pero Baranjai, rođ. 19.06.1968., Branko Barbarić (Jozo), rođ. 01.11.1967., Lovro Barbir (Ivan), rođ. 01.11.1935. (civil), Željko Baričević (Stjepan), rođ. 17.08.1965. (ranjenik koji se nalazio na liječenju), Franjo Barišić (Andrija), rođ. 28.05.1946., Anđelko Barta (Ivan), rođ. 31.01.1968., Josip Batarelo (Danijel), rođ. 12.04.1947. (civil), Borislav Kostivić (Ante), rođ. 24.12.1962., Božidar Košir (Marko), 28.09.1947., Ivan Kovač (Mato), rođ. 18.06.1953. (civil koji se nalazio trenutno na liječenju), Mladen Kovač (Branko), rođ. 20.08.1958., Zoran Kovačević (Zlata), rođ. 16.04.1932., Damir Kovačić (Tomo), rođ. 14.07.1970., Josip Kožul (Franjo), rođ. 18.05.1968., Ivan Krajinović, rođ. 14.10.1966., Ivan Krasić (Petar), rođ. 18.06.1964., Ivica Krezo (Hrvoje), rođ. 10.09.1963. (ranjenik koji se nalazio na liječenju), Kazimir Krstičević (Branko), rođ. 13.06.1969., Drago Križan (Jozo), rođ. 06.11.1957. (bio na osiguranju bolnice), Branimir Kruneš (Mato), rođ. 28.02.1966., Tomislav Lendel (Franjo), rođ. 06.08.1957. (radio kao pomoćno osoblje u medicinskom centru, inače suprug medicinske sestre kojoj se ne može sjetiti imena), Zlatko Lendel (Franjo), rođ. 1949., Zvonimir Lerotić (Filip), rođ. 13.09.1965., Tomislav Lešić (Branko), rođ. 10.05.1950. (dragovoljac Domovinskog rata i ranjenik u to vrijeme i to u desnu ruku na kojoj je imao gips), Mihajlo Lek (Djuro), rođ. 25.04.1956., Dragutin Lili (Dragutin), rođ. 26.01.1951., Hrvoje Ljubas (Luka), rođ. 26.01.1971., Tihomir Lončar (Djorđe), rođ. 28.03.1965., Joko Lovrić (Imra), rođ. 06.11.1968., Jozo Lovrić (Lovro), rođ. 15.07.1953., Marko Lučić (Mijo), rođ. 08.09.1954., Branko Lukenda (Ivan) (djelatnik PP Vukovar), Mato Lukić (Marko), rođ. 02.03.1963., Mile Magdić (Ivan), rođ. 25.03.1953., Predrag Magoč (Mihajlo), rođ. 18.12.1965., Robert Majić (Tvrtko), rođ. 23.02.1971. (ranjenik i nalazio se na liječenju), Željko Major (Stjepan), rođ. 14.12.1960., Marko Mandić (već naveden), Zdenko Maričić (Marko), rođ. 27.09.1956., Martin Marjanović (Marko), rođ. 17.08.1969., Ivan Mažar (Antun), rođ. 20.11.1934., Andrija Međeši (Janko), rođ. 15.10.1936. (civil), Zoran Međeši (Andrija), rođ. 09.09.1950., Orhan Merić (Muhamed), rođ. 10.07.1956., Josip Mikletić (Stjepan), rođ. 26.02.1952., Zdravko Mikulić (Slavko), rođ. 15.03.1961., Zvonko Mikulić (Slavko), rođ. 11.05.1969., Slavko Milić (Mijo), rođ. 17.04.1955., Zvonimir Miljak (Ivan), rođ. 10.05.1950., Ivan Mišić (Marko), rođ. 22.12.1968., Mile Mlinarić (Pavo), rođ. 05.12.1966., Andrija Mokoš (Stevan), rođ. 16.11.1955., Aleksandar Molnar (Stjepan), rođ. 08.06.1965., Antun Mutvar (Antun), rođ. 03.01.1969., Darko Nađ (Vladimir), rođ. 27.02.1965., Franjo Nađ (Franjo), rođ. 17.08.1935., Ivan Nejašmić, rođ. 19.10.1958. (civil), Nicollier Jean Michael, rođ. 01.07.1966. (ranjenik koji se nalazio na liječenju, Francuz po nacionalnosti, dragovoljac i branitelj grada Vukovara), Mersad Omerović (Jusuf), rođ. 01.01.1970., Ivan Oreški (Dragutin), rođ. 12.04.1950., Tomislav Pap (Andrija), rođ.

01.01.1953. (pripadnik ZNG), Željko Patarić, rođ. 16.07.1959., Slobodan Pavlić (Adam), rođ. 24.09.1965., Zlatko Pavlović (Djuro), rođ. 19.11.1963., Mato Perak (Ante), rođ. 28.05.1961., Aleksandar Perkov (Branko), rođ. 17.03.1965., Damir Perković (Josip), rođ. 28.04.1965., Josip Perković (Jure), rođ. 24.03.1961., Stjepan Petrović (Branko), rođ. 26.10.1959., Nikola Pinter (Nikola), rođ. 04.10.1950. (civil na liječenju u medicinskom centru), Ivan Plavšić (Mato), rođ. 24.03.1939. (civil na liječenju), Janja Pothorski (Stjepan), rođ. 17.11.1931., Damir Polther (Ivan), rođ. 22.11.1962., Branimir Polovina (Vojin), rođ. 22.06.1950. (novinar Hrvatskog radija, surađivao sa Sinišom Glavaševićem), Stanko Posavec (Gustav), rođ. 09.04.1952., Tomislav Prpić (Ivan), rođ. 03.04.1959., Dmitar Pucar (Nikola), rođ. 18.01.1959., Ivan Raguž (Antun), rođ. 22.04.1945., Milan Rašić (Franjo), rođ. 16.04.1954., Krešimir Ratković (Ivan), rođ. 04.03.1968., Josip Ražić, rođ. 17.11.1959., Marko Ribičić (Ivan), rođ. 11.11.1951., Salvador Rimac (Slavko), rođ. 06.11.1960., Karlo Rohaček (Antun), rođ. 21.10.1942., Željko Rohaček, rođ. 15.05.1961., Ćeman Saiti (Azem), rođ. 17.09.1960., Damjan Samardžić (Marko), rođ. 23.07.1946. (radnik sigurnosti medicinskog centra određen od zapovjednika obrane grada Vukovara), Tihomir Savanović (Dragoslav), rođ. 17.07.1964., Ivan Senčić (Martin), rođ. 21.02.1964., Stipan Sotinac (Jozo), rođ. 25.11.1939., Pavao Spudić (Ivan), rođ. 17.07.1965. (iz Zagreba, dragovoljac Domovinskog rata, ranjenik, liječen u kritično vrijeme u medicinskom centru), Marko Stanić (Mato), rođ. 02.08.1968. (ranjenik, također liječen u medicinskom centru), Željko Stanić (Niko), rođ. 23.06.1968., Petar Stefanko (Ilija), rođ. 05.05.1942., Ivan Stojanović (Filip), rođ. 19.03.1949. (civil, amputirana jedna noga, nalazio se na liječenju u medicinskom centru), Ivan Stojanović (Živko), rođ. 19.03.1943., Ljubomir Stubičar (Vladimir), Davor Šajtović (Martin), rođ. 13.11.1961., Martin Šajtović (Adam), rođ. 14.04.1928., Sead Šaškin (Hasan), rođ. 22.03.1960., Vjekoslav Šindilj (Vladimir), rođ. 01.11.1971. (ranjenik), Dražen Štefulj (Juraj), rođ. 01.01.1963., Antun Tabaček (Josip), rođ. 05.06.1958., Milan Grejza (Mato), rođ. 27.06.1959. (ranjenik), Zoran Gruber (Ilija), rođ. 05.02.1969. (ranjenik), Drago Gudelj (Ivan), rođ. 09.09.1940., Zdravko Gudelj (Marijan), rođ. 31.01.1959., Mario Hegeduš (Dragutin), rođ. 29.06.1972., Željko Herceg (Slavko), rođ. 20.01.1962., Ivan Herman (Dragutin), rođ. 14.05.1969., Stjepan Herman (Antun), rođ. 10.03.1955., Zvonimir Hincak (Djuro), rođ. 08.09.1955., Nedjeljko Hlebnjak, rođ. 08.01.1964., Ivica Horvat (Josip), rođ. 27.11.1958., Viktor Horvat (Šimun), rođ. 27.08.1949., Nedjeljko Husnjak (Juraj), rođ. 30.06.1969., Zvonko Ileš (Ivan), rođ. 12.12.1941., Ivica Imbrišić (Pavle), rođ. 13.02.1958., Zlatko Ivan (Eugen), rođ. 25.12.1958., Aleksandar Ivezić (Ivan), rođ. 05.12.1950., Marko Jajalo (Ivan), rođ. 28.10.1955., Martin Jakubovski (Ivan), rođ. 01.04.1971., Ljubomir Jalšovec (Antun), rođ. 02.11.1957., Tomo Jantoš (Dragutin), rođ. 05.03.1966., Mihail Janić (Antun), rođ. 09.10.1939., Borislav Janjić (Ivan), rođ. 08.09.1956., Boris Jantal (Djuro), rođ. 21.09.1959., Ivica Jezidžić (Stipo), rođ. 05.11.1957., Zvonimir Jovan (Vlatko), rođ. 07.04.1965., Ivanko Jovanović (Todor), rođ. 04.02.1955., Oliver Jovanović (Djuro), rođ. 08.11.1962., Goran Jularić (Andrija), rođ. 15.02.1961., Damir Jurela (Tomislav), rođ. 25.02.1969. (civil, bio na liječenju u medicinskom centru), Željko Jurela (Božo), rođ. 30.06.1956. (ranjenik i branitelj grada Vukovara), Drago Jurendić (Juro), rođ. 23.04.1966., Marko Jurišić (Franjo), rođ. 17.08.1966., Pavao Jurišić (Franjo), rođ. 28.08.1966., Željko Jurišić (Ruda), rođ. 20.12.1963., Igor Katić, rođ. 23.08.1975. (civil, maloljetnik), Josip Kapustić (Josip), rođ. 08.12.1945., Krešimir Kelava, rođ. 17.01.1953., Damir Kiralj (Josip), rođ. 10.05.1964. (ranjenik, branitelj), Damir Kiralj

(Julije), rođ. 17.07.1959., Goran Kitić (Mitar), rođ. 23.02.1955., Tomislav Kolak (Dobroslov), rođ. 22.07.1962., Vladimir Kolak (Dobroslov), rođ. 20.01.1966., Duško Kologranić (Josip), rođ. 23.10.1950., Ivan Komorski (Petar), rođ. 23.06.1952., Bono Kostenac (Andrija), rođ. 15.02.1952., Tadija Tadić (Jozo), rođ. 26.08.1959., Djuro Tadler (Jozo), rođ. 05.05.1950., Antun Terek (Božidar), rođ. 06.10.1940., Darko Tišljar, rođ.01.10.1961., Darko Tivanovac, rođ. 22.02.1963., Tihomir Tomašić (Albin), rođ. 04.07.1963., Željko Tordinac (Ivan), rođ. 14.12.1941., Tomislav Tot (Eugen), rođ. 06.06.1957., Tihomir Kraljić (Petar), rođ. 17.07.1957., Miroslav Turk (Antun), rođ. 12.04.1950., Petar Turk (Petar), rođ. 30.06.1957., Dane Tucoljić (Jozo), rođ. 10.10.1959. (civil), Dražen Tuškan (Dragutin), rođ. 26.10.1966., Branko Ušak (Martin), rođ.17.07.1958., Mirko Vagenhofer (Josip), rođ. 03.06.1937. (civil - ranjenik), Siniša Veber (Vladimir), rođ. 22.02.1969., Goran Vidoš (Mato), rođ. 04.10.1960. (civil), Žarko Vilenica (Jovo), rođ. 19.06.1969., Antun Virges (Antun), rođ. 09.06.1963., Von Baingger Harllan (Dušan), rođ. 25.08.1971. (Nijemac, dragovoljac u HV, ranjenik, koji se nalazio na liječenju u kritično vrijeme u medicinskom centru), Zlatko Vujević (Antun), rođ. 28.10.1951., Slaven Vukojević (Josip), rođ. 23.06.1970., Rudolf Vuković (Rudolf), rođ. 28.11.1961., Vladimir Vuković (Zlatko), rođ. 25.11.1955., Zdravko Vuković (Nikola), rođ. 07.09.1967., Ivan Vulić (Ante), rođ. 18.07.1966. (radio na osiguranju bolnice), Vid Vulić (Vid), rođ. 01.09.1941., Zvonko Vulić (Ivan), rođ. 07.06.1971., Josip Zeljko (Stanko), rođ. 14.03.1953. (civil), Dominik Žeravica (Stjepan), rođ. 11.11.1959, Damir Živković (Josip), rođ. 17.11.1970., Goran Živković (Pavo), rođ. 20.12.1960., Borislav Žugec (Mato), rođ. 21.11.1963. (civil), Željko Batarelo (Ante), rođ. 25.11.1955. (civil), Tomislav Baumgartner (Tomislav), rođ. 27.11.1973. (civil maloljetnik), Marko Begčević (Ivo), rođ. 01.04.1968., Željko Begov (Mato), rođ. 30.09.1958., Stjepan Bingula, rođ. 1958. (ranjenik), Ringo Bjelanović (Nikola), rođ. 24.11.1970. (branitelj Vukovara), Miroslav Blašković (Mijo), rođ. 05.10.1959., Zlatko Blažević (Zdenko), rođ. 24.02.1964., Ante Bodrožić (Marijan), rođ. 07.06.1953., Marko Bosak, rođ. 02.07.1967., Dragutin Bosanac (Lavoslav), rođ. 21.08.1919. (starac i bolesni civil), Tomislav Bosanac (Antun), rođ. 05.04.1941. (civil u pratnji ranjene supruge medicinske sestre Miroslavke Bosanac), Josip Bošnjakov (Ilija), rođ. 05.09.1963., Zvonimir Bračić (Ivan), rođ. 04.07.1960., Josip Bradarić (Šimo), rođ. 02.03.1949. (djelatnik PP Vukovar, u to vrijeme na liječenju u medicinskom centru), Josip Brajdić (Pavo), rođ. 16.05.1958., Zvonko Bužić (Stjepan), rođ. 27.08.1955., Ivan Crnjac (Slavko), rođ. 18.05.1956., Zvonimir Čaleta (Nikola), rođ. 24.02.1953., Ivica Čolak (Blago), rođ. 26.09.1965., Mladen Čupić (Marko), rođ. 19.05.1969., Tihomir Čalić (Zvonko), rođ. 02.11.1966., Ivica Dolišni (Petar), rođ. 27.11.1960., Ivan Došen, rođ. 04.01.1958., Martin Došen (Ivan), rođ. 19.02.1952., Tadija Došen (Ivan), rođ. 09.10.1950. (svi s prezimenom Došen bili su teški ranjenici, nepokretni, bili su branitelji grada Vukovara), Josip Dragon (Sršek), rođ. 09.09.1952., Stanko Duvnjak, rođ. 23.05.1959. (djelatnik MUP-a, ranjenik, liječen u to vrijeme), Saša Djuđar (Djuro), rođ. 05.03.1968., Vladimir Djukić (Ivan), rođ. 21.02.1948. (branitelj, ranjenik u obje noge, nalazio se na liječenju u kritično vrijeme), Vinko Djuro (Vinko), rođ. 07.04.1961., Goran Edelinski (Vladimir), rođ. 29.07.1975. (civil, maloljetnik), Ivan Firi, rođ. 01.06.1915. (civil), Karlo Fituš (Ištvan), rođ. 28.09.1964. (ranjenik, koji je u kritično vrijeme došao na previjanje rane), Dragutin Friščić (Matija), rođ. 02.11.1958., Petar Furundžija (Branko), rođ. 30.11.1949., Robert Gajda (Mihajlo), rođ. 27.12.1966., Milenko Galić (Mato), rođ. 10.12.1965., Vedran Galić (Ivan), rođ. 29.05.1970.,

Borislav Garvanović (Ivan), rođ. 25.11.1954., Zorislav Gašpar (Dragutin), rođ. 14.03.1971., Siniša Glavašević (Petar), rođ. 04.11.1960. (civil, novinar HTV, u kritično vrijeme bio ranjen u glavu i nalazio se na liječenju), Jozo Gojani (Ivo), rođ. 01.01.1966., Krunoslav Golac (Veljko), rođ. 1969., Branislav Graf (Vladimir), rođ. 07.09.1955., Dragan Granić (Mile), rođ. 01.01.1960. (dragovoljac Domovinskog rata, branitelj Vukovara).

Ističe također još jedan događaj koji se dogodio 15. studenoga 1991. godine, kada je jedna granata iz smijera Petrove gore pogodila vinski podrum ispod dvorca grofa Eltza koji je služio kao civilno sklonište. Ta granata je ubila 12 civila i veći broj osoba ranila, pa su tako usmrćeni: Vlasta Aleksander, medicinska sestra, njen sin star 5 godina, Emil Aleksander, koji je teško ranjen u predjelu grla, a od kojih povreda je preminuo nakon nekoliko sati, ranjena su djeca Sanja i Sandra Vidić, a poginula je njihova baka, dok se ostalih imena ne može sjetiti. Ovo ističe zbog toga što je za vrijeme svog zatočeništva u Sremskoj Mitrovici "Front" tzv. JNA u kojem je pročitala da je kapetan tzv. JNA Miroslav Radić "nagrada" topnika oficira tzv. JNA, ne može se sjetiti imena ni prezimena nagrađenog, "jer je samo jednom granatom uništio ustaško gnijezdo ispod dvorca grofa Eltza".

Po njenim saznanjima, nakon pada Vukovara velik broj civila prošao je kroz srpske logore i to negdje oko 8800 ljudi i to kroz logore: Stajicevo, Begejci, Sremska Kamenica, Niš, Sremska Mitrovica, itd.

U trenutku pada Vukovara, u gradu se nalazilo po njenoj procjeni negdje oko 15000 ljudi.

Nakon pada Vukovara, i osvajanja istog od tzv. JNA i drugih paravojskih četničkih formacija, ubijeno je i nestalo iz grada Vukovara sa širom okolicom negdje oko 1280 ljudi.

Kako je već naprijed istakla na "Ovčari" je poubijano negdje oko 260 ljudi, u Lovasu oko 80 ljudi, u Berku negdje oko 40 ljudi, u "Veleprometu" negdje oko 60 ljudi, u Borovu naselju oko 100 ljudi, koji su se nalazili u skloništima obučare i "Borovo commerca". Čula je da je u Djergaju poubijano negdje oko 350 ljudi, što civila što branitelja, a to je učinjeno nakon pada Borova naselja 19. studenoga 1991. godine.

Kako je već ranije navela bila je uhićena i odvedena u vojarnu, te iz iste 20. studenoga 1991. godine odvedena prema Srbiji zajedno s dr. Njavrom i Antom Arićem. Dovedli su ih u Sremsku Mitrovicu 21. studenoga 1991. oko 03,00 sata ujutro.

Dana 13. prosinca 1991. godine razmijenjena je.

Već ranije je navela da su uništeni mnogi kulturni spomenici grada Vukovara i sakralni objekti, a u potpunosti je razrušen, razoren i uništen dvorac grofa Eltza, Radnički dom, Muzej grada Vukovara u sklopu dvorca grofa Eltza, uništena je rodna kuća nobelovca Lavoslava Ružičke, kao i uža gradska jezgra, zgrada suda i MUP-a, škole.

Svjedoci: Jure Njavro (1309-1310), Neda Striber (1311-1312), Ljiljana Mandić (1313-1314), Verica Graf (1317-1318), Ljubica Lovrinić (1319-1320), Slavica Mudri (1390), Jasmina Bilandžija (1770), Vladislav Nadaš (1771-1773), Verunika Martić (1775-1776), Slavko Živić (1778-1780), Slavica Marušić-Emedi (1782), Blanka Vagenhofer (1783), Renato Šumski (1784), Ana Matoš (1785-1786), Jozo Tomić (1787-1788), Ivanka Mihajlović (1789), Branko Šipek (1790-1791), Goranka Muharemagić-Njegić (1792-1793), Vladimir Horvatić (1794-1795), Biljana Bunjevac-Horvatić (1796), Borislav Spajić (1797-1798), Vladimir

Emedi (1799-1800), Sadika Biluš (1801-1802), Karmela Husar (1803), Marija Spajić (1804), Ljerka Šumski (1810-1811), Binazija Kolesar (1812-1813), Dubravka Kuljiš (1815) i Siniša Maslovara (1816), ispitani tijekom istrage kao liječnici i medicinsko osoblje suglasno su potvrdili navode optužnice i prethodno ispitane svj. dr. Vesne Bosanac navodeći pri tom da su u razdoblju napada na Vukovar do osvajanja istog radili u Općoj bolnici odnosno Medicinskom centru u Vukovaru, te da je bolnica iako je bila vidljivo obilježena oznakom crvenog križa svakodnevno bombardirana od strane snaga tzv. JNA i drugih paravojnih četničkih formacija i to sa svih strana iz teškog topništva, te zrakoplovstva tzv. JNA. Uglavnom svi ispitani svjedoci navode kako su nakon okupacije Grada Vukovara u bolnici vidjeli okr. Veselina Šljivančanina koji je bio prisutan kada su iz bolnice izvučeni ranjenici koji su potom autobusima bili odveženi u vojarnu u Vukovaru, da bi nakon toga bili odveženi na "Ovčaru", gdje su nakon teških zlostavljanja pogubljeni. Suglasno navode također da je Grad Vukovar u navedenom razdoblju neselektivno bombardiran iz svog raspoloživog oruđa i oružja, te zrakoplovstva tzv. JNA nakon čega je grad u potpunosti razrušen, pri čemu su dakle u cijelosti porušeni civilni, gospodarski, kulturni objekti, te sakralni spomenici kao i kompletna infrastruktura, pri čemu je ubijeno odnosno poginulo mnogo civila (žena, djece i staraca), kao i branitelja Vukovara, da bi nakon okupacije grada bilo također odmah ubijeno mnogo civila i branitelja, a ostali su odvedeni u zarobljeništvo, u logore u Srbiji.

Svj. Marijan Karaula (1369-1370) tijekom istrage u svome iskazu naveo je kako je prije rata živio u Vukovaru u ul. S.Markovića br. 219, sa suprugom i troje djece, u predjelu grada zv. Petrova gora, pa kada su počeli intenzivni napadi od strane tzv. JNA, sa svojom obitelji prešao je u drugi dio grada zv. Mitnica, gdje je ostao sve do 18. studenog 1991. godine, kada je sa svojom obitelji zarobljen i potom odvežen u logor u Sremsku Mitrovicu. U navedenom logoru ostao je sve do 22. svibnja 1992. godine kada je razmjenjen u Lipovcu.

Ističe činjenicu da je organizirao sahrane u gradu Vukovaru osoba koje su poginule od granatiranja i bombardiranja, pa je tako tijekom rata samo u Vukovaru poginulo negdje oko 1100-1200 civila. Oko 300 ljudi sahranjeno je u zajedničkoj grobnici na samom groblju, dok su se tijela oko 208 ljudi nalazila na samom stadionu i zgradi bolnice kod Crvenog križa. Na mnogim drugim mjestima su se također sahranjivale poginule osobe, i to pretežito po vrtovima, jer ih se nije moglo dovesti do samog groblja.

Osim što je poginulo negdje oko 1000 civila, od granatiranja i bombardiranja razrušen je gotovo cijeli grad, kako obiteljske zgrade, tako i gospodarski i stambeni objekti, kulturni i sakralni spomenici grada Vukovara.

Ne može reći koje su sve postrojbe tzv. JNA napadale na grad Vukovar, kao ni to tko je njima zapovijedao, no međutim, poznaje Milana Obradovića koji je bio pričuvni major tzv. JNA i isti je zapovijedao jednom jedinicom koja je bila stacionirana na Orlovači, a radilo se o artiljerijskoj jedinici koja je granatirala grad Vukovar. Poznaje i Marka Kraguljca koji je bio kapetan I klase tzv. JNA u pričuvi, i njegova jedinica je vršila napade na grad Vukovar od strane dijela grada zv. Petrova gora prema ostalim djelovima Vukovara. Osobno je, nakon pada Vukovara vidio okr. majora Veselina Šljivančanina i njega je osobno molio da ga pusti da osobnim automobilom poveze svoju kćerku koja je bila ranjena, što mu je na

trenutak dopustio, ali ga je u tome spriječio Marko Macura koji je s njim nekada skupa radio u poduzeću.

Ističe i činjenicu da je za vrijeme napada na grad Vukovar od strane tzv. JNA iz zrakoplovstva bombardiran Medicinski centar u Vukovaru, iako je bio obilježen oznakom Međunarodnog Crvenog križa.

Mnogi civili su poubijani i strijeljani od strane tzv. JNA i drugih paravojnih četničkih formacija, a jedan dio pučanstva je protjeran i odveden u srpske logore, gdje je mučen i maltretiran, kao što su i njega osobno udarali i to konstantno, sve dok nije razmijenjen. Najviše ga je tukao Marko Crevar iz policije iz Vukovara, Ljuban Miljanović iz Vukovara, dok druge osobe, koje su ga tukle ne poznaje.

Ne može reći što se desilo sa ranjenicima iz Medicinskog centra i dijelom medicinskog osoblja, kao i nekim civilima koji su se zatekli u samom medicinskom centru u trenutku pada Vukovara, ali je čuo da je većina teških ranjenika strijeljana i poubijana.

U svezi navedenih okolnosti i činjenica smatra da dosta zna Vlado Keteleš obzirom da je isti mnoge ljude sahranio koji su strijeljani od strane tzv. JNA i drugih paravojnih četničkih formacija u trenutku kada su isti stupili u Medicinski centar 18.11.1991. godine. Isti ih je nakon toga sahranjivao 4-5 dana i zna imena i prezimena osoba koje su strijeljane nakon dolaska okr. majora Šljivančanina u Medicinski centar. Sa Ketelešom je osobno komunicirao i isti se u vrijeme kontakta nalazio na privremenom radu u SR Njemačkoj, točnije u Munchenu.

Tijekom istrage svj. Emil Čakalić (1536-1538) u svom iskazu naveo je kako je u Vukovaru živio na adresi Borisa Kidriča br.79, a radio u Općini Vukovar kao sanitarni inspektor.

18. studenoga 1991. godine, navečer, saznali su da je Vukovar opkoljen i da već i tenkovi ulaze u grad, pa je skupa sa suprugom odlučio otići u bolnicu u Vukovaru, gdje je proveo tu noć između 18. i 19. studenoga. Idućeg dana tj. 19.11.1991. godine uveče, i to u kasnim satima otišao je do povjerenika Vlade Republike Hrvatske Marina Vidića - Bilog, i ponudio mu svoje usluge ukoliko budu potrebne. Također je tada bilo govora da će iz Osijeka doći više desetina autobusa kako bi hrvatski narod bio prevezen autobusima u Osijek, te da će brodovi također prevoziti putnike u Mađarsku. Međutim, od toga se ništa nije ostvarilo.

Inače, poznaje Slavka Dokmanovića koji je bio predsjednik Općine Vukovar, a bio je i član SDS-a. Osobno je poznavao Petra Rajšića, koji je bio ekonomista, a imao je i privatnu pekaru.

20.11.1991. godine ujutro oko 08,00 sati, u bolnicu je ušla srpska vojska, koja je dva odrasla muškarca odvojila od obitelji odnosno djece i žena, poredali su ih u dvorište bolnice, a bilo ih je oko 250. Vojnici su im prijetili govoreći da su ustaše, psujući im majku, te su na njihovo traženje morali isprazniti džepove odjeće. U međuvremenu su iz bolnice izveli nekoliko teških ranjenika na nosilima i bolničkim krevetima, te ih unijeli u sanitetske automobile i odvezli u nepoznato, a njima su naredili da uđu u pet autobusa. Bilo je tu i ranjenika, pa su između 09 i 09,30 sati odveženi u vojarnu u Vukovar. Tu je bila jedna grupa četnika s bradama i duge kose, s noževima zataknutim za pojas i kokardama, koji su prijetili da će ih poklati.

Tada je jedan oficir tzv. JNA pozvao da se jave radnici Medicinskog centra Vukovar s oznakom da su tamo zaposleni, te su oni nekud odveženi, a kasnije je saznao da su spašeni. Njih ostale su autobusima odvezli na "Ovčaru", koja je od ove vojarnje udaljena oko 7 km. Vidio je da su iz prvog autobusa izlazili ljudi i prolazili kroz kordon četnika koji su ih strahovito tukli pendrecima, batinama, metalnim polugama, puškama i svačim. Jedan kapetan je tražio da mu svi ljudi predaju novčanike iz kojih je uzimao novac. Njemu je uzeo naočale, bacio na tlo i zgazio ih. U tom kordonu četnika prepoznao je Slavka Dokmanovića, koji kada ga je ugledao, rekao je: "vidi, vidi našeg inspektora, što i ti radiš ovdje", nakon čega su ga četnici počeli još žešće tući, pa da bi se spasio od batina otrčao je u hangar, no i u hangaru su bili četnici koji su ih strahovito tukli. Njemu je povrijeđen VI vratni kralježak. Tada je vidio kako je u hangar ušao Slavko Dokmanović, te nogama i rukama udario zarobljenike, kako je kojega dohvatio. Tom prilikom su izvjesnog Damjana Samardžića tako teško istukli, da je isti podlegao ozljedama. Nakon otprilike 3,5 sata do njega je došao Stevan Zorić zv. "Ćevo" koji ga je pozvao da izađe van, što je najprije odbio rekavši da će ga ubiti, na što mu je ovaj odgovorio da neće. Vani, kada je izašao Zorić mu je rekao da sačeka, pa su bila izvedena još šestorica muškaraca i svi su čekali pred hangarom. Zorić ga je pitao da li ga poznaje, pa se prisjetio da mu je jednom izašao u susret i izdao mu sanitarnu suglasnost koja mu je hitno trebala. U tom trenutku došao je pun autobus četnika koji su ušli u hangar i kada je pukovnik Mrkšić dao znao zviždajkom deseterica četnika počela je tući zarobljenike. Kada su se umorili, na novi znak zviždajkom su prestali tući, pa je opet taj pukovnik zviždajkom pozvao novu deseticu koji su dalje tukli. Njih sedmoricu utrpali su u jedan kombi i odvezli u krug poduzeća "Velepromet" u Vukovaru, gdje je bio logor, ali kako za njih nije bilo mjesta, odveženi su u "Modatex", gdje je vidio veliku grupu žena koje su čekale transport da otputuju. Nakon toga, a idućeg dana, ponovno su odveženi u poduzeće "Velepromet" gdje ih je bilo u sobi 38. Iz te sobe su odabirani i prozivani ljudi, te izvođeni van, a potom ubijani, negdje oko pola noći, došao je jedan kapetan vojni policajac, Srbin, koji je rekao da se sprema jer da dolaze četnici spremni da ih sve pokolju. S tog mjesta su bili ponovno odveženi u vojarnu u Vukovar, gdje su bili maltretirani do oko 8 sati ujutro, pa su ih ponovno smjestili u autobus. Još u toj vojarni k njima je došao neki Vojin Mišić iz Negoslavaca koji je rekao da je četnik i da će ih četnici sve poklati, zapaliti, kastrirati, a pepeo im baciti u Dunav, da od Hrvata ništa ne ostane.

Autobusima su bili odveženi u Sremsku Mitrovicu, gdje je ostao 80 dana. Prilikom izlaska iz autobusa u Sremskoj Mitrovici, a i u tijeku boravka bili su maltretirani kako psihički, tako i fizički. Bili su tako tučeni da su mnogi padali u nesvjest. Kada bi netko pao u nesvjest, tako su ga žestoko tukli dok isti ne bi podlegao ozljedama.

U Sremskoj Mitrovici ispitivao ga je Goran Hadžić, a potom Boro Savić koji je bio predsjednik SDS za Vukovar.

Nakon 80 dana provedenih u logoru u Sremskoj Mitrovici bio je oslobođen, a čuo je da je to učinjeno zamjenom. Bio je prevežen u Bosanski Brod, a potom u Slavonski Brod i u Zagreb.

Na kraju dodaje da je na "Ovčari" sreo Boru Latinovića koji je bio vlasnik ugostiteljske radnje "Krajišnik" u Vukovaru, u ul. Sajmište, koji mu je prišao i pitao ga što tu radi, a potom mu rekao da se upravo vratio i da je ubio 100 ustaša.

Svj. Agan Subašić (1457-1458) tijekom istrage u svom iskazu naveo je kako je prije rata živio u Vukovaru sa suprugom i jednim djetetom, s tim da je bio u radnom odnosu u VUPIK-u Vukovar.

Prvi napadi na grad Vukovar od strane tzv. JNA i drugih paravojskih četničkih skupina bili su već u lipnju i srpnju 1991. godine, kada su i prve granate počele padati na grad, da bi sve intenzivnije to bilo tijekom kolovoza, a potom svakodnevno, u koje vrijeme je grad bombardiran i od strane zrakoplovstva tzv. JNA, s tim da su avioni dolazili iz smijera Srbije i u tom smijeru se i vraćali.

Od tih silnih svakodnevnih granatiranja i bombardiranja grada isti je u cjelosti uništen, poništen i zapaljen. U više navrata bombardiran je i sam Medicinski centar, a bombardirani su i kulturni i sakralni spomenici, obiteljske kuće, gospodarski i stambeni objekti. Osim toga, grad Vukovar je granatiran i od strane riječne flotile tzv. JNA s rijeke Dunav.

Ne zna koje su sve postrojbe tzv. JNA i paravojske četničke skupine granatirale grad Vukovar, niti pak zna neke oficire tzv. JNA, ali je negdje 19. studenoga 1991. godine dosta izdaleka vidio okr. majora Veselina Šljivančanina, majora tzv. JNA, koji se nalazio ispred Medicinskog centra.

Od navedenih granatiranja i bombardiranja grada Vukovara, poginuli su mnogi civili, žene, djeca i starci, te mnogi pripadnici Hrvatske vojske i branitelji grada Vukovara.

Osobno je bio pripadnik civilne zaštite i u Vukovaru je bio sve do 19. studenoga 1991. godine kada je sa svojom obitelji protjeran iz Vukovara i odveden u srpske logore, najprije u Stajićevo, a 28.12.1991. godine u Niš, da bi 26. siječnja 1992. godine bio razmijenjen u Bosanskom Šamcu.

U prijepodnevnim satima 19.11.1991. godine došao je u skladište "Veleprometa", gdje je došlo do razdvajanja žena i djece na jednu stranu, a pripadnici srpske nacionalnosti na drugu stranu, obzirom da oni nisu bili protjerivani i odvođeni u logore kao ni sve srpsko pučanstvo.

Kada je pao prvi mrak 19.11.1991. godine mnogi muškarci su izvedeni iz skladišta "Veleprometa" i za njih se ništa ne zna, pa su tako iz prostorije u kojoj se nalazio izvodili po 10-ak osoba, a potom bi se začuli rafali iz pješadijskog naoružanja. Nisu mogli ništa vidjeti obzirom da na tim prostorijama nema nikakvih otvora osim ulaznih vrata, a ista su izrađena od punog drveta.

Jedan dio te grupe u kojoj se nalazio izveden je, te su nakon toga ušli u autobus i odveženi u logor Stajićevo.

Ne može reći koliko je u tim kritičnim trenucima civila, branitelja grada Vukovara i nesrpskog življa ubijeno i nestalo, ali u svakom slučaju radi se o dosta velikom broju.

Kada je s obitelji došao do "Veleprometa", tu su se nalazili pripadnici tzv. JNA i paravojskih četničkih skupina koji su imali takva obilježja kao npr. "kokarde" na kapama, pa je tako prepoznao Mirka Čapala, bar tako su ga zvali, a on je inače iz Vukovara. Istog je vidio i ispred Medicinskog centra i oni su prepoznavali ljude koji su vukovarci, zatim su ih izdvajali, a nakon čega bi isti nestajali. Tako je bilo prisutno više Srba i paravojskih četničkih skupina koji su prepoznavali pučane grada Vukovara, a zatim ih odvodili u nepoznatom smijeru.

Nije mu znano koliko je civila poginulo tijekom rata, ali se radi o dosta velikom broju.

Dok se nalazio u logoru u Stajićevo, udarani su od tih čuvara koji su imali odore tzv. JNA i udarali su ih rukama, nogama i raznim drvenim predmetima, pa su tako od tih udaraca mnogi i preminuli u samom logoru. Ne zna te osobe koje su preminule po imenu i prezimenu, ali je osobno bio nazočan, kako ljude tuku do izdahnuća. U logor je dolazila čak i civilna "milicija" Srbije i mještani oko logora Stajićevo, srpski civili, koji su ih također udarali. Vukovarci srpske nacionalnosti koji su bili pripadnici paravojsnih četničkih skupina dolazili su također dok su se nalazili u logorima, pa su tako dolazili osobe po nadimku "Frižider", Mićo Katalina, zv. "Pahulj" i još neki drugi koje ne zna po imenu i prezimenu.

Tijekom istrage svj. Mile Balen (1393-1394) u svome iskazu naveo je kako je u Vukovaru živio sa suprugom i kćerkom, sve do 18. studenoga 1991. godine, kada je kao civil ušao u Medicinski centar Vukovar, da bi potom u poslijepodnevnim satima bio odveden u "Velepromet" u neke hangare, gdje je proveo noć između 18. i 19. studenoga odakle je prebačen u drugi hangar zv. "stolarija", gdje je bio sve do 21.11.1991. godine, kada je u večernjim satima skupa s 30 ljudi odveden u vukovarsku vojarnu. 22.11.1991. godine ujutro iz te vojarnje odveden je s mnogim drugima u logor u Sremsku Mitrovicu gdje se nalazio sve do 14. kolovoza 1992. godine kada je razmijenjen.

Od samih početaka rata u Republici Hrvatskoj i napada tzv. JNA i drugih paravojsnih četničkih formacija na grad Vukovar, bio je pripadnik civilne zaštite u dijelu grada zv. Olajnica.

Napad na grad Vukovar počeo je već u srpnju 1991. godine, a sredinom kolovoza iste godine intenzivnije i svakodnevno. Grad je napad sa svih strana od strane tzv. JNA i drugih paravojsnih četničkih formacija iz teškog oruđa i oružja, pa je tako na grad Vukovar dnevno padalo 4000-5000 raznih projektila, a osim toga grad je bombardiran i od strane zrakoplovstva tzv. JNA i od tih granatiranja i bombardiranja grad Vukovar je u cjelosti razrušen. Razrušene su obiteljske kuće, stambeni i gospodarski objekti, kulturni i sakralni spomenici, kao i sam medicinski centar koji je konstantno granatiran i bombardiran od strane zrakoplovstva tzv. JNA.

Ne može se točno izjasniti koliko je civila tijekom tih granatiranja i napada na Vukovar poginulo, ali u svakom slučaju radi se o velikom broju. Isto tako ne može se izjasniti koje su sve postrojbe tzv. JNA napadale grad Vukovar, ali je čuo da je u napadu sudjelovao cjelokupni Novosadski korpus i mnogi drugi korpusi iz Srbije.

Osim tih postrojbi tzv. JNA na grad Vukovar izvršen je napad i od strane paravojsnih četničkih formacija pod zapovjedništvom Vojislava Šešelja tzv. "Beli orlovi", te "Tigrovi" Željka Ražnjatovića-Arkana.

Ujutro, 18.11.1991. godine, u medicinski centar došlo je negdje 2000-3000 civila. Nalazili su se u prizemlju i na katu, a u podrumu i prizemlju nalazili su se teški ranjenici, dok su na katu bili lakši ranjenici.

Čuo je da je u bolnicu došao major Šljivančanin, ali ga nije vidio. Isti je vodio razgovore s doktoricom Bosanac odnosno dogovarali su evakuaciju u smislu da će svi napustiti grad Vukovar, no međutim, protjerani su i odveženi u srpske logore i to sve civilno pučanstvo grada Vukovara kao i branitelji Vukovara. Mnogi su ubijeni ili nestali tijekom noći

između 18. i 19., te između 19. i 20.11.1991. godine, ali o tom broju ne može govoriti, jer su ih stalno premještali iz jednog hangara u drugi, a povremeno su izvodili pojedine osobe - civile i nakon toga bi nestali. To bi radili obično tijekom noći, kada bi nepoznate osobe s maskama na glavi ulazile s baterijom u ruci u hangare i nakon toga odvodili pojedine osobe van koje bi nestale. Iz njegove grupe odvedeno je tako 4-5 ljudi koje ne zna po imenima, ali ih zna iz viđenja i zna da su bili građani grada Vukovara, a poslije nikada više te ljude nije vidio.

Naknadno je saznano da su kao civili prvi napustili medicinski centar i odvedeni u "Velepromet", gdje je prenoćio, a potom je s mnogim drugim odveden u tzv. "stolariju". Tu ih je bilo 50-ak. Tijekom noći u tzv. "stolariju" dolazili su pripadnici paravojnih četničkih formacija, maskirani, te su ih tukli, udarali, maltretirali, a nekolicina je izvedena i nestala.

Nije mu znano što se dogodilo s ranjenicima medicinskog centra u Vukovaru, jer su ostali u bolnici iza njih. Kada i u kojem trenutku su odvedeni i izvedeni iz bolnice nema neposrednih saznanja, osim što je čuo da su mnogi ti ranjenici odvedeni na Ovčaru i da su tamo strijeljani i to njih negdje oko 300.

Sve vrijeme dok se nalazio u logoru u Sremskoj Mitrovici tučen je od strane pripadnika paravojnih formacija i stražara koji su ih čuvali. Udarali su ga rukama, nogama, palicama i raznim predmetima. Od takvih udaraca i maltretiranja preminuo je jedan čovjek srednjih godina, ali mu ne zna ime i prezime, a bilo je to taj dan kada je došao u taj logor u Sremskoj Mitrovici.

Svjedoci: Mira Šarik (1255), Zlatko Dimić (1296), Stjepan Borić (1315-1316), Marija Bilobrk (1324-1325), Tomislav Jurčić (1326), Marija Čolak (1327), Marija Kovač (1328), Pero Marić (1329), Stjepan Molnar (1330-1331), Barbara Šrenk (1332-1333), Stjepan Vitovski (1334-1335), Vladimir Oblesčuk (1337-1338), Dragutin Kolak (1368), Mile Krizmanić (1371-1372), Marija Kolak (1373), Zvonko Valentin (1376), Tomislav Valentin (1377), Zlatko Selak (1391), Lucija Drenovski (1400), Srećko Bačun (1407-1408), Marija Černok (1409), Julijana Djitko (1410), Vladimir Djitko (1411), Gordan Gere (1412-1413), Marija Koch (1417-1418), Velimir Molnar (1423), Josip Mađarević (1430-1431), Saveta Maltašić (1432-1433), Nenad Kuljić (1436-1437), Biserka Novak (1438), Milena Raskudić (1453), Matej Šimunić (1463), Adorjan Toth (1465), Petar Ravlić (1473-1474), Mato Alagić (1481-1482), Tomislav Pandurović (1486-1487), Slavko Radojčić (1488-1489), Tomislav Raut (1490-1491), Željko Tomić (1494), Ilija Držaljević (1495-1496), Mara Vidoš-Tarle (1499-1500), Tihomir Nikolić (1515), Petar Rac (1516), Ana Horvatinec (1544-1546) i Mato Alilović (1805-1806) suglasno su tijekom istrage u svojim iskazima potvrdili navode optužnice, navevši pri tome kako su bili civili odnosno pripadnici civilne zaštite i kao takvi svo vrijeme napada na grad Vukovar i osvajanja istog od strane drugih paravojnih četničkih formacija bili u Vukovaru. Suglasno navode kako je grad Vukovar napadan i bombardiran sa svih njegovih strana, te iz zraka zrakoplovstvom tzv. JNA. Grad je napadan iz svog raspoloživog oružja i oruđa pri čemu je za vrijeme opsade isti u cjelosti gotovo razrušen i spaljen pri čemu nisu birani ciljevi. Pri bombardiranju uništeni su gotovo svi civilni i gospodarski objekti, kulturni i sakralni objekti i spomenici, te cjelokupna infrastruktura grada. Za vrijeme napada na grad Vukovar i nakon okupacije istog od strane tzv. JNA i drugih paravojnih četničkih formacija ubijeni su mnogi civili (žene, djeca i starci), pripadnici Zbora

narodne garde, Ministarstva unutarnjih poslova Republike Hrvatske, te ostali branitelji grada Vukovara, dok je preostali dio odvežen u logore u Republiku Srbiju gdje su mučeni i maltretirani, a mnogi su od tih maltretiranja i preminuli. Bombardiran je i sam Medicinski centar Vukovar koji je uredno bio označen oznakom Međunarodnog Crvenog križa, iz kojeg su nakon pada grada Vukovara odveženi i strijeljani ranjenici, pripadnici ZNG, MUP-a i drugi branitelji grada Vukovara na "Ovčari" - poljoprivrednoj ekonomiji pokraj Vukovara.

Rješenjem Regionalnog zavoda za zaštitu spomenika kulture u Osijeku broj UP-I°-03-182/2-89. BaM/OJ od 31.03.1989. godine (list 1066-1068) utvrđeno je da se urbanistička cjelina grada Vukovara, općina Vukovar koja obuhvaća slijedeću granicu: od Dunava prema istoku preko parcele objekta broj 82 u ul. I. L. Ribara do sredine ceste ide prema zapadu do kraja ulice I. L. Ribara, obuhvaća parcelu objekta br.42 u Gundulićevoj ulici, zatim savija prema istoku južnim rubovima parcele kuća ul. I. L. Ribara, presjeca Mirogojsku, M. Oreškovića, L. Ružičke, B. Kidriča ide sredinom ulice D. Plećaša do ul. D. Tucovića i sredinom ceste presjeca rijeku Vuku, južno prelazi cestu obuhvaćajući početak ulice I. G. Kovačića do broja 8, presjeca ulicu i ide južno sredinom ulice S. Supanca do broja 5 ul. V. Pelagića, zatim sredinom ulice do Zmaj Jovine zavija prema sjeveru do Andrićeve ulice prema istoku do ul. S. Radića. Od broja 20 ide prema istoku parcelama južno do Diluvijalne terase, presjeca Šenoinu i Aliagićevu ulicu savija prema sjeveroistoku sredinom ulice S. Radića, presjeca ul. JNA i prema sjeveru do rijeke Dunav gdje se zatvara krug povijesne jezgre Vukovara.

Navedeno područje definira spomeničku urbanu jezgru grada Vukovara koja ima svojstvo spomenika kulture, te se određuje upis spomenika urbane jezgre u Registar nepokretnih spomenika kulture Regionalnog zavoda za zaštitu spomenika kulture u Osijeku pod registarskim brojem 731.

Rješenjem Regionalnog zavoda za zaštitu spomenika kulture u Osijeku broj UP-I°-03-28711-1969. AZ/DM od 02.07.1969. godine (list 1069) utvrđuje se da Franjevačka crkva Sv. Filipa i Jakova sa samostanom, te Kapela Sv. Ivana Nepomuka sagrađeni na k.č. br. 1985 i 1986 te 1965 z.k. ul. 3041 vlasništvo RKT Župe u Vukovaru, imaju svojstvo spomenika kulture, te se određuje upis tih spomenika u Registar nepokretnih spomenika kulture Regionalnog zavoda za zaštitu spomenika kulture u Osijeku pod rednim brojem 106.

Pod ograničenja iz čl.8. Pravilnika o registraciji spomenika kulture dolazi i neposredna okolina tog spomenika kulture.

Rješenjem Regionalnog zavoda za zaštitu spomenika kulture u Osijeku od 09.12.1974. godine (list 1070-1071) utvrđuje se da jednokatna kuća Zbirke Bauer i Galerije umjetnina, ul. M. Tita br.19 u Vukovaru sagrađene na k.č. br.1931, z.k. ul. br.3 k.o. Vukovar, vlasništvo društveno, ima svojstvo spomenika kulture, te se određuje upis tog spomenika u Registar nepokretnih spomenika kulture Regionalnog zavoda za zaštitu spomenika kulture u Osijeku pod rednim brojem 463, i na isti se primjenjuju sve odredbe Zakona o zaštiti spomenika kulture.

Granica područja zaštićenog objekta obuhvaća gore navedenu katastarsku česticu.

Rješenjem Regionalnog zavoda za zaštitu spomenika kulture u Osijeku broj UP-I^o-03-165/3-75. NeJ/NM od 23.12.1975. godine (list 1072-1073) utvrđuje se da Kapela sa kriptom porodice Paunović u Vukovaru, sagrađena na k.č. br. 2066, z.k. ul. br.2515, k.o. Vukovar vlasništvo na nekretninama uknjiženim u A I - društveno, a na nekretninama uknjiženim u A II suvlasništvo: Paunović (Radivojinog) Boška u 1/3, Paunović (Radivojinog) Vladimira u 1/3 i Paunović (Radivojinog) Dušana u 1/3 dijela, svi iz Vukovara, ima svojstvo spomenika kulture, te se određuje upis tog spomenika u Registar nepokretnih spomenika kulture Regionalnog zavoda za zaštitu spomenika kulture u Osijeku pod reg. br. 512, i na isti se primjenjuju sve odredbe Zakona o zaštiti spomenika kulture.

Granice područja zaštićenog objekta obuhvaća gore navedenu katastarsku česticu.

Rješenjem Regionalnog zavoda za zaštitu spomenika kulture u Osijeku broj UP-I^o-03-423/2-7. BaM/OJ od 27.12.1979. godine (list 1074-1075) utvrđuje se da Parohijska crkva Sv. Nikole u Vukovaru u ul. Z. Jove Jovanovića sagrađena na k.č. br. 2095 z.k. ul. br. 3042, k.o. Vukovar, vlasništvo Srpsko-pravoslavne crkvene opštine Vukovar, ima svojstvo spomenika kulture, te se određuje upis tog spomenika u Registar nepokretnih spomenika kulture Regionalnog zavoda za zaštitu spomenika kulture u Osijeku pod reg. br. 584 i na isti se primjenjuju sve odredbe Zakona o zaštiti spomenika kulture.

Granica područja zaštićenog objekta obuhvaća gore navedenu katastarsku česticu.

Rješenjem Regionalnog zavoda za zaštitu spomenika kulture u Osijeku broj UP-I^o-03-86/2-79. BaM/RJ od 15.03.1979. godine (list 1076-1077) utvrđuje se da Zgrada stare općine u Vukovaru, ul. M. Tita br.13 sagrađena na k.č. br.1846, z.k. ul. br. 3172 k.o. Vukovar, društveno vlasništvo, ima svojstvo spomenika kulture, te se određuje upis tog spomenika u Registar nepokretnih spomenika kulture Regionalnog zavoda za zaštitu spomenika kulture u Osijeku pod reg. br. 508 i na isti se primjenjuju sve odredbe Zakona o zaštiti spomenika kulture.

Granica područja zaštićenog objekta obuhvaća gore navedenu katastarsku česticu.

Rješenjem Regionalnog zavoda za zaštitu spomenika kulture u Osijeku broj UP-I^o-03-85/2-1979.g. BaM/RJ od 15.03.1979. godine (list 1078-1079) utvrđuje se da bivši "Mali dvor", sada zgrada bolnice na uglu ul. I. L. Ribara i Mirogojske, sagrađena na k.č. br.1187 z.k. ul. broj 3044 društveno vlasništvo, ima svojstvo spomenika kulture, te se određuje upis tog spomenika u Registar nepokretnih spomenika kulture Regionalnog zavoda za zaštitu spomenika kulture u Osijeku pod reg. br.579 i na isti se primjenjuju sve odredbe Zakona o zaštiti spomenika kulture.

Granice područja zaštićenog objekta obuhvaća gore navedenu katastarsku česticu.

Rješenjem Regionalnog zavoda za zaštitu spomenika kulture u Osijeku broj UP-I°-03-424/2-79. BaM/OJ od 27.12.1979. godine (list 1080-1081) utvrđuje se da je Rodna kuća nobelovca dr. prof. ing. Lavoslava Ružičke u Vukovaru, ul. M. Pijade br.35 sagrađena na k.č. br.1745 z.k. ul. br.7181 k.o. Vukovar društveno vlasništvo, ima svojstvo spomenika kulture, te se određuje upis tog spomenika u Registar nepokretnih spomenika kulture Regionalnog zavoda za zaštitu spomenika kulture u Osijeku pod reg. br. 585 i na isti se primjenjuju sve odredbe Zakona o zaštiti spomenika kulture.

Granica područja zaštićenog objekta obuhvaća gore navedenu katastarsku česticu.

Rješenjem Regionalnog zavoda za zaštitu spomenika kulture u Osijeku broj UP-I°-03-33/2-1981. BM/RM od 23.09.1982. godine (list 1082) utvrđuje se da kapela Eltz na Novovukovarskom groblju, u Vukovaru, sagrađena na k.č. br. 1574 z.k. ul. br.3. k.o. Vukovar, društveno vlasništvo s pravom korištenja općine Vukovar, ima svojstvo spomenika kulture, te se određuje upis tog spomenika u Registar nepokretnih spomenika kulture Regionalnog zavoda za zaštitu spomenika kulture u Osijeku , pod reg. brojem 618 i na ovaj spomenik se primjenjuju sve odredbe Zakona o zaštiti spomenika kulture.

Granica područja zaštićenog spomenika kulture obuhvaća i k.č. br.1573/1 z.k. ul. br.3051.

Rješenjem Regionalnog zavoda za zaštitu spomenika kulture u Osijeku broj UP-I°-03-93/2-88. BaM/OJ od 19.10.1988. godine (list 1083-1084) utvrđuje se da Kapela Sv. Petke (Paraskeve) - Dobra voda kod Vukovara, općina Vukovar, izgrađena na k.č. br.3073 z.k. ul. br.4261 k.o. Vukovar vlasništvo Srpsko-pravoslavne crkvene opštine Vukovar, ima svojstvo spomenika kulture, te se određuje upis tog spomenika u Registar nepokretnih spomenika kulture Regionalnog zavoda za zaštitu spomenika kulture u Osijeku, pod reg. brojem 708, i na ovaj spomenik primjenjuju se sve odredbe Zakona o zaštiti spomenika kulture.

Granica područja zaštićenog objekta obuhvaća i k.č. br. 3071 i 3072.

Rješenjem Regionalnog zavoda za zaštitu spomenika kulture u Osijeku broj UP-I°-03-298/2-72. BaM/MŠ od 27.11.1972. godine (list 1085-1086) utvrđuje se da palača Srijemske županije (sada zgrada Skupštine Općine Vukovar) u Vukovaru, općina Vukovar, I. L. Ribara br.11., sagrađena na k.č. br. 1130, z.k. ul. br. 3 k.o. Vukovar, društveno vlasništvo, ima svojstvo spomenika kulture, te se određuje upis tog spomenika kulture u Registar nepokretnih spomenika kulture Regionalnog zavoda za zaštitu spomenika kulture u Osijeku, pod reg. brojem 292, i na isti se primjenjuju sve odredbe Zakona o zaštiti spomenika kulture.

Granice područja zaštićenog spomenika kulture obuhvaća gore navedenu katastarsku česticu.

Rješenjem Regionalnog zavoda za zaštitu spomenika kulture u Osijeku broj UP-I°-03-92/2-1969. MD/MM od 10.06.1969. godine (list 1087), spomenik kulture dvor u

Vukovaru upisuje se u Registar nepokretnih spomenika kulture Regionalnog zavoda za zaštitu spomenika kulture u Osijeku.

Rješenjem Regionalnog zavoda za zaštitu spomenika kulture u Osijeku (list 1088-1089) utvrđuje se da muzejski predmeti Zbirke radničkog pokreta i NOB-e Gradskog muzeja Vukovar koja ima ukupno 4053 predmeta od kojih je 4053 inventirano u knjizi inventara, imaju svojstvo spomenika kulture, te se određuje upis zbirke u Registar pokretnih spomenika kulture Regionalnog zavoda za zaštitu spomenika kulture pod reg. br. 51.

Rješenjem Regionalnog zavoda za zaštitu spomenika kulture u Osijeku (list 1090-1091) utvrđuje se da umjetnički predmeti Zbirke Bauer i Galerije umjetnina Gradskog muzeja Vukovar, koja ima ukupno 697 predmeta od čega 528 inventiranih u knjizi inventara, imaju svojstvo spomenika kulture, te se određuje upis te zbirke u Registar pokretnih spomenika kulture Regionalnog zavoda za zaštitu spomenika kulture pod reg. br.52.

Rješenjem Regionalnog zavoda za zaštitu spomenika kulture u Osijeku (list 1092-1093) utvrđuje se da muzejski predmeti Numizmatičke zbirke Gradskog muzeja Vukovar, ima svojstvo spomenika kulture, te se određuje upis te zbirke u Registar pokretnih spomenika kulture Regionalnog zavoda za zaštitu spomenika kulture pod reg. br.53.

Rješenjem Regionalnog zavoda za zaštitu spomenika kulture u Osijeku (list 1094-1095) utvrđuje se da umjetnički predmeti Etnografske zbirke Gradskog muzeja Vukovar, koja ima ukupno 1417 predmeta, od toga 305 inventiranih u knjizi inventara, imaju svojstvo spomenika kulture, te se određuje upis te zbirke u Registar pokretnih spomenika kulture Regionalnog zavoda za zaštitu spomenika kulture pod reg. br. 56.

Rješenjem Regionalnog zavoda za zaštitu spomenika kulture u Osijeku (list 1096-1097) utvrđuje se da muzejski predmeti arheološke zbirke Gradskog muzeja Vukovar, koja ima ukupno 3617 predmeta, od toga 2117 inventiranih u knjizi inventara, u 1360 inventarskih brojeva imaju svojstvo spomenika kulture, te se određuje upis te zbirke u Registar pokretnih spomenika kulture Regionalnog zavoda za zaštitu spomenika kulture pod reg. br.54.

Rješenjem Regionalnog zavoda za zaštitu spomenika kulture u Osijeku (list 1098-1099) utvrđuje se da umjetnički predmeti Kulturno historijske zbirke Gradskog muzeja Vukovar, koja ima ukupno 3220 predmeta, od toga 3175 inventiranih u knjizi inventara, imaju svojstvo spomenika kulture, te se određuje upis te zbirke u Registar pokretnih spomenika kulture Regionalnog zavoda za zaštitu spomenika kulture pod reg. br. 55.

Rješenjem Regionalnog zavoda za zaštitu spomenika kulture u Osijeku broj UP-I^o-03-319/2-73. BaM/RJ od 27.12.1973. (list 1100-1101) utvrđuje se da jednokatnica Pojić (Ćirić), ul. Maršala Tita br.44, sagrađena na k.č. br.2026, z.k. ul. br.1372, k.o. Vukovar, parcela društveno vlasništvo, a kuća vlasništvo Krašić (Franjinog) Petra 1/4 dijela, Krašić (Blaževog) Franje 1/4, Krašić Ane, r. Dević 1/4, Perković Marije, r. Krašić 1/4 dijela, iz

Vukovara, M. Tita br.44, ima svojstvo spomenika kulture, te se određuje upis tog spomenika u Registar nepokretnih spomenika kulture Regionalnog zavoda za zaštitu spomenika kulture u Osijeku pod reg. brojem 442, i na isti se primjenjuju sve odredbe Zakona o zaštiti spomenika kulture.

Granica područja zaštićenog objekta obuhvaća gore navedenu katastarsku česticu.

Rješenjem Regionalnog zavoda za zaštitu spomenika kulture u Osijeku broj UP-I°-01-177/3-75. od 27.10.1975. (list 1102-1104) utvrđuje se da niže navedeni pokretni predmeti u Pravoslavnoj crkvi Sv. Nikolaja u Vukovaru, općina Vukovar, imaju svojstvo spomenika kulture: ikonostas, pevnice (2 komada), Vladičin presto, Bogorodičin presto, Crkvene knjige (23 komada), cjelivajuće ikone (17 komada), kandilo (6 komada), čirak, stol za pričest žita, putir, križ (2 komada), klupe za vjernike, darohranilica, te se određuje upis tih spomenika (ukupno 58) u Registar pokretnih spomenika kulture Regionalnog zavoda za zaštitu spomenika kulture u Osijeku pod reg. br. 66.

Rješenjem Regionalnog zavoda za zaštitu spomenika kulture u Osijeku (list 1105-1106) utvrđuje se da knjižni fond knjiga Gradskog muzeja u Vukovaru - biblioteka rariteta od 515 bibliotečnih jedinica, ima svojstvo spomenika kulture, te se određuje upis navedenog fonda u Registar pokretnih spomenika kulture pod reg. brojem 146.

Iz popisa osoba ranjenih u Vukovaru tijekom agresije na grad, Ministarstva zdravstva, Odjela za informiranje i istraživanje od 06. kolovoza 1996. (list 1552) godine vidljivo je da je ukupno ranjeno 2453 osobe, od kojeg broja je 1026 civila (muškaraca 672, žena 285 i djece 69), pripadnika Ministarstva unutarnjih poslova Republike Hrvatske 238, te pripadnika Zbora narodne garde 1189.

Iz popisa osoba poginulih u Vukovaru tijekom agresije na grad, Ministarstva zdravstva, Odjela za informiranje i istraživanje od 06. kolovoza 1996. (list 1553) vidljivo je da je poginulo ukupno 1007 osoba, od kojeg broja je 473 civila (muškaraca 324, žena 136 i djece 13), pripadnika Ministarstva unutarnjih poslova Republike Hrvatske 57, te pripadnika Zbora narodne garde 477.

Prema Popisu osoba prisilno odvedenih iz vukovarske bolnice, Vlade Republike Hrvatske, Komisije za zatočene i nestale Ur. broj: 50412-95-3062-01. od 01. kolovoza 1996. godine (list 1581-1588), koje su odvedene iz vukovarske bolnice (gdje su zadnji put viđene žive) na "Ovčaru" i tamo ubijene, vidljivo je da su to slijedeće osobe: Josip Adžaga, Vinko Andrijanić, Jadranko Anić-Antić, Krešimir Arnold, Ilija Asađanin, Dražen Babić, Ivan Bainrauch, Tomislav Bainrauch, Goran Baketa, Stjepan Balaž, Vesna Balaž, Dragutin Balog, Josip Balog, Zvonimir Balog, Djuro Balvanac, Boris Banožić, Paro Baranjaj, Branko Barbarić, Lovro Barbir, Željko Baričević, Franjo Barišić, Anđelko Barta, Željko Batarelo, Josip Batarelo, Tomislav Baumgertner, Marko Begčević, Željko Begov, Harlan von Besingen, Stjepan Bingula, Ringo Bjelanović, Miroslav Blašković, Zlatko Blažević, Ante Bodrožić, Marko Bosak, Dragutin Bosanac, Tomislav Bosanac, Ivan Božak, Zvonko Bračić,

Josip Bradarić, Josip Brajdić, Ivan Buovac, Zvonko Božić, Karlo Crk, Ivan Crnjac, Zvonko Čaleta, Ivica Čolak, Mladen Čupić, Tihomir Dalić, Ivica Dolišni, Ivan Došen, Martin Došen, Tadija Došen, Josip Dragun, Stanko Duvnjak, Saša Djuda, Vladimir Djukić, Vinko Djuka Ebner, Ivan Firi, Karlo Fituš, Dragutin Friščić, Petar Furundžija, Robert Gajda, Milenko Galić, Vedran Galić, Borislav Garvanović, Zoran Gašpar, Dragan Galić, Siniša Glavašević, Jozo Gojani, Krunoslav Golac, Branislav Graf, Dragan Granić, Milan Grejza, Zoran Gruber, Drago Gudelj, Tomislav Hegeduš, Mario Hegedušić, Željko Herceg, Ivo Herman, Stjepan Herman, Nedjeljko Hlevnjak, Nikica Holjevac, Ivica Horvat, Viktor Horvat, Nedjeljko Husnjak, Zvonko Ileš, Ivica Imbrišić, Zlatko Ivan, Aleksandar Ivezić, Marko Jajalo, Martin Jakubovski, Ljubomir Jalšovec, Tomo Jambor, Mihajlo Janić, Borislav Janjić, Boris Jantol, Zlatko Jarabek, Ivica Jezidžić, Zvonimir Jovan, Branko Jovanović, Oliver Jovanović, Goran Jularić, Damir Jurela, Željko Jurela, Drago Jurendić, Marko Jurišić, Pavo Jurišić, Željko Jurišić, Josip Kapustić, Igor Kalčić, Krešimir Kelava, Damir Kiralj, Djuro Knežić, Tomislav Kolak, Vladimir Kolak, Duško Kalogranić, Ivan Komorski, Bono Kostenac, Borislav Kostović, Ivan Kovač, Mladen Kovač, Damir Kovačić, Božidar Košir, Josip Kožul, Ivan Krajninić, Zlatko Krajninić, Ivan Krasić, Ivica Krezo, Kazimir Krstičević, Drago Križan, Branimir Kruneš, Tomislav Lendel, Zlatko Lendel, Tomislav Lesić, Mihajlo Let, Dragutin Lili, Hrvoje Ljubas, Tihomir Lončar, Joko Lovrić, Jozo Lovrić, Marko Lucić, Branko Lukenda, Mato Lukić, Mile Magdić, Predrag Magoč, Robert Majić, Željko Major, Marko Mandić, Zdenko Maričić, Martin Marijanović, Ivan Mažar, Ohran Merić, Andrija Međeši, Zoran Međeši, Tomislav Mihović, Josip Mikletić, Zdravko Mikulić, Zvonko Mikulić, Slavko Milić, Zvonimir Miljak, Ivan Mišić, Mile Mlinarić, Aleksandar Molnar, Andrija Mokoš, Antun Mutvar, Darko Nađ, Franjo Nađ, Ivan Nejašmić, Ivan Oreški, Željko Patarić, Slobodan Pavlović, Mato Perak, Aleksandar Perko, Damir Perković, Josip Perković, Tihomir Perković, Stjepan Petrović, Nikola Pinter, Ivan Plavšić, Damir Polhert, Branimir Polovina, Stanko Posavec, Janja Pothorski, Tomo Pravdić, Tomislav Prpić, Ivica Raguž, Milan Rašić, Krešimir Ratković, Marko Ribičić, Salvador Rimac, Karlo Rohaček, Željko Rohaček, Čeman Saiti, Damjan Samardžić, Tihomir Savanović, Ivan Senčić, Stjepan Sotinac, Pavao Spudić, Marko Stanić, Željko Stanić, Ivan Stojanović, Ljubomir Stubičar, Davor Šajtović, Martin Šajtović, Stjepan Šarik, Sead Šaškin, Vjekoslav Šindilj, Djuro Šrenk, Petar Štefanko, Dražen Štefulj, Antun Tabaček, Tadija Tadić, Dujo Tarle, Antun Terek, Ivica Tivanovac, Darko Tišljarić, Tihomir Tomašić, Željko Tordinac, Tomislav Tot, Tihomir Traljić, Miroslav Turk, Petar Turk, Dane Tustonjić, Dražen Tuškan, Branko Ušak, Mirko Vagenhofer, Zvonko Varenica, Siniša Veber, Goran Vidoš, Žarko Vilenica, Antun Virges, Mate Vlaho, Miroslav Vlaho, Zlatan Voloder, Zlatko Vujević, Slaven Vukojević, Rudolf Vuković, Vladimir Vuković, Ivan Vulić, Vid Vulić, Zvonko Vulić, Josip Zeljko, Mihajlo Zera, Dominik Žeravica, Damir Živković, Goran Živković, Borislav Žugec, Josip Bošnjakov, Perica Djukić, Zdravko Gudelj, Zvonimir Hincak, Damir Kiralj, Goran Kitić, Zoran Kovačević, Zvonimir Lerotić, Jean-Michael Nicollier, Mersad Omerović, Tomislav Papp, Josip Ražić i Zdravko Vuković.

Iz Zapisnika ekshumacija odnosno protokola proistječe da su pronađene, ekshumirane i identificirane slijedeće osobe: Pero Adamović, Emil Aleksander, Vlasta Aleksander, Vlatko Andabak, Ivica Antolović, Ivo Antunović, Ekrem Arnautović, Ljubica Arsenić, Zlata Asanović, Tomislav Babel, Antun Babić, Antun Babijaš, Rihard Bajer, Josip

Bajić, Franjo Balaž, Vlatko Balog, Marko Brač, Ruža Barišić, Ljubica Belin, Vera Bilušković, Katica Biljen, Marijan Bodrožić, Mihajlo Bodža, Branko Bošnjaković, Evica Brnčić, Eugen Bučko, Aleksandar Bungin, Vesna Burek, Ratomir Cirba, Ratko Čagljević, Josip Čepurin, Dalibor Černok, Josip Čolak-Barić, Edviga Degić, Borislav Dorohazi, Luka Došen, Mirjana Došen, Vlado Dolišni, Zlatko Djapić, Zvonko Ećimović, Leona Edelinski, Petar Edelinski, Eugen Fabac, Katarina Feldencher, Marija Felder, Nikola Filipović, Zlatko Gakić, Jordan Gligorijević, Božo Grbac, Josip Grbić, Sambuhid Gršić, Franjo Handža, Ruža Handža, Mile Hećimović, Antun Hernaut, Alfred Hill, Veselinka Ivanić, Gracuela Jelić, Ivan Jelić, Stojan Jokić, Mihajlo Joković, Alojz Jovnović, Milan Jukić, Damir Jung, Katarina Jung, Miljenko Jurić, Petar Jurić, Ljubica Jurišić, Nikola Katić, Mirko Kelava, Ingrid Kett, Jelka Kiš, Milica Kiti, Ivan Koh, Janja Koh, Stjepan Koh, Ivan Kojić, Branko Kolarić, Stanko Končar, Ana Konstantinović, Stjepan Kovač-Koloman, Ivica Kraljević, Štefan Krnač, Marko Kukuljica, Stanislav Kuzmić, Djuro Lacković, Ivica Lada, Josip Ledenko, Dragutin Lehkec, Zdravko Leko, Darko Levanić, Marko Lisičar, Ivan Lozančić, Milan Lukinić, Josip Mažar, Vlado Mihaljević, Marica Mikloš, Tomislav Mikloš, Gordana Miličević, Dobrislav Moskaj, Boris Mraović, Matija Mučalov, Julka Mudri, Ivan Nakić, Ljubica Nakić, Mitar Oros, Jelica Padežanin, Ana Paitz, Vlatko Papac, Josip Pardon, Anđelka Pejić, Ljudevit Pelikan, Divna Petrović, Janja Pothorski, Danilo Popadić, Mijo Radošević, Ivan Raguž, Djuro Ramač, Ivan Ravlić, Danica Ređić, Ana Rončević, Ivan Rušak, Zlatko Slijepčević, Borislav Stefanović, Slavka Sučić, Jelena Šarić, Antun Šegavac, Stjepan Šimunić, Antun Šimunović, Bojana Škrget, Marija Šoš, Martina Štefančić, Tomislav Šulentić, Ivo Tabaček, Anka Tadić, Josip Tadić, Mato Terek, Darko Turkalj, Marko Validžić, Slavko Vaselek, Marija Vogrin, Pavao Vrančić, Milka Vranešić, Rozalija Zalubil, Danko Zeljko, Gordana Živković, Jela Živković, Ivan Adamović, Tanja Adžić, Vinko Ajhler, Josip Ajnviler, Franjo Alandžak, Mladen Armstrong, Mirjana Antić, Delfa Antolović, Ilija Antolović, Jozo Antolović, Željko Augustinović, Ante Babijaš, Zoran Bajan, Evica Baković, Mato Baković, Franjo Balaž, Ivan Balaži, Vlatko Balog, Franjo Bandić, Josip Bandić, Stjepan Banković, Josip Baranjek, Krunoslav Barišić, Marijan Barišić, Stipica Barišić, Božo Barković, Ivan Barta, Josip Bartolović, Marija Bartolović, Sofija Bartolović, Božo Bazina, Milorad Beg, Ivica Bekavac, Slavko Belavić, Vinko Berendi, Stjepan Bergman, Mato Berišić, Mile Beronja, Zdravko Bezuk, Filip Bijelić, Marko Bilić, Stjepan Blazinić, Marko Blažević, Roman Blotnej, Josip Bogнар, Djuro Bogojević, Marija Boroš, Zoran Bošković, Ivica Božić, Ivan Božić, Marija Bradić, Ivan Brdar, Bruno Brešić, Franka Brešić, Milka Budimčević, Josip Budimir, Željko Budimir, Zora Buković, Ilinka Bulajić, Milosav Bulajić, Tomislav Buljan, Ivanka Cvrtilo, Mato Cvitković, Veselko Crnjac, Vjekoslav Cerovečki, Helena Cerančević, Karlo Burger, Žarko Čagljević, Želimir Čakan, Katarina Čančar, Stjepan Čičak, Zoran Čikotić, Mijo Čegrlj, Josip Černok, Marija Černok, Tuna Čibarić, Ljerka Čolak, Zvonko Čondić, Dragan Čorić, Zvonko Čutura, Ivan Čuljak, Franjo Čertan, Ljubica Delić, Željko Delić, Anica Diberto, Dragutin Dikan, Štefan Dolišni, Josip Dragosavac, Ante Dreić, Petar Dreić, Branko Drinovac, Anka Dugan, Stjepan Dugan, Goran Duraj, Goran Džanko, Vojislav Djekić, Marija Djoja, Josip Djuzel, Aleksandar Edel, Zvonko Edelinški, Milka Egić, Josip Erdeg, Ivan Farkaš, Stjepan Ferinac, Helena Filipović, Ištvan Fituš, Dragutin Fočić, Milko Foro, Petar Foro, Mijo Franjić, Stjepan Friščić, Vladimir Galić, Eduard Gavran, Stevo Gegić, Josip Gelo, Emil Glavaš, Jordan Gligorijević, Dragutin Godinić, Milan Gojak, Djuro Gojković, Nada

Gombović, Sanko Govda, Mirko Grabušić, Stjepan Gradečak, Zvonko Grafina, Tihomir Gredelj, Veselko Grizelj, Manuel Grgurić, Barbara Gršić, Marija Gršić, Augustin Grubešić, Ljubo Grubišić, Karlo Heđi, Sekula Heđi, Goran Heimbürger, Anka Herbut, Vladimir Hincak, Ivan Hižman, Mirko Hlebec, Ivan Hluško, Antun Horvat, Zlatko Horvat, Zvonko Horvatić, Franjo Hrvojević, Jelena Hrvojević, Eugen Ivan, Irinej Ivan, Leona Ivan, Zvonko Ivan, Zdravko Ivanović, Ivan Ivišić, Ivica Jakovljević, Angela Jakumetović, Rašid Jakupović, Marijan Josić, Mato Josić, Stipan Jožičić, Vjekoslav Jugec, Tadija Jukić, Mijo Jurčić, Zoran Jurčević, Darko Jurela, Ivan Jurić, Ranka Jurišić, Ivica Jurkić, Tomo Jurković, Petar Kačić, Andrija Kamerla, Josip Kanižaj, Joakim Kanjuh, Kaja Karačić, Josip Kasalo, Vjekoslav Katić, Zlatko Kel, Mato Kelić, Smilja Kereši, r. Tomić, Zvonimir Keteleš, Tomislav Kežić, Vladimir Kiralj, Djuro Kiš, Dražen Klarić, Dalibor Kobe, Siniša Koch, Damir Koh, Elza Jazić Koh, Zlatko Kohanjski, Nikola Kolar, Febronije Kovač, Ivan Konjević, Dragan Konstantinović, Nikola Konstantinović, Zlatko Kopic, Darko Kordić, Slavko Kordić, Mato Kostenac, Franjo Kovačević, Marko Kovačević, Tomo Kraljević, Franjo Krasić, Djuro Krbavac, Marica Krcatović, Marija Kreko, Marko Krizmanić, Mara Križan, Stipo Krnjac, Damir Krsnik, Vladimir Kršić, Goran Krznarić, Anđelko Kuća, Ivan Kuprešak, Pavao Kušić, Nada Kušnjer, Ana Lampert, Pavao Lampert, Joso Lapić, Vladimir Lehrmajer, Tomislav Lenđel, Zlatko Lenđel, Filip Lerotić, Željko Lijović, Milan Linić, Bekim Lojdl, Željko Lončarić, Leopold Lorenc, Petar Lorenc, Ivan Lovaković, Mladen Lovreković, Ivan Lovrić, Marko Lučić, Matija Lučić, Josip Luketić, Josip Luketić, Štefica Lukšić, Josip Ivan Mačević, Antonija Madunić, Jozo Madžar, Tvrtko Majić, Mato Malčić, Margita Malčić, Stjepan Malecki, Gosto Malinović, Božo Mandarić, Ante Marendić, Antun Marenković, Ivan Maretić, Željko Marić, Zvonko Marijanović, Marijan Marinović, Zlatko Marjančić, Ante Markanović, Jovan Markov, Antun Markuš, Nevenka Markuš, Ivan Mašić, Davor Mataruga, Mijo Matić, Nevenka Matić, Josip Mažar, Dimitrije Menjuk, Želimir Merc, Angelina Mijatović, Željko Mijatović, Jakim Mikloš, Elizabeta Mikulesko, Stjepan Milić, Marinko Miličević, Šimun Miličević, Antun Milorad, Ivan Milošević, Mladen Mirosavljević, Jelena Mišir, Matej Mišir, Božo Mlinarić, Zvonko Mlinarić, Grujo Moconja, Mirjana Moconja, Dobrislav Moskaj, Antun Mravunac, Matija Mučalov, Stjepan Mudrovčić, Tomo Mudrovčić, Josip Nagy, Uroš Nedučić, Alojz Nikodem, Ante Nikolić, Josip Nikolić, Karlo Nikolić, Djuro Novak, Jelka Novak, Marinko Okun, Petar Opravić, Mirko Oreščanin, Mladen Pajić, Anđelko Palac, Ivan Palijan, Ivica Pančić, Stevan Parčetić, Stjepan Paulić, Josip Paun, Dragan Pažin, Vlajko Petković, Djura Petričević, Mario Petričević, Nikola Petroczy, Marica Petrović, Marijan Petrović, Željko Petrović, Adolf Pilauer, Ferdinand Pinter, Robert Pinjuh, Tomislav Pištelek, Manda Plazibat, Ivica Pobran, Dragutin Pokupić, Ivan Poljak, Pavo Poljuha, Danilo Popadić, Damir Posanović, Slavko Posenjak, Katica Potočić, Dubravko Pranjić, Mandica Predić, Vasilj Prokop, Željko Pršlja, Zdenko Purda, Zdenko Purgar, Ivan Račimorski, Stjepan Radić, Goran Radivojević, Milan Radivojević, Djuro Ragač, Stjepan Rajković, Zlatko Ravlić, Tomo Rebekić, Dragan Repček, Marija Romoda, Marko Rubčić, Dubravko Rusek, Martin Ružman, Drago Sabo, Mijo Samardžija, Viktor Schwartz, Ivica Sekić, Drago Semberac, Janja Senaši, Josip Senaši, Ivan Sever, Zvonimir Simić, Simo Sireta, Radmila Skiba, Ivan Skoko, Hasan Slamnjaković, Juro Sluganović, Damir Smek, Branko Soldo, Ivanka Soldo, Zvonko Sorić, Željko Srebrović, Josip Stipić, Tomislav Stipić, Željko Stojanović, Zvonimir Stsrnad, Darko Sučević, Nikola Sučić, Josip Suljada, Ljubica Suljada, Stjepan Szathari, Ivka Šafarik, Sead Šaškin, Damir Šatorović,

Dragutin Šavorić, Branko Šego, Ivica Šego, Milan Ševerdija, Robert Šilić, Damir Šindilj, Petar Šinković, Željko Škondro, Vladimir Šmorhaj, Miroslav Špehar, Damir Šper, Kata Štaba, Ivica Štalmajer, Bernardica Štefančić, Martina Štefančić, Kata Šterc, Bežika Tadić, Smiljan Tadić, Zorka Tadić, Antonija Tadijanović, Stjepan Takač, Antun Tandarić, Leomir Teodorović, Marija Teodorović, Tomislav Teodorović, Stjepan Terzić, Branko Tivanovac, Danijel Tošić, Djorđe Tošić, Matej Tot, Zdenko Tot, Velimir Trajković, Ljuba Travaš, Milan Travaš, Stevo Tribuljak, Stjepan Turkalj, Julka Vago, Zdenko Valečić, Adam Valentić, Ivan Varenica, Ivica Vasiljević, Željko Velagić, Damir Verčević, Antonio Vidaković, Jula Vidaković, Karla Vidaković, Petar Vidaković, Marija Vidić, Zvonimir Vilner, Mladen Vinko, Dragan Vinković, Zdravko Vladislavljević, Branislav Voloder, Krunoslav Vrančić, Ivica Vučić, Marko Vučković, Jelka Vuić, Tomislav Vukas, Andrija Vukov, Mladen Vuković, Zdravko Vuković, Matija Vukušić, Mato Vukušić, Antun Žanić, Kata Živković, Zoran Žuljević, Nedeljko Žunić, Županović, Jerko Županović, Tomislav Županović, Mate Žurić, Janja Vuletić, Stjepan Vusić, Blago Zadro, Mirjana Zajačko, Ivica Zrnić, Ivka Žagar, Genjo Žak, Ana Aleksander, Danica Andrić, Mladen Andrić, Andrija Balaš, Josip Baran, Nikola Barković, Katarina Bartol, Ruža Bušić, Miroslav Čečavac, Marko Čuljak, Rade Dokmanović, Svetislav Dokmanović, Luka Došen, Dragoljub Drobac, Savo Ernjaković, Jozija Ferinac, Anto Gašić, Jozo Gelo, Anica Geušić, Marica Hodak, Mira Hodak, Mirko Indić, Miroslava Jakovljević, Petar Jurić, Stana Jurić, Franjo Kaloci, Ivan Kereši, Tomislav Kisak, Ivan Kolar, Mate Kostelac, Luca Krajnović, Štefan Krmač, Vlatko Lončarić, Marija Ljubišić, Ružica Malla, Nikola Martić, Davor Matasović, Mara Miličević, Zdenka Miličević, Božo Musa, Stjepan Nujić, Adela Panza, Djuro Pardon, Anđelka Peić, Jelena Pereterski, Josip Petrović, Luka Plečković, Krunoslav Pleša, Anđa Pondeljak, Zlatko Radić, Stana Radošinović, Djuro Ramač, Janika Roman, Danilo Sivić, Marija Štefančić, Tomislav Šulentić, Ljerka Švarc, Zoran Tadić, Ana Težak, Josip Trik, Branko Vejić, Janja Vuletić, Vojin Zundanović, Ivan Žebeni, Mato Babić, Marija Bandov, Marija Bekavac, Zoran Biško, Marijan Bodrožić, Mihovil Boroš, Marko Brač, Ana Brkić, Kata Buvarović, Eugen Čakan, Ika Čorak, Adam Čupina, Mario Domitrović, Josip Držaljević, Petar Džajić, Marija Frančić, Jure Grbavac, Marija Hovanček, Nedjeljko Husnik, Veselinka Ivanić, Mihajlo Jaković, Stojan Jokić, Ivan Jelić, Stjepan Kaposta, Ivan Kljaić, Stipo Komšić, Goran Kovačević, Živko Karajinović, Ivan Kunac, Adam Luketić, Roža Luketić, Milan Lukinić, Petar Ljuština, Milan Magić, Mara Marković, Aleksandar Matej, Aleksandar Mihajlović, Mirjana Milaković, Nikola Miščević, Ana Mor, Rozalija Mores, Katica Obleščuk, Stjepan Pankas, Vlatko Papac, Vaso Poljuha, Marija Potvorski, Mile Radaš, Marija Smital, Marija Stanković, Mihajlo Striber, Marko Šabalj, Almaza Šiljdedić, Antun Šindilj, Marin Šmaholc, Mitar Šmorhaj, Zvonimir Tarle, Marijan Tomić, Miljko Vaselek, Elizabeta Velc, Ana Vicković, Leopold Vidoš, Milka Vrban, Janja Vuletić, Stjepan Vusić, Marijan Zajačko, Petar Zović, Vlatko Žanić, Nedeljko Husnjak, Goran Kitić, Tomislav Konjevod, Janja Pothorski, Marija Brkić, Ivan Kljajić, Vladimir Kapun, Ivan Firi, Josip Buzgo, Božica Mešin, Marija Šimunić, Marija Malančuk, Robert Lončarević, Josip Grdić, Božo Grbavac, Josip Čepuran.

Smatram da su okrivljenici počinili krivična djela, a kako im se to činjenično i pravno ovom optužbom stavlja na teret.

Prije svega, neprijeporno je da je u inkriminiranom razdoblju izvršena agresija na grad Vukovar od strane tzv. JNA i četničkih paravojskih postrojbi, a kojima su upravo zapovijedali i izvršavali zapovjedi okrivljenici, kojom prilikom je u potpunosti razoren i uništen grad Vukovar, sa svim kulturnim, povijesnim i sakralnim spomenicima, civilni objekti i cjelokupnom infrastrukturom. Prilikom bombardiranja grada iz svog raspoloživog oruđa i oružja, s kopna, rijeke Dunav i iz zraka poginuli su mnogi civili, pripadnici Zbora narodne garde, Ministarstva unutarnjih poslova Republike Hrvatske, pripadnici civilne zaštite, kao i mnogi drugi branitelji grada Vukovara. Nakon okupacije Vukovara mnogi civili, pripadnici Zbora narodne garde, Ministarstva unutarnjih poslova, civilne zaštite, te ranjenici ubijeni su odmah, a preostali su odvedeni u logore diljem Srbije gdje su neki ubijeni, a neki mučeni i zlostavljani, a potom protjerani na slobodni teritorij Republike Hrvatske, pa su na opisan način okrivljenici postupili protivno odredbama Ženevske konvencije o zaštiti građanskih osoba u vrijeme rata od 12. kolovoza 1949. godine, Dopunskog protokola uz Ženevske konvencije od 12. kolovoza 1949. godine o zaštiti žrtava međunarodnih oružanih sukoba (Protokol I), Ženevske konvencije o postupanju s ratnim zarobljenicima od 12. kolovoza 1949. godine, Ženevske konvencije za poboljšanje položaja ranjenika i bolesnika u oružanim snagama u ratu od 12. kolovoza 1949. godine, Konvencije za zaštitu kulturnih dobara u slučaju oružanog sukoba iz 1954. Sve navedene činjenice neprijeporno proistječu iz iskaza ispitanih svjedoka tijekom istrage kao i materijalnih dokaza koji prileže spisu, a posebice se ističu zapisnici o ekshumacijama poginulih i ubijenih osoba, čime su na opisan način okrivljenici počinili terećena kaznena djela.

ZAMJENIK ŽUPANIJSKOG DRŽAVNOG ODVJETNIKA

Emil Mitrovski

Prilog:

- 1) spis br.Kio-741/95. (1-1926),
- 2) protokoli (744)

